

Cổ Long

Tiền Chiến Hậu Chiến

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Tiền Chiến Hậu Chiến

Vnthuquan.net, 2009.

Hồi 1

LỤC CÔNG TỬ GIẢI CỨU ANH HÙNG

Đang tiết mùa thu. Lá phong trên núi Tây Sơn đã đỏ hồng. Đầy trời sương trắng.

Hôm nay mười ba tháng chín. Sáng sớm tinh sương. Lý Yển Bắc từ gian công quán

thứ mười hai trong ba mươi toà công quán đi ra. Y cất bước trên đường lớn đầy

sương mai mù mịt.

Đêm qua y đã uống một hũ Trúc Diệp Thanh vậy mà y chẳng có vẻ gì nhọc mệt.

Lý Yển Bắc người cao tám thước một tấc. Thân hình khô ngô cường tráng lại

tinh lực dồi dào. Mày rậm mắt sắc, mũi như mũi chim ưng, vẻ mặt rất nghiêm nghị

gần đến chỗ khắc nghiệt. Bất luận ai ngó thấy Lý Yển Bắc cũng lộ vẻ nửa tôn kính

nửa khiếp sợ. Chính y cũng chẳng bao giờ coi thường mình.

Mười năm trước Lý Yển Bắc đã là một trong những người có quyền lực nhất ở

Cổ Thành. Theo sau y cách chừng một trượng, một đoàn người phải chạy gần, tốc

độ mới bằng y đi thông thả.

Trong đoàn người này có tổng tiêu đầu và tiêu sư ở ba tiêu cục lớn tại kinh

thành, có thủ lĩnh và đoàn trưởng 2 đoàn nghĩa dũng ở Đông Tây lưỡng thành, lại

có cả quản sự ở tiền trang và đại lão bản buôn bán thành công rực rỡ.

Ngoài ra còn mấy người tuy đã ở kinh thành hơn 10 năm mà không ai mò ra

được lai lịch và thân thế bọn chúng. Đoàn người đều là hạng đứng tuổi giàu có,

hoặc thành danh. Chẳng ai muốn lúc sáng sớm đang ở trong nhà ấm cúng ra dầm

sương dãi gió ngoài đường. Nhưng mỗi sáng sớm bọn họ phải đi một chuyến như

vậy, vì Lý Yển Bắc thích ra đi buổi sáng sớm trong vòng nửa giờ dưới ánh bình

minh và trên đường sương mờ theo lộ tuyến nhất định. Địa phương đây chẳng khác

gì một vương quốc của họ Lý. Lúc này đầu óc Lý Yển Bắc thật là tỉnh táo, phán

đoán mọi việc rất chính xác. Y thích cho bọn bộ hạ thân tín đi theo sau để coi y

ban phát hiệu lệnh. Cử động của y đã thành tập quán lâu năm, cũng như những bậc

đế vương thiết triều buổi sáng sớm. Bất luận là ai dù thích dù không
cũng tuyệt đối
không dám trái lệnh. Kể từ ngày Kim Lục Phùng Côn tổng tiêu đầu ở
trấn viễn
tiêu cục sáng sớm đang nằm trong chăn êm đệm ấm gặp buổi tiết
trời cực lạnh bị
lôi ra liệng xuống sông nước đóng thành băng ngoài cửa Vĩnh Định,
không còn ai
dám vắng mặt hoặc dám trễ nữa. Mặt trời chưa mọc, ngọn gió còn
đem theo làn
khí lạnh lúc đêm khuya. Những cây bên đường lá rụng tả tơi. Nước
sương trên lá
đã đọng lại thành một lớp băng mỏng.
Lý Yển Bắc nắm chặt hai tay, rào bước đi mau trên đường sơn lộ
ngoài thành. Y
đi tới trước cửa Phi thị khu, bỗng cất tiếng gọi:
-Tôn Xung !
Lập tức một người lớn tuổi mặt trắng để ria mép từ trong đoàn người
phía sau
lập tức chạy lên. Người này vận y phục rất tề chỉnh và là một đại
tướng dưới trướng
Lý Yển Bắc. Hắn còn là đường chúa Khoái Y Đường nổi tiếng về chế
tạo vũ khí
và ám khí khắp Trung Nguyên. Lý Yển Bắc vẫn đi mau chứ không
bước chậm lại
để chờ hắn. Y cũng không thèm liếc mắt ngó hắn lần nào, chỉ sa sầm
nét mặt hỏi :

-Có phải ta đã chiếu cố cho người và dận người trước ngày mười rằm người

không được bán nhiều hàng cho khách nữa ?

Tôn Xung đáp:

-Phải !

Lý Yển Bắc hỏi:

-Vậy sao tối hôm qua người còn ở trong kho sáu mươi sáu thanh quỹ đầu đao,

năm mươi thanh kiếm và bao nhiêu cung tên đều đem ra bán hết ?

Tôn Xung cúi đầu, sắc mặt tái mét.

Hiển nhiên hắn không ngờ Lý Yển Bắc biết cả chuyện này. Hắn cúi đầu ấp úng

đáp :

-Món hàng này rất lời, gần được một vốn một lãi. Vả lại...

Lý Yển Bắc cười lạt ngất lời :

-Vả lại buôn bán vẫn là buôn bán phải không ?

Tôn Xung không dám trả lời, cúi đầu thấp hơn nữa.

Lý Yển Bắc vẻ mặt ra chiều phẫn nộ, hai tay nắm chặt. Đột nhiên y hỏi :

-Người có biết người mua là ai không ?

Tôn Xung ngần ngại lắc đầu, cặp mắt chuyển động ngó lên bốn mặt.

Lúc này

đoàn người vừa đi vào đường Anh Đào chật hẹp. Các tiệm hai bên đường chưa mở.

Giữa kúc ấy đột nhiên hai bên ngõ hẻm có hai cỗ xe bông đi ra cản mất lối đi.

Đoàn người phải dừng lại. Tiếp theo, mui xe đột nhiên hát lên. Trong

mỗi xe đều
ẩn nắp mười mấy đại hán áo đen. Mỗi tên tay cầm cung cứng lấp
sắc tên, dây cung
căng thẳng. Tôn Xung toan nhảy lên xe, nhưng cổ tay hắn bị Lý Yến
Bắc nắm chặt
như đóng đai sắt.
Sắc mặt đã tái xám lại, hắn mở miệng toan hô hoán:
-Không thể...
Nhưng tiếng hô chưa ra khỏi cửa miệng thì tiếng bật giây cung đã
vang lên.
Loạn tiễn bắn ra như mưa.
Lý Yến Bắc nằm rạp xuống lưng ngựa, xoay tay lại nắm lấy Tôn
Xung giờ lên
làm bia đỡ tên. Chỉ trong chớp mắt người Tôn Xung đầy mình bị tên
cắm vào như
lông nhím.
Lý Yến Bắc quát to một tiếng những muốn nhảy vọt lên xe bỗng,
không ngờ
hàng cung tiến thủ phía trước bắn loạt tên ra rồi, chúng lập tức nằm
phục xuống.
Phía sau loạt cung tiến thủ sắp bắn tiếp.
Hai mươi tám cây cung cứng đều lấp tên sắc chỉ kéo giây cung ra là
bắn ngay
ra. Lúc này Lý Yến Bắc đứng trơ một mình.
Đoàn người đi theo y được cỗ xe bỗng thứ 3 đẩy ra ngăn chặn cách
ngoài một
trượng. Dù Lý Yến Bắc xương đồng da sắt cũng không thể chống lại

từng loạt tên

bắn ra như mưa. Trải qua mấy trăm phen khổ chiến ngoài hai chục năm, Lý Yên

Bắc không ngờ bữa nay sắp lọt vào cạm bẫy của kẻ đối đầu. Cặp mắt y đầy tia

máu đỏ ngầu, coi chẳng khác mãnh thú lọt vào bẫy của người đi săn.

Chỉ còn chờ tiếng giây cung bật lên là vị đại hào kiệt hùng cứ một phương chốn

kinh sư sẽ bị loạn tiễn bắn xuyên thủng ruột gan, chẳng còn cách nào tránh thoát.

Ai ngờ trong khoảng thời gian chớp nhoáng khủng khiếp này, trên thềm nhà

phía tây đột nhiên tiếng gió rít lên rùng rợn. Hai tia thanh quang lấp loáng lướt qua

hàng dây cương. Những tiếng cách cách vang lên một lúc như hạt châu rơi xuống

bàn ngọc. Hai mươi tám cây cương cung đã bị hai lần thanh quang xẻ đứt giây

trong chớp nhoáng. Tiếp theo một tiếng " sột " vang lên. ánh thanh quang cắm vào

cánh cửa mé hữu.

Lý Yên Bắc nhìn lại thì ra hai đồng tiền. Chỉ lực của nhân vật nào mà khủng

khiếp đến thế ? Với 2 đồng tiền người ta đã lia đứt 28 sợi dây cung?

Bọn cung tiễn thủ sắc mặt tái mét, đột nhiên lộn người nhảy xuống khỏi xe

bồng, chuồn vào trong ngõ hẻm chạy trốn.

Lý Yến Bắc không rượt theo. Bọn cung tiễn thủ này không phải là đối tượng của

y, tức là không đáng để y ra tay.

Bao nhiêu năm trước Lý Yến Bắc đã biết giết người bừa bãi chẳng thể khiến cho

người ta tôn kính và tâm phục mình. Y cất tiếng trầm giọng nói :

-Các vị cứ thông thả mà đi, về báo cho quý chủ nhân hay: Lý Yến Bắc này bữa

nay chưa mất mạng, sẽ có ngày đến hội kiến với y.

Trên thềm nhà mé tả, đột nhiên một hồi vỗ tay vang lên, rồi tiếng người cười ha

hả nói :

-Hay lắm ! Đúng là phong độ người quân tử, bậc hào kiệt, chẳng hổ danh là

Nhân Nghĩa Mãn Kinh Hoa Lý Yến Bắc.

Lý Yến Bắc cũng cười đáp :

-Đáng tiếc. Nhân Nghĩa Mãn Kinh Hoa Lý Yến Bắc có ba đầu sáu tay cũng

không bằng 2 ngón tay Lục Tiểu Phụng.

Một người cười rộ từ trên thềm nhà nhảy xuống. Khuôn mặt vuông vắn nhuộm

đầy gió bụi, cặp mắt sáng ngời, lông mày vẫn đen láy như cũ.

Bốn hàng lông mày rõ rệt ! Trên đời ngoài Lục Tiểu Phụng bất cứ ai cũng không

có 2 hàng ria mép xinh đẹp như vậy.

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa hỏi :

-Lý đại hiệp sao biết là tại hạ?

Lý Yến Bắc mỉm cười đáp:

-Dùng chỉ lực phóng kim tiền tiêu bằng hai đồng tiền mà cắt đứt được hai mươi

tám sợi dây cung thì ngoài Lục Tiểu Phụng, trên đời còn có ai nữa?

Mặt trời đã mọc lên. Nồi cháo đậu bốc khói nghi ngút dưới ánh dương quang coi

chẳng khác gì làn mù dày đặc.

Lục Tiểu Phụng bốc thịt heo quay bỏ vào cháo đậu ăn liền một lúc ba bát.

Chàng thở phào một cái đưa tay lau mồ hôi rồi cười hỏi :

-Ba năm nay tại hạ chưa đến kinh thành, Lý đại hiệp có biết tại hạ nhớ nhất

những cái gì ?

Lý Yến Bắc mỉm cười hỏi lại :

-Cháo đậu phải không ?

Lục Tiểu Phụng cả cười gật đầu đáp :

-Nhớ nhất là cháo đậu, thứ nhì là gan heo nướng, nhất là gan heo ở Oái Tiện Cư.

Lại còn bánh bao nhân mặn ở Nhuận Minh lâu.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Còn Lý mỗ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Lúc no bụng mới nhớ đến Lý đại hiệp, còn bụng đói thì quên hết.

Lý Yến Bắc nói :

-Nhưng e rằng công tử không nghĩ tới rằng Lý mỗ có ngày phải chết về tay kẻ

khác.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận :

-Đúng thế thật. Tại hạ không ngờ Lý huynh lại buông tha cho chúng chạy đi.

Lý Yến Bắc hỏi:

-Công tử tưởng Lý mỗ thích giết người lắm hay sao?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Nếu Lý huynh thích giết người thì e rằng không sống được đến ngày nay.

Lý Yến Bắc nói :

-Nhưng công tử...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Nhưng ít ra Lý huynh cũng phải hỏi xem ai đã phái chúng đến mới phải chứ.

Lý Yến Bắc cười đáp :

-Lý mỗ bắt tất phải hỏi làm chi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lý huynh biết rồi ư?

Lý Yến Bắc mỉm cười nhưng nụ cười không có vẻ khoái trá. Y lạnh lùng đáp :

-Ngoài lão Đỗ ở mé nam thành thì còn ai lớn mật đến thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Có phải Đỗ Đồng Hiên không?

Lý Yến Bắc gật đầu. Trong tay y cầm con ốc nươg bóp nát lúc nào không biết.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Giữa Lý huynh và Đỗ Đồng Hiên mười năm nay không xâm phạm gì đến nhau.

Hắn lại biết Lý Huỳnh chẳng phải là người dễ cho kẻ khác ám toán một cách dễ

dàng mà sao còn mạo hiểm ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Chỉ vì sáu chục vạn lạng bạc và địa vị của hắn ở mé nam thành.

Lục Tiểu Phụng không hiểu.

Lý Yến Bắc nói tiếp :

-Lý mỗ đã cùng y đánh cá đặt bàn bằng sáu chục vạn lạng bạc và toàn bộ địa

bàn của hắn. Thật là một cuộc đánh cá lớn lao.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hít một hơi chân khí hỏi :

-Các vị đánh cá cái gì ?

Lý Yến Bắc đáp:

-Đánh cá về cuộc chiến ngày rằm tháng chín.

Bên tai Lục Tiểu Phụng dường như vang lên câu ca:

Nguyệt minh chi dạ, Tử Kim chi điện.

Nhất kiếm tây lai, Thiên ngoại phi tiên.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt :

-Có phải cuộc chiến giữa Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết không ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Phải ! Trước kia cuộc chiến này định vào ngày rằm tháng tám ở trên ngọn núi

Tử Kim nhưng Tây Môn Xuy Tuyết đòi hoãn lại sau đó một tháng nữa.

Lục Tiểu Phụng gật gù :

-Tại hạ đã nghe nói vụ này.

Lý Yến Bắc nói :

-Sau ngày rằm tháng tám không còn ai thấy hành tung của Tây Môn Xuy Tuyết trên chốn giang hồ.

Lý Yến Bắc lại nói :

-Vì thế mà ai cũng xác nhận nhất định Tây Môn Xuy Tuyết khiếp sợ Diệp Cô

Thành phải đi ẩn lánh không dám thò mặt ra nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhưng Lý huynh biết Tây Môn Xuy Tuyết không phải là hạng người hèn nhất chứ ?

Lý Yến Bắc gật đầu đáp :

-Dù ai cũng công nhận nhất định y phải thất bại mà Lý mỗ vẫn cá là y sẽ thắng, bất cứ đặt bàn bao nhiêu.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Cơ hội này dĩ nhiên Đỗ Đồng Hiền không bỏ lỡ đâu.

Lý Yến Bắc đáp :

-Đúng vậy. Hắn đã đánh cá với Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hắn đem địa vị của hắn đánh cá với địa vị của Lý huynh hay sao ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Ngoài lãnh vực của hắn, hắn còn đưa thêm sáu chục vạn lạng bạc.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Tại hạ cũng biết một tháng trước đây có người nguyện ý cá ba đồng ăn hai, nhất

định Diệp Cô Thành thắng.

Lý Yến Bắc đáp :

-Hai bữa trước đây họ đã đánh cá hai đồng ăn một. Ai cũng nắm chắc phần

thắng về Diệp Cô Thành. Cho đến sáng hôm qua Đổ Đồng Hiền cũng chắc mẫm

mười phần ăn chín.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao chỉ kể đến sáng hôm qua ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Vì chiều hôm qua tình thế đột nhiên biến đổi.

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng ra chiều kinh ngạc.

Lý Yến Bắc ngưng thần nhìn chàng hỏi :

-Chẳng lẽ công tử còn chưa nghe tin Diệp Cô Thành đã bị thương ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, lộ vẻ kinh ngạc hơn hỏi :

-Tại sao hần bị thương ? Ai đã thương được hần ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Đường Thiên Nghi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Diệp Cô Thành ở hải ngoại từ lâu, sao lại có chuyện xích mích với Đường gia ở

đất Thực ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Nghe nói họ gặp nhau ở khu phụ cận Trương Gia Khẩu, còn vì sao mà xảy cuộc

xung đột thì không rõ. Diệp Cô Thành tuy dùng Thiên Ngoại Phi Tiên đánh Đường

Thiên Nghi bị trọng thương nhưng chính hấn cũng trúng phải một nắm độc sa của

họ Đường.

Đường gia ở đất Thục đã dùng ám khí hay độc dược thì ngoài con cháu họ, trong

thiên hạ không còn ai giải trừ được.

Bất luận người nào đã trúng phải độc dược hay ám khí của Đường gia thì dù

chẳng chết ngay đương trường cũng không sống được bao lâu nữa.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nếu đối phương mà chết thì cuộc đánh cá dĩ nhiên thành bỏ phé.

Lục Tiểu Phụng cười lạt đáp :

-Vì thế mà Đỗ Đồng Hiên quyết tâm đẩy Lý mỗ vào đất chết.

Lục Tiểu Phụng thở dài. Vụ này đầu đuôi ra thế nào chàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Lý Yên Bắc lại nói :

-Nghe đồn trong đêm hôm qua, ở kinh thành ít ra là ba mươi người chết về vụ

này. Cả Thiết Chưởng Phiên Thiên, nhân vật hộp viện trong Tây

Thành vương phủ

cũng bị ám toán ở hẻm Thiết Sư Tử vì hấn đánh cuộc tám ngàn lạng bạc nhận định

Tây Môn Xuy Tuyết sẽ thắng.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Không ngờ vì tám ngàn lạng bạc mà Triệu thiết chưởng phải mất mạng.

Đột nhiên chàng cất tiếng hỏi :

-Có ai mắt thấy cuộc chiến giữa Diệp Cô Thành và Đường Thiên Nghi không ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Không có.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

-Đã không ai trông thấy thì sao biết là một tin xác thực.

Lý Yến Bắc đáp :

-Ai cũng tin là thực vì người phóng ra tin này tuyệt chẳng bao giờ nói dối.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tin đó do ai đưa tới ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Nhà sư chất phác.

Lục Tiểu Phụng không nói nên lời được nữa.

Đối với tin của nhà sư chất phác đưa ra thì bất luận là ai cũng hết cãi.

Lý Yến Bắc lại nói :

-Giữa trưa hôm qua Nhà sư chất phác đến kinh thành, tới ngay Nhĩ Đoá Hiên ăn

bánh trôi nước. Nhà sư ăn một lúc rồi thở dài sườn sượt.

Lý Yến Bắc lại nói :

-Lúc đó Tiên Môn Tứ Kiếm cũng ngồi ở đó ăn uống hỏi nhà sư vì sao thở dài ?

Nhà sư chất phác liền đưa tin ra.

Những người nghe tin vụ này dĩ nhiên không gặp Thiên Môn Tứ Kiếm.

Lý Yến Bắc lại nói :

-Theo chỗ Lý mỗ biết thì trước ngày rằm tháng chín, ít ra cũng có thêm ba, bốn trăm danh nhân trong võ lâm tới nữa. Trong đám đó ít ra có năm vị chưởng môn, mười vị bang chúa, hai, ba chục vị tổng tiêu đầu. Thậm chí trưởng lão phái Võ Đang là Mộc đạo nhân và bọn Hộ Pháp đại sư chùa Thiếu Lâm cũng có mặt. Chỉ người nào bị buộc chân không đi được, còn thì chẳng ai chịu bỏ lỡ không đến coi cuộc chiến này.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn rồi cười lạt hỏi :
-Người ta muốn coi Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là hạng người nào ?
Phải chăng hai nhân vật đó sẽ biến thành khỉ làm trò ? Hay là hai con dã cẩu tranh cướp khúc xương ở bên đường ?
Những miếng thịt heo ở trên bàn bắn tung lên rồi rớt xuống đất lăn long lóc.

Lý Yên Bắc giật mình kinh hãi giương mắt lên dòm Lục Tiểu Phụng. Hấn hỏi :
-Chẳng lẽ công tử không phải đến đây để coi cuộc chiến này ?
Lục Tiểu Phụng nắm chặt hai tay đáp :
-Tại hạ chỉ hy vọng vĩnh viễn cuộc chiến này không xảy ra.

Lý Yên Bắc nói :
-Nhưng hiện giờ Diệp Cô Thành đã bị thương. Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thể

nào thua được.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bất luận ai thắng ai bại cũng vậy mà thôi.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Chẳng lẽ công tử không mong cho bạn mình là Tây Môn Xuy Tuyết thắng trận

?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Sở dĩ y là bạn của tại hạ nên tại hạ mới không muốn coi y như chó tranh xương,

liều mạng với người ta. Tây Môn Xuy Tuyết liệu có thắng không ? Dù y thắng thì

được ích gì ?

Lý Yên Bắc hiểu ý Lục Tiểu Phụng. Y lặng lẽ chú ý nhìn chàng, hồi lâu mới

thủng thảng nói :

-Cuộc chiến này là tự ý hai người muốn khai diễn chứ chẳng ai thúc bách.

Cổ Long

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 2

NHẤT KIỂM TÂY LAI THIÊN NGOẠI PHI TIÊN

Lý Yến Bắc nói :

-Tây Môn Xuy Tuyết cũng là bạn thân của Lý mỗ. Lý mỗ không muốn y liều

mạng và nhất là không muốn lợi dụng y để đoạt địa vị hoặc tài sản của họ Đỗ

nhưng y tự mình muốn cùng người quyết đấu, Lý mỗ không ngăn cản được.

Y nhìn Lục Tiểu Phụng nói dần từng tiếng :

-Cả công tử cũng chẳng có cách nào cản nổi y.

Lục Tiểu Phụng tuy không muốn thừa nhận nhưng không thể phủ nhận.

Lý Yến Bắc lại nói :

-Điều trọng yếu là chính đương sự cũng không cản trở nổi mình.

Trên đời thật lắm chuyện giống thế. Con người sống ở trên thế gian này có

những việc không làm không được, dù nguyện ý hay không nguyện ý cũng vậy mà thôi.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên nhẹ buông tiếng thở dài nói :

-Tại hạ mệt rồi muốn đi tắm nước nóng một lúc đã.

Ao tắm xây bằng đá xanh và nước rất nóng.

Lục Tiểu Phụng dầm mình vào ao nước nóng vờn tứ chi cho thoải mái.

Lục Tiểu Phụng tắm xong quay trở vào. Lý Yến Bắc ra ngoài ao tắm.

Chợt có một người bước tới nói :

-Lý đại hiệp để tại hạ kỳ lưng, xoa bóp cho.

Hắn lấy một mảnh vải kỳ cọ chiếc lưng trần của Lý Yến Bắc và xoa

bóp làm

cho Lý Yển Bắc vô cùng khoan khoái.

Thình lình có tiếng hét :

-Tặc tử ! Người dám đánh độc Lý đại hiệp à ?

Lý Yển Bắc hốt hoảng gạt bắn người kỳ lưng ra ngoài, đứng phắt dậy.

Người bí mật nói mau :

-Nay Lý đại hiệp đã trúng độc ở trong mảnh vải kia rồi phải chữa trị gấp rút kẻo

không còn kịp nữa.

Người đó hành động lẹ như ma quỷ. Vừa phát tay một cái người đã mất hút.

Lý Yển Bắc lớn tiếng hỏi :

-Bạn là ai ? Sao không để Lý Yển Bắc này đền đáp ơn giải cứu ?

Thanh âm người kia từ đằng xa đáp vọng lại :

-Các hạ đến lâu Xuân Hoa sẽ biết tại hạ là ai. Khi đó báo đáp cũng chưa muộn.

Câu nói vừa dứt, thanh âm đã ra xa mười mấy trượng.

Lý Yển Bắc liền đoạt lấy tấm khăn vải kỳ lưng ở trong tay đại hán.

Đại hán bật tiếng la hoảng, Lý Yển Bắc liền nhét tấm khăn vải vào miệng gã.

Thanh âm đại hán đột nhiên dừng lại. Người gã giãy giụa một lúc không nhúc

nhích được nữa.

Tấm khăn bằng vải trắng hiển nhiên có chất độc thật.

Vừa rồi đại hán đã hết sức kỳ lưng cho Lý Yển Bắc. Chất độc trên tấm khăn đã

thấm qua lỗ chân lông vào tới thịt.

Da thịt toàn thân Lý Yến Bắc đột nhiên run bần bật không sao kiềm chế được.

Lục Tiểu Phụng không khỏi động dung lên tiếng :

-Đỗ Đồng Hiên ghê gớm thật ! Thủ đoạn của hắn cực kỳ thâm độc !

Người vừa đến là ai ?

Lý Yến Bắc nắm chặt hai tay để kìm chế mối xúc động, tự hỏi :

-Tại sao y lại biết âm mưu của Đỗ Đồng Hiên. Vì lẽ gì y chạy đến cứu ta ?

Muốn tìm ra đáp án chỉ có cách đến ngay lầu Xuân Hoa.

Lầu Xuân Hoa cũng thuộc phạm vi cơ sở của Lý Yến Bắc.

Mấy người ngồi xe đi, Lý Yến Bắc vốn thích đi bộ nhưng sợ chất độc phát tác,

hắn không dám vận dụng khí lực.

Ai thấy hắn lúc bình thời cũng đem lòng tôn kính, còn ở đằng xa đã khom lưng

thi lễ vấn an. Không ai ngờ con người khỏe mạnh như hùm beo mà tính mạng nguy

trong sớm tối.

Lý Yến Bắc ngày thường đối với mọi người rất lịch sự nhưng hiện giờ mất hết

ről. Bất luận là ai trong mình cũng có mớ lửa vô hình chỉ chờ khi tâm tính bộc tức

là lập tức cháy liền.

Khu vực Xuân Hoa rất rộng, làm ăn phát đạt. Lúc người đến không còn bàn nào

trống.

Lý Yến Bắc và Lục Tiểu Phụng ngồi lại chiếc bàn trống đợi người bí mật.

Chẳng bao lâu đã thấy từ dưới thang lầu một người. Coi kỹ lại đó là Đỗ Đồng

Hiên.

Đỗ Đồng Hiên nhếch cười :

-Lý tướng quân chờ Đỗ mỗ có lâu không ?

Lý Yến Bắc kinh ngạc trố mắt nhìn vì không ngờ người bí mật cứu nạn lại là Đỗ

Đồng Hiên nên chưa có lời nào.

Đỗ Đồng Hiên vươn tay đeo nhẫn Hán Ngọc kéo ghế ngồi xuống, mỉm cười nói

tiếp :

-Đỗ mỗ cứ tưởng mình đến đây ít ra cũng được Lý tướng quân mời uống chung

rượu.

Lý Yến Bắc không nhịn được hỏi :

-Người cứu Lý mỗ vừa rồi đúng là các hạ ư ?

Đỗ Đồng Hiên lạnh lùng đáp :

-Đỗ mỗ thường khi biến đổi chủ ý một cách rất dễ dàng.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Vì sao mà các hạ lại biến đổi chủ ý ?

Đỗ Đồng Hiên không trả lời, đột nhiên cất cao giọng hô :

-Thuốc giải !

Y vừa hô hai chữ, phía sau bỗng thêm ra một người.

Người này là một hán tử bé nhỏ thấp lùn, lại gầy khẳng gầy kheo.

Mình ặc áo

đen, sắc mặt trắng bợt không lộ vẻ gì. Cặp mắt đen láy mà sâu hoắm. Nếu không có cặp mắt thì gã hoàn toàn giống kẻ chết rồi. Trên tửu lầu bấy nhiêu người mà không một ai biết rõ lai lịch gã. Lý Yên Bắc coi mặt gã như người chết, thân pháp gã như quỷ my liền phát giác gã là người vừa đi lại trong nhà tắm. Gã vươn hai tay như móng chim ưng đặt một cái hộp gỗ màu xanh biếc lên bàn. Đỗ Đồng Hiên nói :
-Đây là thuốc giải. Lý tướng quân nên thừa cơ lúc chát độc chưa phát tác mà uống ngay đi.
Lý Yên Bắc vẫn nắm chặt song quyền.
Trước mặt bao nhiêu người mà hần tiếp thu thuốc giải của lão họ Đỗ ở phía nam thành là một điều rất khó chịu.
Lý Yên Bắc không thể cực tuyệt.
Đỗ Đồng Hiên cũng biết hần không tiện cực tuyệt liền thủng thẳng nói :
-Đỗ mỗ sắp ngựa đem thuốc giải đến cho Lý tướng quân nhưng hiện giờ...
Lý Yên Bắc hỏi ngay :
-Hiện giờ các hạ lại thay đổi chủ ý rồi chăng ?
Đỗ Đồng Hiên cười xòa đáp :
-Đỗ mỗ chợt nhớ ra một điều muốn hỏi Lý huynh.
Lý Yên Bắc hỏi :

-Điều gì ?

Đỗ Đồng Hiên đáp :

-Không hiểu Lý huynh có nguyện ý tăng gia cuộc đánh cá giữa chúng ta chăng ?

Lý Yến Bắc sửng sốt hỏi :

-Các hạ muốn đặt cược thêm hay sao ?

Đỗ Đồng Hiên hỏi :

-Lý huynh không dám ư ?

Lý Yến Bắc hỏi :

-Các hạ muốn tăng thêm bao nhiêu ?

Đỗ Đồng Hiên hỏi lại :

-Lý tướng quân còn có thể đặt thêm bao nhiêu ?

Lý Yến Bắc lại nắm chặt hai tay hơn đáp :

-Lý mỗ còn ở bốn tiệm đổi tiền chừng hơn tám chục vạn lạng.

Đỗ Đồng Hiên nói :

-Nếu vậy sớm mai Đỗ mỗ còn một trăm hai mươi vạn lạng sẽ đem tới.

Mắt y sáng lên nói tiếp :

-Đỗ mỗ không muốn chiếm phần tiện nghi. Chúng ta vẫn giữ mực ba ăn hai.

Lý Yến Bắc mắt cũng sáng lên nhìn đối phương từng tiếng :

-Lý mỗ mà thua là lập tức dời khỏi kinh thành, các hạ còn sống ngày nào Lý mỗ

tuyệt không bước chân đến kinh thành ngày đó.

Đỗ Đồng Hiên cũng nói :

-Đỗ mỗ mà thua là lập tức ra khỏi quan ải. Lý tướng quân còn sống ngày nào,

Đỗ mỗ nhất quyết không bước chân trong quan ải ngày đó.

Lý Yến Bắc nói :

-Nhất ngôn vi định.

Đỗ Đồng Hiên hô :

-Kích chưởng vi tín.

Hai người từ từ giơ tay ra. Bốn mắt nhìn nhau.

Trên tửu lầu không một tiếng động.

Cuộc đánh cá này thật lớn quá. Hai bên tưởng chừng đem toàn bộ tài sản cùng

tính mạng ra đặt cuộc.

Mọi người ngó bàn tay hai bên mà chính bàn tay mình lại toát mồ hôi lạnh.

Bỗng nghe đánh " bốp " một tiếng. Hai bàn tay đập vào nhau.

Tiếng kích chưởng vang lên tựa hồ tiếng lệnh sắp đưa ma.

Vẻ mặt Lý Yến Bắc cực kỳ trầm trọng. Hồi lâu hần mới từ từ buông tay ra.

Đỗ Đồng Hiên ra vẻ đắc ý cười nói :

-Chắc Lý tướng quân rất lấy làm kỳ là tại sao Đỗ mỗ biết Diệp Cô Thành bị

thương rồi mà còn đánh cá với số bạc to ớn như thế.

Lý Yến Bắc không phủ nhận vì thực tình hần rất lấy làm ngạc nhiên về sự tình

này.

Gió lọt qua cửa sổ thổi vào, mọi người chợt ngửi thấy mùi hoa thơm kỳ lạ. Kế

đến sáu mái tóc đen láy rủ xuống vai hiện ra sáu thiếu nữ mình mặc

áo trắng như
tuyết. Cô nào cũng cầm một cái giỏ đựng đầy hoàng cúc, từ dưới lầu
đi lên. Các cô
đặt những bông hoa cúc tươi thắm vào cầu thang như một tấm thảm
hoa.
Một người dẫm lên hoa tươi, chậm chạp cất bước thong thả.
Sắc mặt người này ửng hồng mà không phải lợt lạt cũng không phải
xanh lợt.
Màu trắng bóng giống bạch ngọc.
Mắt y không đen mà sáng người, coi chẳng khác hai điểm hàn tinh
khiến người
ngó thấy phải phát khiếp.
Tóc y đen láy, đầu đội mũ đính hạt châu, mình mặc áo trắng như
tuyết. Y bước
rất chậm chạp, khoan thai như bậc quân vương đi vào cung đình lại
giống phi tiên
ở trên trời giáng hạ phàm trần.
Lý Yến Bắc không nhận ra người này cũng chưa từng gặp y lần nào
nhưng cũng
đoán ra y là ai.
Nhất Kiếm Tây Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên.
Hiển nhiên Bạch Vân thành chúa Diệp Cô Thành tới nơi rồi,. Thế là y
không
chết.
Toàn thân y dường như chỗ nào cũng sáng rực làm cho người ngó
thấy phải hoa
mắt. Bất luận là ai cũng nhìn nhận y chẳng giống kẻ bị thương chút

nào.

Lý Yến Bắc nhìn y, tưởng chừng hô hấp muốn ngừng lại. Trái tim hần chìm hần

xuống.

Diệp Cô Thành không nhìn Lý Yến Bắc, cặp mắt như hàn tinh đang ngó Lục

Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười.

Diệp Cô Thành nói :

-Công tử cũng tới đây.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Các hạ cũng đến rồi.

Diệp Cô Thành nói :

-Hay lắm ! Tại hạ biết thế nào công tử cũng đến.

Lục Tiểu Phụng không nói gì vì mục quang Diệp Cô Thành đã dời khỏi mặt

chàng, bỗng y cất tiếng hỏi :

-Vị nào là Đường Thiên Dung ?

Miệng y hỏi câu này mà mắt đã để ý nhìn một hán tử ngồi trong góc ở mé tả.

Hán tử này tướng mạo rất anh tuấn, đột nhiên da mặt co lại thành cứng đờ.

Gã ngồi trong góc nhà tịch mịch. Cả Lục Tiểu Phụng cũng không chú ý tới.

Gã còn nhỏ tuổi mà quần áo rất hoa lệ. Mắt lộ vẻ tàn khốc như chim ưng ăn thịt

xác chết.

Gã nhìn chăm chặp vào mặt Diệp Cô Thành nói dần từng tiếng :

-Tại hạ là Đường Thiên Dung.

Chỗ y ngồi cách Diệp Cô Thành đến bảy, tám bàn. Những người đang ngồi ở

mấy bàn này bỗng lùi ra xa để quãng trống giữa hai bên.

Diệp Cô Thành hỏi :

-Ông bạn có biết ta là ai không ?

Đường Thiên Dung gật đầu.

Diệp Cô Thành hỏi :

-Phải chăng ông bạn lấy làm kỳ ở chỗ sao ta vẫn còn sống đến giờ ?

Đường Thiên Dung môi miệng chuyển động hỏi lại :

-Ai đã giải độc cho các hạ ?

Gã hỏi câu này khiến cho mọi người nhớ tới nhà sư chất phác đã nói đúng sự

thực.

Diệp Cô Thành quả đã bị thương. Y trúng phải Độc Sa của Đường gia. Những

ám khí cùng độc dược khiến người võ lâm thiên hạ nghe tiếng đều táng đờm kinh

hồn mà đối với Diệp Cô Thành dường như hoàn toàn vô hiệu lực.

Ai đã giải độc cho Diệp Cô Thành ?

Mọi người đều nóng lòng nghe lời đáp của họ Diệp nhưng y không trả lời, lạnh

lùng hỏi :

-Nó có độc đâu mà phải giải ?

Đường Thiên Dung hỏi :

-Không có độc ư ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Một chút trần ai làm gì có độc ?

Đường Thiên Dung biến sắc hỏi :

-Phi sa của bản môn mà các hạ coi là một hạt bụi ư ?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Đường Thiên Dung cũng không nói nữa. Gã từ từ đứng dậy cởi áo dài ra để lộ

tấm thân võ phục bên trong.

Y phục của Đường Thiên Dung chẳng có chi kỳ dị mà cũng chẳng có chi đáng

sợ. Cái đáng sợ hơn hết là đôi bao tay da báo buộc ở bên cạnh sườn và cái túi da cá

cắm trên đai lưng.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 3

KHÁCH LÊN XE NGỰA NGƯỜI CÒN GHÉ THEO

Trên tửu lầu im lặng như tờ không một tiếng động. Người nào cũng muốn ra đi

mà không bỏ đi được.

Ai cũng biết lúc này và ở nơi đây sắp khai diễn một cuộc ác chiến kinh tâm động phách.

Đường Thiên Dung cởi bỏ trường bào đeo bao tay vào. Cái bao tay da cá lấp

loáng ánh xanh biếc rất kỳ quái. Cả mặt gã cũng phảng phất màu xanh biếc thắm đậm.

Diệp Cô Thành lặng lẽ đứng yên. Bỗng y quay lại ngó đồng tử áo trắng ở phía

sau đang cầm thanh trường kiếm vỏ đen, hình thức rất cao nhã dằng

lên.

Kiểm đã vo tay.

Đường Thiên Dung chú ý nhìn thanh kiếm trong tay Diệp Cô Thành, đột nhiên

cất tiếng hỏi :

-Còn ai công nhận Phi Sa của bản môn bắt quá là một hạt bụi nữa không ?

Dĩ nhiên không còn ai.

Đường Thiên Dung lại nói :

-Nếu không còn ai khác thì mời các vị xuống lầu đi hay hơn để tránh khỏi cháy

thành vạ lây.

Những người muốn ngồi lại coi đĩnh đứng dậy đi.

Trong con mắt người võ lâm, Độc Sa của Đường gia còn đáng sợ hơn ạn Dịch.

Chẳng ai muốn dính vào một chút.

Diệp Cô Thành đột nhiên lên tiếng :

-Bất tất phải đi.

Đường Thiên Dung hỏi :

-Bất tất ư ?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

-Ta đảm bảo Phi Sa của các hạ không phát ra được.

Đường Thiên Dung lại biến sắc.

Độc dược và ám khí của Đường gia đáng sợ không hoàn toàn vì ám khí có chất

kịch độc mà còn vì thủ pháp phóng ám khí cực kỳ mau lẹ. Những người đã ngó

thấy hã phóng ám khí không ai hình dung được tốc độ khủng khiếp.

Nhưng lần này Đường Thiên Dung quả nhiên chưa phóng ám khí ra được.

Tay gã vừa cử động, kiếm quang đã bay lên.

Không ai hình dung được làn kiếm quang huy hoàng rực rỡ thì cũng không ai

hình dung được tốc độ của chiêu kiếm.

Đây không phải là chiêu kiếm mà là thần lôi công nổi cơn tức giận đánh một đòn

chớp nhoáng.

Kiếm quang vừa thấp thoáng lịn mắt hút.

Diệp Cô Thành đã vọt tới trên đồng hoa tươi.

Đường Thiên Dung vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Tay gã

buông
xuống, da mặt cứng đờ.
Kế đó mãi người đi ngo ngo thấy máu tươi ở xương tỳ và hai vai gã
chảy ra.
Nước mắt cũng nhỏ xuống theo.
Gã tự biết kiếp này vĩnh viễn không còn tài nào phát ám khí ra được
nữa.
Đối với đệ tử ở Đường gia sự tình này còn tàn khốc và đáng sợ hơn
là chết.
Diệp Cô Thành đưa mục quang trở lại ngo vào mặt Lục Tiểu Phụng.
Lục Tiểu Phụng không nhìn được hỏi :
-Hảo Nhất Chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên.
Diệp Cô Thành đáp :
-Đó nguyên là kiếm pháp thiên hạ vô song.
Lục Tiểu Phụng nói :
-Tại hạ thừa nhận điếu đó.
Khóe mắt Diệp Cô Thành bỗng lộ vẻ kỳ quái. miệng cũng thốt ra câu
hỏi kỳ
quái :
-Tây Môn Xuy Tuyết đâu ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Tại hạ không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.
Câu hỏi đã kỳ quái thì câu trả lời cũng phải kỳ quái.
Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn Lục Tiểu Phụng chậm rãi hỏi :
-May mà công tử không phải Tây Môn Xuy Tuyết.
Hắn mỉm cười xoay mình trở gót đi xuống.
Trong tửu lầu đột nhiên nhốn nháo xả lên như nồi nước sôi.
Người thì lớn tiếng tranh luận, kẻ lại hốt hả chạy xuống lầu đem tin
này truyền
ra.
Diệp Cô Thành đã không chết mà cũng chẳng bị thương.
Mãi người đi ngo ngo thấy kiếm pháp của y mà là thứ kiếm pháp thiên
hạ vô song.
Lý Yên Bắc cũng ngo thấy một cách rõ ràng nên bây giờ trước mắt y
tựa hồ biến
thành trống rỗng không còn vật gì.
Đỗ Đồng Hiền nhìn y đột nhiên cười nói :
-Chắc bây giờ Lý tướng quân hiểu ra tại sao Đỗ mỗ lại biến đổi chủ ý
?
Lý Yên Bắc không trả lời mà bất tất phải trả lời.

Đỗ Đồng Hiền lại nói :

-Trước nay Đỗ mỗ chỉ giết người chứ chẳng cứu ai. Lần này Đỗ mỗ phá lệ vì

không muốn cho Lý tướng quân biết.

Hắn mỉm cười đứng dậy đứng đĩnh nói tiếp :

-Vì người chết không thể trả nợ thua bạc.

Chỉ người chết mới không trả nợ thua bạc.

Lý Yên Bắc mà còn sống thì không trả không xong. Con người vô tín không thể

trà trộn vào đây được.

Cuộc chiến tuy chưa khai diễn nhưng ai cũng nhất định là Lý Yên Bắc thua

cuộc.

Thua phải trả. Nếu không trả món nợ này thì dù có sống cũng chẳng khác gì kẻ

chết rồi.

Lý Yên Bắc từ từ cầm hộp thuốc giải trên bàn lên cười nói :

-Dù sao cũng kể như Đỗ Đồng Hiền đã cứu ta một phen.

Nụ cười của Lý Yên Bắc đầy vẻ miễn cưỡng. Tay hắn cầm thuốc giải tựa hồ run

rẩy không ngớt.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Dù sao bây giờ Lý lão gia hãy còn sống mà vẫn chưa thua.

Lý Yên Bắc gạt đầu đáp :

-Đúng thế ! ít ra là lúc này Lý mỗ không sao.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn hắn hỏi :

-Có điếu bây giờ Lý lão gia tựa hồ không còn tin tưởng như trước nữa phải không

?

Lý Yên Bắc không phủ nhận điểm này, sự thực hắn không thể phủ nhận. Hắn

trầm mặc hồi lâu, sau không nhin được thờ dài nói :

-Chiêu kiếm đó quả là thứ kiếm pháp thiên hạ vô song.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Kiếm pháp thiên hạ vô song không hẳn là kiếm pháp đánh đâu được đó.

Lý Yên Bắc " ủa " lên một tiếng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Trên thế gian chẳng có thứ kiếm pháp nào nhất quyết hễ đánh là thắng.

Lý Yên Bắc ngập ngừng đáp :

-Lý mỗ biết cho đến nay Tây Môn Xuy Tuyết chưa từng thất bại, vậy ít ra y

cũng nắm được năm phần thắng nhưng bây giờ...

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ làm sao ?

Lý Yên Bắc lại gượng đáp :

-Bây giờ y chưa tới kinh thành, Lý mỗ nên biết tại sao.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lý lão gia đã không biết y ở đâu đủ tỏ y chưa đến kinh thành phải không ?

Lý Yên Bắc đáp :

-Có thể nói như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bây giờ y còn chưa tới phải chăng vì lẽ y không nắm chắc phần nào ?

Lý Yên Bắc hỏi lại :

-Theo nhận xét của công tử thì sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không có ý kiến gì. Trước nay tại hạ không muốn nghĩ vớ nghĩ vẩn, đoán

bậy đoán càn vị sự việc chưa xảy ra.

Lý Yên Bắc trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi :

-Công tử có nhận ra người đi theo Đỗ Đồng Hiên không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Lý Yên Bắc nói :

-Nhưng công tử hẳn cũng công nhận khinh công của hắn không phải tầm

thường?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chẳng những không tầm thường mà khắp thiên hạ hiện nay không có lấy mười

người khinh công cao thâm hơn hắn được.

Lý Yên Bắc nói :

-Công tử giao du rất rộng chắc đoán ra được hắn là ai ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

-Giả týt thân hình hắn không bé nhỏ gầy nhom thì tại hạ nhận định hắn là Tư

Không Trích Tinh.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Hắn không phải là Tư Không Trích Tinh chứ ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Tuyệt đối không phải.
 Lý Yến Bắc hỏi :
 -Vì thế mà công tử không nhận được hắn là ai ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Nhưng tại hạ nhất định bên trong có điếu ngoắt nghéo.
 Lý Yến Bắc hỏi :
 -Điếu chi ngoắt nghéo ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Bất luận hắn là ai thì con người thân thủ như vậy điếu không chịu làm nô tài cho
 Đỗ Đồng Hiên mới phải.
 Lý Yến Bắc lẳng lẳng hồi lâu lại nói :
 -Công tử vừa tới kinh thành, Lý mỗ biết thế nào cũng đi thưởng ngoạn
 đế đô và
 sẽ gặp rất nhiều bạn hữu.
 Lục Tiểu Phụng thừa nhận điểm này. Quả chàng muốn biết có những
 ai tới đây
 mà còn muốn gặp nhà sư chất phác.
 Lý Yến Bắc nói :
 -Đến nay Lý mỗ đến Phúc Thả Đường ở bên Kim Ngưu bảo làm chút
 thức ăn
 đưa tới nhà mình để chúng ta ăn cơm.
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Hay lắm.
 Rồi chàng cười hỏi :
 -Nhưng đến nhà nào của Lý lão gia ?
 Lý Yến Bắc cũng cười đáp :
 -Bữa nay nàng Lý mỗ đến nhà Thập Tam Di ăn cơm tối. Nàng cũng
 muốn gặp
 công tử cho biết tại sao có bốn hàng lông mày.
 Lục Tiểu Phụng cười đáp :
 -Tại hạ cũng muốn biết y, nghe nói y là một mỹ nhân nổi tiếng.
 Lý Yến Bắc cả cười nói :
 -Được rồi. đến giờ ăn cơm tối, Lý mỗ sẽ cho người tới đây đón công
 tử.
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Nếu tại hạ gặp Hoa Mãn Lâu không chừng sẽ kéo gã đi theo.
 Lý Yến Bắc nói :

-Được lắm.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Lạ thật ! Đường như gã cùng Tây Môn Xuy Tuyết độn mất tích. Nếu kiếm

được gã không chừng sẽ lôi cả Tây Môn Xuy Tuyết ra.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đường như gã có bản lĩnh đặc biệt kiếm người, chính tại hạ cũng không sao

hiểu được.

Lý Yên Bắc nói :

-Công tử thử ra ngoài thả bước, không chừng sẽ gặp gỡ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Rất có thể gặp gã.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Thế thì công tử còn chờ gì nữa mà chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng nhìn đối phương chậm rãi đáp :

-Tại hạ muốn chờ Lý gia uống thuốc xong đã.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Công tử muốn chờ ta uống thuốc xong rồi mới đi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yên Bắc đột nhiên cười rộ nói :

-Công tử cứ yên dạ. Bây giờ Lý mỗ chưa muốn chết đâu. Đồng thời Lý mỗ

không thể để ba chục nữ nhân đột nhiên biến thành quả phụ.

Ngày mười chín tháng chín vào lúc xế chiều, Lục Tiểu Phụng ở Xuân Hoa lâu đã

bước ra, cất bước trên đường lớn tiến về phía trước.

Chàng nhận thấy đây là một thành thị mỹ lệ phi thường.

Đường phố bằng phẳng, rộng rãi, nhà cửa chỉnh tề. Mãi cửa tiệm độn trang

hoàng lộng lẫy hơn các thành thị khác.

Chàng cũng biết cái đẹp nhất trong thành thị này không phải là

đường xá rộng

rãi, phòng ốc chỉnh tề, cũng không phải là những cảnh vật nổi tiếng

thiên hạ mà là

nhân tình ở đây.

Chiều đến trời bắt đầu nổi gió.

Một khi có gió là cát bụi mịt trời nhưng cát bụi nhiều đến đâu cũng không che lấp hết được phong cảnh mỹ lệ trong thành thị.
Lục Tiểu Phụng tuy cất bước mau lẹ nhưng hoàn toàn không mục đích. Chàng muốn tìm bạn thì chẳng thấy một ai mà chỉ thấy toàn những người chàng không muốn gặp.
Người chàng gặp đầu tiên là Âu Dương Tình. Âu Dương Tình cũng đi la cà ngoài cửa tiệm châu báu trong thị trường. Bên cạnh thị có một phu nhân ăn mặc hoa lệ bầu bạn.
Phu nhân này dường như khá đẹp, chàng không dám nhìn đến lần thứ hai.
Lục Tiểu Phụng vừa ngó thấy Âu Dương Tình đã quay đầu đi. Chàng nhớ tới Tiết Băng.
Âu Dương Tình nhìn thấy chàng rồi cũng giả vờ nhưng chưa ngó thấy. Đột nhiên thị dắt tay phu nhân lên ngồi trên một cỗ xe ngựa màu đen. Cỗ xe ngựa chạy như bay trong làn cát bụi. Lục Tiểu Phụng mới quay đầu lại ngơ ngẩn xuất thần, ngó theo làn cát bụi nhảy múa ở sau xa. Chàng không hiểu mình đang nghĩ gì.
Đáng lý chàng tiếp tục nghĩ đến Tiết Băng mà không biết tại sao lại nhớ tới nhà sư chất phác.
Trên đường ở phía đối diện, mấy người nhìn chàng vừa cười vừa vẫy tay. Ngoài xa mấy thước lại có một thiếu niên tay nắm đốc kiếm, trợn mắt lên nhìn chàng.
Lục Tiểu Phụng nhận ra mấy người này, trong đó có hai tổng tiêu đầu ở những tiêu cục trên giải Xuyên Tương, một tên đệ tử phái Võ Dương, lại còn một người giống như Long Đầu lão đại ở Xuyên Trung nhưng chàng không nhận ra được gã thiếu niên đeo kiếm đang hằm hằm nhìn chàng là ai ?

Khóe mắt thiếu niên tỏ ra rất hung dữ, nét mặt lăm lăm như muốn kiếm chàng để gây chuyện.

Lục Tiểu Phụng không muốn xảy chuyện rắc rối nên chỉ nhìn mấy người bên kia

gật đầu rồi lật đật trở gót rẽ qua đường phố mé đông.

Đột nhiên một bàn tay từ một nhà bán đồ cổ ngoạn cùng thư hĩa ở bên đường

đưa ra võ vai chàng nói :

-Quả nhiên công tử đến rồi. Bần đạo biết thế nào công tử cũng tới.

Một đạo nhân đầu tóc bạc phơ, mình mặc áo đạo bào rách, cười ha hả từ trong

tiệm đi ra. Phía sai đạo nhân là một lão già gương mặt thanh nhã, áo quần tị chỉnh.

Hai lão là Mộc đạo nhân và Cổ Tùng cư sĩ.

Lục Tiểu Phụng cũng cười xã giao đáp :

-Tại hạ cũng biết nhất định hai vị tới đây.

Mộc đạo nhân cả cười. Vị trưởng lão phái Võ Dương này gần bảy chục tuổi mà

mặt mũi hồng hào, tinh thần quắc thước. Lão đầy đặn phong trần, bị ngoài khác

hắn, ít người nhận ra được lão là một trong ba đại kiếm khách rất nổi danh đương

thời.

Lão võ vai Lục Tiểu Phụng cả cười nói :

-Cuộc chiến đấu này dĩ nhiên bần đạo không thể bỏ qua dù tuổi già không đi

được nữa cũng bỏ tới.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng hỏi :

-Phải chăng đạo trưởng muốn coi kiếm pháp của người ta có chỗ nào sơ hở rồi

tìm đến hà để tỷ đấu ?

Mộc đạo nhân không nổi nóng, lại thở dài đáp :

-Bần đạo già rồi, đã chẳng muốn tìm người đấu kiếm cũng không thích cùng

người thi rượt. Nếu có ai tìm đến bần đạo đánh cò thì bần đạo sẵn sàng bồi tiếp.

Cổ Tùng cư sĩ đột nhiên liên tiếng :

-Thực tình mà nói thì bần lão phụ đến để kiếm công tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Kiếm tại hạ ư ? Kiếm để làm gì ?

Cổ Tùng cư sĩ đáp :

-Bản lão phu đã ước hẹn chiều hôm nay gặp mặt một người nên định kiếm công

tử đồng thời hội diện.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hai vị đã ước hẹn người ta, sao còn kiếm tại hạ ?

Mộc đạo nhân cười đáp :

-Vì người đó nhất định muốn gặp công tử.

Nụ cười của đạo nhân đầy vẻ thần bí.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Người đó là ai ?

Mộc đạo nhân lại cười thần bí hơn hỏi :

-Công tử đã muốn biết y là ai sao không đi với bản đạo ?

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng thế nào cũng đi. Trước nay chàng không

nhịn được những người dụ hoặc mình và chàng cũng hiếu kỳ như ai.

Chỗ ước hẹn hội ngộ của mấy người rất kỳ quái. Nó là một cái lò gạch hoang

phế đã lâu ở ngoài thành. Những lò gạch bên trong đống chứa đống đầy cát bụi tro

thanh, bên ngoài coi chẳng những ngôi mà không ai thăm viếng.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Trong thành thiếu gì nơi tử tế sao các vị lại hẹn nhau tới đây tụ hội ?

Cổ Tùng cư sĩ đáp :

-Vì bản lão phu ước hội với một quái nhân.

Mộc đạo nhân nói :

-Nói cho đúng là ba quái nhân : một người suốt đời không làm việc gì

đứng đắn

còn hai lão đầu càng quá tệ hơn bản đạo.

Cổ Tùng cư sĩ đáp :

-Nhưng hai lão đầu này lại không phải hạng người thường, chẳng có

một việc gì trên đời mà không biết, nhất là chẳng có vấn đề gì không giải quyết

xong.

Mộc đạo nhân nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Bây giờ chắc công tử biết bản đạo ước hẹn ai rồi.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã đoán ra.

Giữa lúc ấy một quái nhân thấp lùn, ốm nhất cười trên lưng lừa ngất

ngưỡng đi

tới.

Người này dường như vĩnh viễn không có lúc nào tỉnh táo.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy lão phải bật cười.

Lần nào chàng nhìn thấy Qut Tôn Tử đại lão gia địu không nhin được cười.

Chàng cười hỏi :

-Lần này các hạ không chờ người đến chuộc đã ra được thì quả là chuyện quái

đần.

Tôn lão gia háy háy cặp mắt đầy lông trắng, áp ứng đáp :

-Người cũng đến rồi. Ta...

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Lão biết thế nào tại hạ cũng đến phải không ?

Tôn lão gia thở dài miệng lẩm nhẩm :

-Những kẻ không đáng địu đến cả, còn những người đáng đến lại chẳng có một

ai.

Lão giơ chân lên từ trên lưng lừa nhảy xuống. Cặp giò của lão dường như mịm

nhũn, xuýt nữa lão té lăn long lóc.

Mộc đạo nhân không nhin được cười hỏi :

-Bần đạo hỏi thực : lão có được ngày nào hoàn toàn tỉnh táo không ?

Tôn lão gia đáp liện :

-Không có.

Mộc đạo nhân cười nói :

-Người như lão có chỗ rất tốt là thường khi còn thành thực hơn cả nhà sư chất

phác.

Tôn lão gia lẩm nhẩm :

-Làng say là lối bình yên nhất, ngoài ra chẳng có lối nào hơn. Có say sưa mới

biết càn khôn rộng, ngày tháng thu một chén con. Như vậy ta còn tỉnh táo làm chi ?

Mộc đạo nhân cả cười nói :

-Lão thật là người nhiều phước khí hơn cả bần bần đạo.

Tôn lão gia đáp :

-Vì lão Tôn thông minh hơn các vị.

Mộc đạo nhân "ủa " một tiếng.

Tôn lão gia nói :

-Ít ra lão Tôn không chịu mất năm chục lạng bạc để đi hỏi một việc

chẳng cần

phải hỏi.

Cổ Tùng cư sĩ không cười. Trước nay lão là người không thích nói
giỡn, lão dựng

mặt lên hỏi :

-Hai vị lão tiên sinh Đại Thông và Đại Trí đâu ?

Tôn lão gia đáp :

-Lão Tôn đã ước hẹn các vị đến đây hội diện thì đương nhiên hã
cũng ở đây.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

-ở chỗ nào ?

Tôn lão gia chìa tay trở vị phía trước đáp :

-ở trong kia.

Lão trở vào một cái lò gạch.

Cổ Tùng cư sĩ chau mày hỏi :

-Băn hã ở trong lò gạch làm chi ?

Tôn lão gia ngó Cổ Tùng cư sĩ lạnh lùng đáp :

-Sao lão không đi mà hỏi hã ?

Lục Tiểu Phụng nhìn cười hỏi :

-Hỏi câu này cũng phải được ra năm chục lạng bạc hay sao ?

Tôn lão gia đáp :

-Dĩ nhiên hỏi câu này cũng hỏi năm chục, vả lại...

Lục Tiểu Phụng nói theo :

-Vả lại theo thể lệ cũ chỉ đứng chờ ở ngoài chứ không được vào.

Tôn lão gia thở dài đáp :

-Xem ra công tử còn thông minh hơn hã.

Lò gạch vừa thấp vừa tối tăm. Tôn lão gia người nhỏ bé thấp lùn
cũng phải cúi

đầu mới chui vào được. Thậm chí Lục Tiểu Phụng còn lo cái đầu của
lão lớn hơn

cửa lò. Nhưng lão cũng chui vào được chẳng khác người chết chui
vào mộ, vừa

buồn cười lại vừa rùng rợn.

Sau một lúc bỗng nghe thanh âm lão từ bên trong hô văng ra :

-Bắt đầu cuộc phỏng vấn !

Người hỏi đầu tiên là Mộc đạo nhân. Lúc lão chưa hỏi, Lục Tiểu

Phụng đã đoán

ra lão hỏi chuyện gì rồi.

Mộc đạo nhân hỏi :

-Ngày rằm tháng chín, người chiến thắng là Tây Môn Xuy Tuyết hay

Diệp Cô

Thành ?

Đó là một vấn đề ai cũng muốn hỏi.

Giả tử có nhân vật nào tìm ra được đáp án này thì nhất định được nhiều người

tình nguyện phí gấp năm chục lần năm chục lượng bạc để hỏi cho biết trước.

Có tiếng người đáp :

-Lão chỉ mất năm chục lượng mà đòi biết đáp án này chẳng ra rẻ quá ư ?

Lục Tiểu Phụng nghe rõ thanh âm của Đại Trí.

Lại nghe Đại Trí nói tiếp :

-Nhưng ta cũng cho lão biết. Cuộc chiến này cả hai người cùng thắng.

Câu hỏi này cất lên :

-Tại sao vậy ?

Mộc đạo nhân lại liệng ra năm chục lượng bạc lần thứ hai.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 4

NGƯỜI MÊ GÁI KHÔNG THÀNH ĐẠO KIẾM SĨ

Tiếng người đáp lại :

-Hai con hổ tranh đấu tất một con bị tử thương.

Thuyết này tuy cũ mèm mà vẫn đúng.

Đại Trí lại nói tiếp :

-Hai con hổ tranh đấu kết quả thông thường là cả hai con đều bị thương. Kẻ đắc

thắng chân chính là những người sẵn bắn đứng bàng quang.

Lục Tiểu Phụng lặng lẽ đứng nghe, mắt lộ vẻ tán thưởng. Chàng nhận thấy

Đại Trí quả không hổ bậc đại trí. Chỉ có những nhân vật đại trí đại tuệ mới trả lời

bằng phương pháp khôn ngoan như vậy.

Mộc đạo nhân lại hỏi :

-Tây Môn Xuy Tuyết đã đến kinh thành chưa ?

Đại Trí đáp :

-Đến rồi.

Mộc đạo nhân hỏi :

-Y ở đâu ?

Đại Trí đáp :

-Ở một nơi không ai kiếm thấy vì trước ngày rằm tháng chín y không muốn gặp ai.

Câu trả lời này cũng tuyệt diệu, chẳng một ai dám bảo lời đáp không chính xác.

Mộc đạo nhân buông tiếng thở dài dường như lão nhận ra mình mất hai trăm

lạng bạc chẳng đáng chút nào.

Bây giờ Cổ Tùng cư sĩ cất tiếng hỏi :

-Diệp Cô Thành có đúng bị thương về ám khi cùng độc dược của Đường gia không ?

Lần này thanh âm Đại Thông đáp vọng ra :

-Đúng.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

-Độc dược công ? Có cách cứu chữa không ? Giải độc của Đường gia là trị dược hay còn cách nào cứu chữa ?

Đại Thông đáp :

-Không có cách cứu chữa.

Đột nhiên câu đáp của Đại Thông bị tiếng sáo trúc kỳ dị nổi lên cắt đứt.

May mà tiếng sáo lạnh lạnh nhưng ngán ngủi từ đằng xa vọng lại vang lên một cái rồi im bặt.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại câu hỏi :

-Người áo đen đi theo Đỗ Đồng Hiên là ai ?

Trong lò gạch không có tiếng người trả lời.

Lục Tiểu Phụng chờ lâu hỏi lại lần nữa. Trong lò gạch vẫn im lặng.

Lục Tiểu Phụng chau mày toan hỏi nữa thì " vèo " một tiếng. Một con rắn nhỏ

bé từ trong lò gạch vọt ra như tên bắn, lấp loáng trong bụi cỏ rậm một cái rồi không thấy đâu nữa.

Con rắn này tuy nhỏ bé nhưng động tác nhanh như chớp. Nó chuồn về hướng

vừa phát ra tiếng sáo trúc.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên biến sắc ớn tiếng hô hoán :
 -Tôn lão gia ! Quy Tôn tử lão gia !
 Không có tiếng người đáp lại. Trong lò gạch tuyệt không nghe động tĩnh chi hết.
 Lục Tiểu Phụng đột nhiên nhảy bổ tới lấy hết sức đập mạnh một cái.
 Tường lò
 gạch tồi tàn bị đá liên thủng một cái lỗ lớn.
 Ánh mặt trời chiếu vào trúng mặt Tôn lão gia.
 Da mặt lão co dúm. Cặp mắt lồi ra như mắt cá. Gương mặt đầy vẻ khủng khiếp.
 Lưỡi thè dài ra ngoài đã biến thành xám ngắt., tựa hồ bị bóp cổ một cách đột ngột.
 Cổ họng lão không đứt. Đầu họng có hai giọt máu đen tở lại.
 Mộc đạo nhân la thất thính :
 -Phải chăng lão bị rắn cắn ?
 Lục Tiểu Phụng gật đầu :
 -Bất luận là ai cũng phải nhìn nhận Tôn lão gia bị con rắn độc vừa rồi cắn chết.
 Cái đó chẳng có chi là lạ ở chỗ trong lò gạch chỉ có một mình Tôn lão gia.
 Mộc đạo nhân lại la thất thính :
 -Đại Thông, Đại Trí đâu ?
 Lục Tiểu Phụng trầm lặng hồi lâu mới chậm rãi đáp :
 -Sự thực chẳng có Đại Thông, Đại Trí nào hết.
 Mộc đạo nhân sửng sốt. Chẳng phải lão không hiểu được mà là trong lúc thăng
 thốt lão nghĩ không ra.
 Lục Tiểu Phụng nói tiếp :
 -Đại Thông là Tôn lão gia, Đại Trí cũng là lão.
 Mộc đạo nhân dơng mày lên :
 -Thế là bọn họ ba người mà chỉ có một thôi ?
 Lục Tiểu Phụng gật đầu.
 Mộc đạo nhân không hỏi nữa. Trên chốn giang hồ thật là kỳ nhân quái sự, chính
 lão đã gặp cũng không phải ít.
 Cổ Tùng cư sĩ chau mày hỏi :
 -Tôn lão gia cố ý chế tạo ra hai nhân vật Đại Thông, Đại Trí chỉ vì mục đích lừa
 người lấy bạc hay sao ?
 Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

-Lão không lừa gạt ai.

Cổ Tùng cư sĩ ngạc nhiên hỏi lại :

-Sao lại không lừa gạt ai ?

Lục Tiểu Phụngđáp :

-Tuy lão có lấy tiền của người ta thì cũng giả quyết được bao nhiêu vấn đề của

họ. Lão là người thông minh lại biết nhiều hiều rộng thì giá trị không phải chỉ đáng

bấy nhiêu tiền bạc.

Chàng nói câu này vẻ mặt ra chiều tức giận vì Tôn lão gia là bạn của chàng.

chàng không muốn ai sỉ nhục bạn mình.

Cổ Tùng cư sĩ hiể nhiên đã nhận ra Lục Tiểu Phụngcó vẻ tức giận liền thở dài

giải thích :

-Bất quá lão phu chỉ lấy làm kỳ là con người thông minh tài trí như Tôn lão gia

thì bản thân lão đã có chỗ hơn người sao lão lại mượn danh nghĩa của người khác ?

Lục Tiểu Phụngvẻ mặt biến thành bí hiểm đáp :

-Vì lão là một lão nhân không ham danh lợi, không muốn nhận cái gì là của mình.

Chàng nghĩ bưng :

-Có khi lão bưng vì lão nhát gan sợ việc nên muốn né tránh.

Chàng chỉ nghĩ vậy thôi chứ không nói ra vì chàng vốn ưa thích Tôn lão gia.

Rồi chàng tự nhủ :

-Bất luận trường hợp nào thì lão làm như vậy cũng chẳng hại gì cho ai mà chỉ hại cho mình lão.

Một đạo nhân không ngớt thở dài sườn sượt nói :

-Một nhân vật như Tôn lão gia không nên chết quá sớm như vậy.

Cổ Tùng cư sĩ thở dài nói :

-Tuởng lão phải biết trước nơi đây tĩnh mịch là chỗ rấn độc ra vào.

Lục Tiểu Phụngđáp :

-Nhưng con rấn độc này không phải tự nó lần đến.

Cổ Tùng cư sĩ hỏi :

-Công tử nói vậy là nghĩa làm sao ?

Lục Tiểu Phụngđáp :-Nó là giống rấn độc lại được huấn luyện. Có

người ra hiệu

nó mới vọt đến cắn vào cổ họng lão.

Mộc đạo nhân động dung hỏi :

-Công tử xác nhận con rắn độc đó là do người khác cố ý thả vào đây để ám toán

Tôn lão gia ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Chàng lộ vẻ phần nộ đáp :

-Giống rắn này tuy được huấn luyện đã lâu nhưng chỉ nghe tiếng sáo trúc thôi

lên mới phát động công kích.

Trong lò gạch tối tăm, con rắn kia lại nhỏ quá mà Tôn lão gia ở ngoài ánh

đương quang chuồn vào dĩ nhiên không nhìn thấy.

Mộc đạo nhân cũng bngĩ tới tiếng còi tre vừa rồi liền hỏi :

-Người thổi còi tre là kẻ đã ám toán Tôn lão gia ư ?

Lục Tiểu Phụng "ồ" một tiếng chứ không nói năng gì.

Mộc đạo nhân hỏi :

-Tại sao họ có ý sát hại Tôn lão gia ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Có thể vì họ sợ Tôn lão gia nói huých toẹt chuyện bí mật của họ ra.

Mộc đạo nhân hỏi :

-Ngươi đó là ai ? Hắn có điều chi bí mật ?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt hai tay nói dần từng tiếng :

-bất luận hắn là ai, có điều bí mật gì chẳng sớm thì muộn tại hạ cũng điều tra cho biết.

Mộc đạo nhân lại thờ dài. Bây giờ lão mới hoàn toàn hiểu rõ vì sao chỉ có Tôn

lão gia mới kiếm được Đại Thông. Đại Trí. Vì sao Đại Thông, Đại Trí lại không lộ diện.

Nhưng vĩnh viễn lão không nghĩ ra được Tôn lão gia còn biết những chuyện bí

mật của những ai mà lão chưa kịp nói.

Mộc đạo nhân hỏi Lục Tiểu Phụng:

-Tình hình như thế, bây giờ Lặc công tử định đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng nhìn chiều trời đáp :

-đêm hôm qua tại hạ có ước hẹn tương hội với một người, chắc bây giờ họ đang

chờ ở Xuân Hoa Lâu.

Mộc đạo nhân nói :

-Nếu vậy chúng ta chia tay ở đây quách.

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Đột nhiên chàng hỏi :

-Một người đã không thích gái lại không thích hoa thế mà sáu, bảy cô gái ở trước

mắt y đem hoa tươi trải đường cho y làm chi ?

Mộc đạo nhân đáp :

-Hạng người như thế nhát định không làm việc này.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Giả tỷ y làm thế thì sao ?

Mộc đạo nhân cười đáp :-Nếu vậy nhất định y điên rồi.

Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra tại sao Diệp Cô Thành lại làm chuyện gì. Chàng

chỉ biết một điều là y chẳng điên khùng hci hết.

Trước lúc huỳnh hôn, trên lầu Xuân Hoa chưa có khách ngồi.

Lục Tiểu Phụng ở ướn nhà bảo lấy một bình trà thơm mà ngwoif ở kin hthành ư

thích ra ngồi uống đĩ chờ người nhà Lý Yến Bắc.

Lúc này hầy còn sớm,đáng lý chàng đi chơi chỗkhác vì chàng muốn kiếm những

người như Hoa Mãn Lâu, Tây Môn Xuy Tuyết, nc.

Nhưng chàng cứ ngồi yên lặng lăe ngẫm nghĩ.

ánh tà dương do cửa chiếu vào xéo vào đem lại một bóng người dài lê thế.

Bóng người in trên mặt đất. Lục Tiểu Phụngngửng đầu lên nhìn thìchính là

thanh niên tay nắm đốc kiếm nhìn chàng bằng con mắt hăn học lúc trước.

Thanh niên này bây giờ cũngt rợn mắt nhìn chàng. Bàn tay nhỏ bé nhưng đầy

sức mạnh vẫn nắm chặt đốc kiếm.

Đốc kiếm bọc một lớp sợi tơ vừa nhỏ vừa mềm đĩ lúc cầm vào phát huy lực

lượng dễ dàng. Lớp sợi tơ còn đĩ hút mồ hôi trong lòng bàn tay lúc khấn trương.

Chỉ có người chân chính biết dùng kiếm mới hĩu biện pháp này.

Lục Tiểu Phụngvừa ngó đối phương đã biết kiếm pháp gã không phải tầm

thường nhưng chàng không nhận ra được là ai.

Người nào chàng đã taháy amọt qua một lần là vĩnh viễn không quên

nữ a.

Thanh niên này dường như nhận ra chàng. Đột nhiên gã tiến thẳng đến trưocs

mặt chàng. Thái dodọ gã rất hungdữ, coi đáng sợ hơn cả Đỗ Đồng Hiền lúc xông

đến trước mặt Lý Yến Bắc.

Lục Tiểu Phụngtự hỏi :

-Chẳng lẽ thanh niên này có ừu hận với ta ?

Chàng nghĩ không ra liền tươi cười ngỏ :

-huynh đài...

Thanh niên chận lời lớn tiếng quát :

-ngươi có phải là Lục Tiểu Phụngkhông ?

Lục Tiểu Phụngngập ngừng :

-Các hạ là...

Thanh niên cười lkạt ngắt lời :

-Ta biết ngươi không nhận rta ta nhưng ta nhận ra ngươi. Ta muốn kiếm ngươi từ

lâu chứ không phải chỉ một buqã nay.

Lục Tiểu Phụnghỏi :

-Các hạ kiếm tại hạ có điều chi dạy bảo ?

THanh niên đáp lại bằng một chiêu kiếm chứ không nói gì.

Đột nhiên gã rút kiếm ra khỏi vỏ. Mũi kiếm lạnh như băng đưa tới trước cổ họng

Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụngmỉm cười.

Chàng đã không đỡ gạt, không né tránhHồ Phỉ lại còn mỉm cười khiến thanh niên

giận xám mặt lại lớn tiếng quát :

-Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chẳng ?

Nhưng gã phóng trường kiếm thêm nữa. Có điều gã sử dụng kiếm pháp rất thần

tốc, rất linh mẫn, đúng là kiếm pháp giết người.

Lục Tiểu Phụngđã thấy kiếm pháp này rồi.

Bốn tháng trước Tiêu Thiếu Anh bị chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết

ở Châu Quang các khí các tại nhà Diêm THIẾT San đã thi triển chiêu thức đó.

Chàng đoán chắc thanh niên này ở dưới trướng Độc Cô Nhất Hạc sẽ là một

người trong TAm Anh tứ Tú.

Gã nói :

-ta chưa giết người vì ta còn có điều muốn hỏi người.

Gã đưa mũi kiếm vào gần thêm một tấc.

Lục Tiểu Phụnghỏi trước :

-Các hạ là Trương Anh Phong hay là Nghiêm Nhân Anh ?

Thanh niên biến sắc nhưng chẳng thể thừa nhận mớ quang của Lục Tiểu Phụng

rất sắc bén. Gã đáp :-Nghiêm Nhân Anh.

Lục Tiểu Phụnghỏi :

-Các hạ có biết Tây Môn Xuy Tuyết lạc lõng nơi nào không ?

Nghiêm Nhân Anh tức giận hỏi :

-Người mà không biết hắc lạc lõng nơi đâu thì còn ai biết nữa ?

Lục Tiểu Phụngđáp :

-Chẳng một ai biết cả.

Nghiêm Nhân Anh nhìn chăm chú vào mặt chàng quát :

-Ra đi !

Lục Tiểu Phụnghỏi :

-Ra làm gì ?

Nghiêm Nhân Anh đáp :

-Ta không muốn giết người ở đây.

Lục Tiểu Phụngnói :"

-Tại hạ không muốn chết ở đây mà cũng không muốn ra.

Nghiêm Nhân Anh rung tay một cái. Kiếm hoa tung tóe. Gã đã đâm bảy chiêu

kiếm mà chiêu nào cũng chỉ cách khe cổ họng Lục Tiểu Phụngchừng một tấc.

Lục Tiểu Phụnglại cười.

Chàng không đỡ gạt, không né tránh, mỉm cười nói :

-Các hạ không giết được tại hạ đâu.

Nghiêm Nhân Anh lòng bần tay ướt đẫm. Trên trán cũng toát mồ hôi.

Cả người

gã rất khấn trương như cây cung đã giương lên.

Bất luận là ai cũng nhận ra gã khấn trương đến trình độ không kiếm chế được.

Mũi kiếm của gã còn cách cổ họng Lục Tiểu Phụngkhông đầy ba tấc.

Chưởng quỹ cùng tiểu nhị ở Xuân Hoa Lâu hoang mang đến phát run.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 5

MỘT TÂN KHỔ THÀNH CANH BẠC

Lục Tiểu Phụng vẫn không nhúc nhích. Giữa lúc ấy, đột nhiên ngoài đường phố
nhốn nháo cả lên rồi tiếng người hô hoán :
-Người chết ! Đánh chết người rồi !
Nghiêm Nhân Anh muốn thò đầu ra coi nhưng lại nhẩn nại đứng yên, chỉ liếc
mắt đảo nhìn ngoài đường phố.
Lục Tiểu Phụng đang ngồi ngay ngắn liền nhân lúc gã đảo mắt biến mất không
thấy đâu nữa.
Cử động của chàng nhanh hơn chiêu kiếm của gã.
Nghiêm Nhân Anh biến sắc xoay mình vọt ra ngoài đã thấy Lục Tiểu Phụng
đứng giữa đường phố, hai tay để sau lưng.
Ngoài đường chẳng còn ai khác. Những khách bộ hành đều chạy vào ẩn dưới
hiên nhà hai bên hàng phố.
Một con ngựa trắng lộp cộp từ đầu đường chạy tới. Trên lưng ngựa chở một
người.
Người này khác nào cái bao bố phục trên lưng ngựa.
Y chết rồi. Y là ai ? Làm sao mà chết ?
Nghiêm Nhân Anh vừa ngó thấy áo mặc của người chết đã tái mặt chạy tới cầm
lấy dây cương cho ngựa đứng lại.
Cách ăn mặc của người chết giống hệt Nghiêm Nhân Anh.
Lục Tiểu Phụng biết người đó là ai rồi. Chàng tự nhủ :
-Y làm sao mà chết ?
Nghiêm Nhân Anh ôm cái xác lạnh cứng từ trên lưng ngựa xuống.
Gã khám
nghiệm thi thể chẳng thấy vết thương nào. Chỉ có mấy giọt máu ở cổ họng, tựa hồ
vết rắn độc cắn.
Nhưng huyết tích không phải do độc xà gây ra mà là mũi kiếm thọc vào.
Mũi kiếm này sắc bén cực kỳ khủng khiếp.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :
-Trương Anh Phong phải không ?
Nghiêm Nhân Anh nghiêng răng gật đầu.
Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài ngậm miệng lại.
Nghiêm Nhân Anh cất tiếng hỏi :
-Chắc người nhận ra y chết dưới lưỡi kiếm của ai rồi ?
Lục Tiểu Phụng lại thở dài, lẩm nhẩm gật đầu, tựa hồ chàng đã nhận ra cái chết của Trương Anh Phong, tưởng chừng trên đời chỉ có một người sử dụng được chiêu kiếm khủng khiếp như vậy.
Sự thực cả Diệp Cô Thành cũng không làm nổi. Lưỡi kiếm của hắn giết người nhất quyết không thể gọn gàng sạch sẽ như vậy.
Nghiêm Nhân Anh ngưng thần nhìn vết thương trên cổ họng sư đệ, miệng lẩm nhẩm :
-Tây Môn Xuy Tuyết. Chỉ có Tây Môn Xuy Tuyết.
Lục Tiểu Phụng thở dài nói :
-Chắc y đã tìm đến Tây Môn Xuy Tuyết. Có điều đáng tiếc...
Chàng toan nói có : có điều đáng tiếc là bây giờ y không thể nói ra đã tìm thấy Tây Môn Xuy Tuyết ở đâu ?
Tuy chàng không nói hết lời mà Nghiêm Nhân Anh cũng hiểu rõ.
Bỗng chàng lẩm nhẩm :
-Lại một mạng người, lại thêm một món nợ máu !
Nghiêm Nhân Anh sắc mặt trắng bệch đầy ngấn lệ đột nhiên gầm lên :
-Tây Môn Xuy Tuyết ! Người đã dám giết người sao lại không dám ló mặt ra ?
Tiếng hét cực kỳ thê thảm. Bóng chiều buông xuống khóm trời đất càng thê thảm hơn.
Một vùng thiên địa tràn ngập bầu không khí bi ai, chết chóc, the lương khôn tả.
Gió thổi cát bụi bay mù.
Nghiêm Nhân Anh ôm thi thể sư đệ nhảy lên lưng con bạch mã, ra roi cho chạy như điên.
Con ngựa chạy về hướng tây tức là phía nó vừa chạy đến.
Nghiêm Nhân Anh cho ngựa ruổi về phía tây, ý chừng để con vật

quen đường cũ
mà đuổi Tây Môn Xuy Tuyết xem y lạc lõng nơi đâu.
Lục Tiểu Phụng đứng hóng ngọn gió tây bắc lạnh như dao cắt trong
buổi tàn thu
ở miền Bắc. Chàng đưa mắt nhìn theo người ngựa đi xa rồi.
Đột nhiên phía sau có tiếng người khẽ nói :
-Tại hạ đã nhận ra con ngựa này.
Lục Tiểu Phụng quay phắt lại ngó thấy người vừa nói là một hán tử
mình mặc áo
xanh chân đi giày vải. Y phục của gã tuy mộc mạc nhưng khí thế
không phải hạng
tầm thường. Gã chính là một trong đám người đi theo Lý Yển Bắc
tản bộ buổi sáng
sớm.
Hán tử áo xanh nói tiếp :
-Tại hạ là Triệu Chính Ngã ở phía đông thành. Người ta thường kêu
bằng Can
Nhi Triệu.
Can Nhi Triệu còn kêu bằng Đoàn Đầu là tổng quản bọn khất cái ở
đại phương
này. tại chốn quê mùa, thế lực của gã rất lớn.
Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã biết thân thế gã nên không nói chuyện
hàn huyên
mà hỏi ngay :
-Ông bạn nhận được con ngựa đó ư ?
Can Nhi Triệu hạ thấp giọng xuống đáp :
-Chỉ ở trong hoàng thành mới có loại tuần mã này. Còn người ngoài
dù lớn mật
đến đâu cũng không dám phạm cấm.
Bạch mã ư tượng trưng cho sự tôn quý mà tôn quý nhất chỉ có hoàng
gia.
Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :
-Chẳng lẽ con ngựa đó từ trong Tử Cấm Thành chạy ra ? Chẳng lẽ
Tây Môn
Xuy Tuyết cứ ở trong Hoàng thành cho người ngoài không tìm thấy
được ? Nhưng
Hoàng Thành là nơi phòng vệ thâm nghiêm sao để cho người ngoài
lẻn vào ẩn núp
?
Can Nhi Triệu im tiếng. Đây là phạm đến cấm kỵ chốn kinh thành khi

nào gã

dám lẩm miệng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, lại hỏi :

-Ông bạn có thể bảo anh em thủ hạ điều tra coi con ngựa đó từ đâu ra, ai là

người ngó thấy đầu tiên không ?

Can Nhi Triệu ngần ngại nhưng cũng gật đầu đáp :

-Cái đó chẳng khó gì nhưng tại hạ vâng lệnh đến đón công tử tới nhà công quán

của Thập Tam Di.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vụ này còn quan trọng hơn. Ông bạn chỉ cần cho ta hay công quán đó ở chỗ nào

để tự tìm đến cũng được.

Can Nhi Triệu ngần ngại một lúc rồi đáp :

-Được rồi. Bây giờ tại hạ dặn gã tiểu tống ruồi xe ngựa đem công tử đến hẻm

Quyển Liên. Công quán của Thập Tam Di là gian nhà cuối cùng về mé tả trong

hẻm này.

Lục Tiểu Phụng ngồi trên xe lòng rối bời. Những vấn đề nhức óc càng ngày

càng lăm. Chàng tự hỏi :

-Ai đã ám toán Tôn lão gia ? Vì mục đích gì ? Tại sao Tây Môn Xuy Tuyết lại

giữ hành tung bí ẩn đến thế ?

Hẻm Quyển Liên là một ngõ hẻm tĩnh mịch. Những người cư trú trong hẻm đều

là đại gia. Phía trong bức tường cao im lặng không một tiếng người.

Ngọn gió thu đem lại mùi thơm của Thạch Lựu. Sắc chiều bằng lảng.

Ngày sắp

về đêm.

Căn nhà cuối cùng mé tả trong hẻm cửa đóng kín mít. Cả ba mươi công quán

của Lý Yến Bắc đều đóng cửa. Tuyệt không một người phức tạp nào lảng vảng ở

đó.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài rồi quay mình trở lại nhà Lý Yến Bắc.

Lúc này Lý Yến Bắc vẫn còn thức chờ Lục Tiểu Phụng.

Lý Yến Bắc tươi cười :

-Công tử về thực là đúng lúc.

Lục Tiểu Phụng nhìn Lý Yến Bắc :

-Có chuyện gì thế Lý huynh ?

Lý Yến Bắc vỗ vai Lục Tiểu Phụng :

-Bây giờ những đồ nhắm chắc chuẩn bị đâu đấy rồi. Ta đặc biệt mời người

khách bồi tiếp cũng đã đến rồi.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

-Sao lại còn khách bồi tiếp ? Ai vậy ?

Lý Yến Bắc nở nụ cười thần bí đáp :

-Dĩ nhiên là một nhân vật mà công tử không chán ghét.

Trên bàn đã bày bốn đĩa trái cây, bốn đĩa món ăn chơi và các thứ rượu đủ màu

sắc. Ngoài ra là một món cá bung, một con vịt quay, một đĩa thủy tinh đề bạng.

một đĩa tiểu siêu nga, một đĩa điều bì kê, một đĩa vũ lưu công, một đĩa thịt cừu. Lại

còn một con dê đang bắc lên quay.

Lục Tiểu Phụng chớp mắt cười hỏi :

-Lý lão gia định làm cho tại hạ chướng bụng lên mà chết chẳng ?

Lý Yến Bắc cười rộ.

Giữa lúc ấy một thiếu phụ quần áo hoa lệ, phong tư tuyệt thế tha thướt tiến vào.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy mục không khỏi sửng sốt.

Lý Yến Bắc vừa cười vừa giới thiệu :

-Đây là nhân vật có bốn hàng lông mày tên gọi Lục Tiểu Phụng. Phải chăng

nàng muốn được biết y ?

Thập Tam Di khép nép thi lễ rồi cười đáp :

-Bọn tiện thiếp đã gặp nhau rồi.

Lý Yến Bắc sửng sốt hỏi :

-Các vị gặp nhau hồi nào ?

Thập Tam Di mỉm cười đáp :

-Vừa rồi tiện thiếp đi với ợu Dương ra ngoài mua hạt châu. ợu Dương đã trở y

cho tiện thiếp biết.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười, không chịu được hỏi :

-Phải chăng hai vị mời khách đến tiếp tại hạ là cô đó ?

Lý Yến Bắc hỏi :

-Công tử cũng biết ợu Dương ư ?
Lục Tiểu Phụng gật đầu.
Lý Yến Bắc cả cười nói :
-Công tử quen biết là phải. Nếu một mỹ nhân như vậy cũng không biết thì Lục Tiểu Phụng còn là người anh hùng thế nào được.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Cô ta đâu ?
Thập Tam Di đáp :
-Y còn ở dưới bếp đang làm đồ điểm tâm cho công tử.
ợu Dương Tình làm đồ nhắm điểm tâm cho Lục Tiểu Phụng khiến chàng ngạc nhiên gượng cười hỏi :
-Phải chăng y muốn đánh thuốc độc tại hạ ?
Thập Tam Di hỏi lại :
-Công tử tưởng y tàn độc đến thế ư ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Tại hạ đã đắc tội với y một lần. Có người không để ai đắc tội hai lần.
Thập Tam Di hỏi :
-Công tử tưởng y là hạng người đó chăng ?
Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.
Thập Tam Di nhìn chàng không chớp mắt.
Thông thường nữ nhân không nên dòm ngó nam nhân như vậy, nhất là ở trước mặt chồng.
Lục Tiểu Phụng cảm thấy sượng sùng nhưng Thập Tam Di vẫn thản nhiên.
Lý Yến Bắc không nhịn được hỏi :
-Nàng ngó gì dữ vậy ?
Thập Tam Di đáp :
-Tiện thiếp thử ngắm coi y có phải là chàng ngốc không ?
Lý Yến Bắc đáp :
-Y chẳng ngốc tý nào hết.
Thập Tam Di nói :
-Coi bề ngoài thì không thấy gì nhưng thực ra y là chàng ngốc không hơn không kém.
Lý Yến Bắc " ủa " lên một tiếng ra chiều kinh ngạc.
Thập Tam Di thở dài hỏi :
-Người ta đã muốn đi mà biết y sắp tới, đột nhiên người ta thay đổi

chủ ý. Người
ta chẳng chịu vào bếp bao giờ, nghe nói y đến liền vào bếp bận bịu
suốt ngày. Nếu
có một người đàn bà như vậy đối với tướng công thì tướng công có
hiểu ý tứ của
người ta không ?
Lý Yến Bắc đáp :
-Ít ra ta hiểu là y tuyệt không oán hận ta.
Thập Tam Di thở dài :
-Đến tướng công còn hiểu mà Lục công tử chẳng hiểu chút gì thì
tướng công bảo
chàng có ngốc hay không ?
Lý Yến Bắc cười nói :
-Bây giờ ta cũng nhận thấy y hơn ngốc thật.
Lục Tiểu Phụng lại một phen ngỡ ngàng.
Dĩ nhiên chàng hiểu ý rồi nhưng chàng thật không ngờ tới.
Lý Yến Bắc lại cười nói :
-Sự thực cái đó khôn thể trách công tử được vì tâm lý của nữ nahan,
nam nhân
khó mà đoán thấu được. Huống chi công tử lại là người đương
cuộc. Sách có chữ "
đương cuộc giả thiety, bàng quan giả tỉnh ".
Thập Tam Di lạnh lùng nói :
-Tiện thiếp cũng không trách công tử nhưng bất bình thay cho Tiểu
Phu Dương
mà thôi.
Lý Yến Bắc cười rộ, vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói :
-Nếu ta là công tử thì ngồi chờ Tiểu Phu Dương ra đây, ta nhất định
thân cận với
y.
Hắn vừa dứt lời, một hồi còi tre đột nhiên theo gió vọng lại, hiển
nhiên giống
tiếng còi mà Lục Tiểu Phụng đã nghe thấy ở ngoài lò gạch.
Lục Tiểu Phụng tái mặt la thất thanh :
-Mau cứu Phu Dương....
Chàng vừa nói được bốn chữ, người đã xuyên qua cửa sổ vọt đi.
Chàng lại lạnh
người một cái ra xa ngoài mười trượng.
Tiếng còi trúc từ phía tây nam vọng lại, nghe không xa mấy. Từ bức
tường phía

tây tòa viện trạch này vọt ra lại xuyên qua một ngõ hẻm thì đến một
 khu đình viên
 bỏ hoang đã lâu ngày.
 Trong vườn cỏ mọc rậm um mát cả lối đi Hồ Phỉ. Những đình đài lầu
 các giữa
 đám hoa gấm nay biến thành những ổ chồn cáo.
 Những địa phương thế này há chẳng phải là nơi thường xảy ra quái
 sự.
 Bóng đêm đã dày đặc, trời tối đen như mực.
 Gió thu hiu hắt thổi qua vùng hoang thảo. Những cây bạch dwong cần
 cỗi. Một
 vùng trắng tỏ vừa lên soi chên chéch vào chốn đình viên the lương
 quạnh quẽ.
 Không một bóng người cũng chẳng có ma quỷ nào hết.
 Lục Tiểu Phụng bị ngọn gió thu quạt vào mặt không nhìn được cơ hồ
 rét run.
 Mỗi khi sắp xảy chuyện hung sát bất thường, chàng lại nảy ra một
 mối linh cảm
 kỳ dị. Hiện giờ chàng cũng bị mối linh cảm đó ám ảnh.
 Không đèn lửa, không một còmng sao. ánh trăng lu mờ thảm đạm,
 lạnh lùng.
 Gió thổi cành khô lay động trông như ma quỷ hioện hình cả một lượt.
 Đột nhiên troing bóng tối lại vanmg lên một hồi còi trúc.
 Lục Tiểu Phụng vọt Lục Tiểu Phụng;ại nmjư tên bắn. Lần này chàng
 ngó taháy
 ngwoiof thổi còi.
 Người thổi còi đứng dưới gốc cây khô trước mặt.
 Lục Tiểu Phụng đột nhiên dừng bước. Dường như chàng sửng sốt.
 Người thổi còi bắt quá làm ột thằng nhỏ mườió mười mấy tuổi.
 Thằng nhỏ này ngwoif không cao, mặc quần áo rách rưới, cặp mắt
 lớn. Gã hầy
 còn thò lò mũi. Người gã run bần bật, hioễn nhieen gã sợ lạnh.,
 Tay gã cầm môty cái còi trúc hình thù kỳ dị.
 Lục Tiểu Phụng nhìn ngắm thằng nhỏ, từ từ bước tới.
 Thằng nhỏ hoàn toàn không phát giác. gã ngo nágcs ngó hết bên này
 qua bên
 kia. Đột nhiên gã nhìn thấy bóng người in trên mặt đất. Gã kêu rú lên
 một tiếng rồi
 té chạy.
 Nhưng gã chạy thế nào được ? gã vừa vọt đi mấy vước đã bị Lục

Tiểu Phụng
nắm giữ.

Thằng nhỏ kêu thét như heo bị chọc tiết.

Lục Tiểu Phụng chờ gã kêu thét xong mới nói :

-Ta là người chứ không phải là quỷ.

Thằng nhỏ ngừng mặt lên nhìn một cái, tuy gã đã xác định là người
mà trên

mặt vẫn đầy vẻ khủng khiếp. Nước mũi chảy ra càng nhiều. Gã áp
súng hỏi :

-Ông... ông không phải là ma quỷ thật chứ ?

Lục Tiểu Phụng giả thích :

-Ma quỷ không có bóng. Người mới có bóng.

Thằng nhỏ thở phào một cái ngoác miệng ra hỏi :

-Sao ông lại bắt tiểu tử ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ta muốn hỏi người mấy câu ?

Thằng nhỏ ngần ngại hỏi lại :

-Ông hỏi xong rồi buông tha tiểu tử nhân đi chứ ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chẳng những ta tha cho ngwoi đi mà còn tặng ngwoi hai tiền để mua
keo.

Chàng không cười được nhưng trước mặt thằng nhỏ, chàng không
muốn giữ bộ

mặt nghiêm khắc.

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng khiến thằng nhỏ yên tâm lại. Gã chớp
mắt hỏi :

-Ông muốn hỏi điều gì ?

Lục Tiểu Phụng cất giọng ôn nhu hỏi :

-Tên người là gì ? Nhà ngwoi ở đâu ?

Thằng nhỏ đáp :

-Tiểu tử tên là Tiểu Khả Lan 9 thằng nhỏ đáng thương). Tiểu tử
không có nhà.

Tiểu Khả Lan dĩ nhiên không nài cửa. Đứa nhỏ không nhà cửa mới
gọi là Tiểu

Khả Lan.

Thằng nhỏ không ngừng đáng thương mà lại rất thành thật, chẳng
có vẻ gì man

trá.

Lục Tiểu Phụng càng ôn hòa hơn, lại hỏi :

-Đêm tối người một mình đến đây có sợ không ?

Tiểu Khả Lân phưỡn ngực đáp :

-Tiểu tử không sợ. Bất cứ nơi nào cũng dám đi.

Miệng nói không sợ thì tyhường là những người nhát gan hơn ai hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Có phải người nhận thấy nơi đây đẹp để không ?

Tiểu Khả Lân đáp :

-Chẳng có chi đẹp để hết.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-đã chẳng có chi tốt đẹp sao người lại tới đây thối còi ?

Tiểu Khả Lân đáp :

-Một lão già lưng gù kêu tiểu tử đến, lão cũng cho tiểu tử hai tiền.

Lại là lão già lưng gù.

Người đi mua quan tài cho Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành là
lão. Người

sát hại Tôn lão gia cũng là lão. Nhưng lão là ai ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cái còi này cũng của lão cho người ư ?

Tiểu Khả Lân gật đầu đáp :

-Cái còi này còn đẹp hơn còi bán ở ngoaidf tiệm. Thanh âm cũng
vang dội hơn.

Hiển nhiên gã rất thích cái còi, bất giác lại đưa lên miệng thổi.

Tiếng còi lạnh lạnh vang lên, lẩn át hết mọi thanh âm không còn nghe
thấy

tiếng gì nưaxx.

Lục Tiểu Phụng khopong nghe thấy thanh âm nào khacsxx nhưng
đột nhiên nẩy

cảm giác kỳ lạ. Chàng không nhận được quay đầu nhìn lại.

Tại sao chàng nẩy ra cảm giác kỳ lạ chính chàng cubgx không biết.

Trong chớp mắt này bỗng chàng nhìn thấy một bóng đồ từ dưới mặt
đất nẩy

chồm lên như tên bắn, tốc độ còn nhanh hơn mũi tên nhiều. Có thể
nói nhanhư

điện chớp.

Bóng đồ đos đột nhiên vọt tới cổ họng Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đưa hai ngón tay kẹp lấy. Chàng kẹp một vật vừa lạn
vừa trơn.

Tes ra một con rawwns độc màu hồng.

Lưỡi con rắn độc đỏ ngầu đã thò ra, xuyt nưax liếm vào cổ Lục Tiểu
Phụng

Nhưng nó không động đậy nữa rồi.

Hai ngón tay Lục Tiểu Phụng đã kẹp trúng chỗ thất thốn của nó.
Nếu chàng ra tay chậm một chút hay kẹp trật ra chỗ khác một ly,
hoặc lực lượng
kém một chút thì hiện giờ chàng đã thành người chết rồi.
Từ ngày chàng ra đời đến nay đây có thể nói là chàng sấn vào đầm
rồng hang
cọp.
Chàng trải qua nhiều phen cách cái chết chỉ chừng sợi tóc mà gặp kẻ
giết người
như ngóc cũng không phải là ít nhưng chưa bao giờ thấy sự tình
nguy hiểm như lần
này.
Trong tay cầm con rắn độc lạnh như băng, cả người chàng cũng lạnh
toát. Chàng
cảm thấy bao tử tựa hồ co lại, những muốn nôn ọc ra. Con rắn độc
làm cho Tiểu
Khả Lân bở vĩa. Gã rú lên một tiếng rồi chạy thật xa.
Lục Tiểu Phụng hít một hơi chân khí xoay tay liệng con rắn xuống
phiên đá. Lúc
chàng ngừng đầu lên thì thằng nhỏ ngây ngô chất phác đã mất biến.
Gió thổi rung rinh ngọn cỏ, cành khô chuyển rắc rắc.
Lục Tiểu Phụng đứng đầu ngọn gió thu, hít liền mấy hơi chân khí, trái
tim chàng
mới đập hòa hoãn lại.
Giữa lúc ấy, trong bóng rọi lại bật lên tiếng la khủng khiếp mà hiển
nhiên là
thanh âm của thằng nhỏ phát ra.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 6

CANH KHUYA HÒA THƯỢNG PHÓNG PHI TIÊU

Tiểu Khả Lân té xuống đất ngất đi.
Lúc Lục Tiểu Phụng chạy tới gã đã hôn mê bất tỉnh.
Đêm tối ở trong khu vườn hoang, thằng nhỏ này ngã thấy người
chết, dĩ nhiên gã
hoảng hốt.
Người chết ở trước mặt thằng nhỏ là lão già đầu tặc bạc phơ. Lão bị

một sợi dây
đỏ tươi xiết cổ chết.
Đặt mua quan tài là lão, hại người cũng là lão. Sau chính lão lại chết
về tay kẻ
khác.
Ai đã giết lão ?
Tại sao lão bị giết ?
Sợi dây trong băng đêm đỏ rực, đỏ như máu tươi.
Lục Tiểu Phụng đã từng thấy những sợi dây giống hệt và cũng là
đoạn dây xiết
chết người.
Sợi dây thao buộc thanh đoản kiếm của Công Tôn đại nương cũng
bằng đoạn đỏ.
Xà Vương ở Dương Thành cũng bị giải đoạn đỏ thắt chết.
Lần này người động thủ là ai ? Phải chăng là Công Tôn đại nương.
Rất có thể
Công Tôn đại nương đã đến kinh thành. Cuộc đấu ngày rằm tháng
chín mù quyết
không chịu bỏ lỡ.
Thế thì lão già lưng còng này là ai ? Tại sao lão lại giết chết Tôn lão
gia ? Nếu
hung thủ là Công Tôn đại nương thì mù giết lão làm gì ?
Lục Tiểu Phụng chưa từng nghe nói tới lão già này trên chốn giang
hồ.
Chàng ngần ngừ một lúc rồi cúi xuống nhìn, định bụng xem trong
mình lão có
vật gì chứng minh thân phận lão được chăng hoặc lão còn mang
những thứ khác
không. Rất có thể lão giấu độc xà trong người.
Lục Tiểu Phụng cảm thấy đầu ngón tay mình cũng lạnh buốt. Chàng
dùng hai
ngón tay lật vạt áo lão già lên.
Trong mình lão không có rắn vì rắn biết cựa quậy.
Lục Tiểu Phụng đưa tay vào thêm, bỗng chàng sửng sốt.
Mắt chàng đã ngã thấy đầu tấc lao bạc phơ, da mặt nhăn nhoe xù xì
như tay
chàng phạm vào cảm thấy khác lạ. Lão này là một nữ nhân.
Lục Tiểu Phụng đưa tay sờ thấy thân thể nữ nhân nhẵn nhụi và mềm
mại.
Quả nhiên mớ tấc bạc là giả. Nữ nhân đeo tám mặt nạ được chết tạo

rất tinh vi.

Lục Tiểu Phụng vuốt mớ tóc giả ra, kéo mặt nạ lên. Bộ mặt tuy đã lột lột cứng

đờ nhưng là một bộ mặt xinh đẹp lạ thường,

Chàng nhận ra bộ mặt này rồi. Lão lương gù hiển nhiên là Công Tôn đại nương.

Thuật dịch dung của Công Tôn đại nương rất tinh diệu. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên

biết rồi. Chàng tin vào Công Tôn đại nương bất luận muốn hóa trang làm người nào

cũng được. Trên đời chẳng có mấy ai khám phá ra nổi.

Công Tôn đại nương võ công cao cường. Lục Tiểu Phụng cũng biết thế.

Trên cõi đời này ai là người bấp mụ chết tươi được ? Bản lĩnh của hung thủ thật

là đáng sợ.

Lục Tiểu Phụng cơ hồ không nhìn được, người chàng phát run.

Chàng đến đất Kinh Hoa này ngày đầu tiên đã gặp biết bao nhiêu quái sự. Chàng

nghĩ không ra tại sao Công Tôn đại nương lại mưu sát Tôn lão gia, lại càng không

hiểu vì lẽ gì mụ chết ở chỗ này.

Chàng đã đặt ra nguyên tắc khi gặp việc không tìm được đáp án thì đừng nghĩ

nữa là hơn vì càng nghĩ càng bối rối.

Nhưng khi chàng nghĩ nữa thì lại cảm thấy phảng phất có thể nghĩ ra được.

Chàng nhận định trong thành thị cổ kính này, ở một xã xinh tới tám nào đã có một

nhân vật giáo quyết hơn hồ ly, dữ tợn hơn rắn độc đang theo dõi chàng để đòi

mạng.

Bất luận người đã là ai cũng là một đối thủ đáng sợ nhất trong đời chàng.

Lục Tiểu Phụng dường như phảng phất biết người đã là ai rồi.

ánh đèn thăm đậm soi vào khuôn mặt lột lột của ợu Dương Tình.

Khuôn mặt xinh đẹp của thị không còn chút huyết sắc. Cặp mắt xinh đẹp của thị

nhắm lại. Hàm răng cũng nghiến chặt.

Thị còn mở mắt ra được không ? Miệng thị còn nói năng được không ?

Lục Tiểu Phụng lẳng lặng đứng bên giường nhìn thị, rất hy vọng thị còn trợn mắt

lên để nhìn chàng, miệng thị còn mở ra được để thả mạ chàng mấy câu như trước.

Lý Yến Bắc và Thập Tam Di đứng ở phía sau Lục Tiểu Phụng. Về mặt hai người

này cũng rất trầm trọng, đột nhiên Lý Yến Bắc lên tiếng :

-Lúc chúng ta xuống nhà bếp, y đã ngã lăn ra rồi.

Lục Tiểu Phụng ngưng thần nhìn cổ ụ Dương Tình. Trên cổ họng thị chẳng có

vết tích chi hết. Chàng hỏi :

-Vết thương y ở chỗ nào ?

Thập Tam Di đáp :

-ở trên tay y mà là tay trái.

Lục Tiểu Phụng thờ phào một cái. Chàng nghĩ thầm :

-Lúc rắn vọt tới chắc thị cũng vươn tay chụp như mình.

Phản ứng của thị tuy còn kém Lục Tiểu Phụng xa nhưng so với Tôn lão gia hãy

còn lẹ hơn vì lão uống nhiều rượu quá rồi.

Lý Yến Bắc nói :

-May mà y kịp kêu chúng ta đến cứu và chúng ta tới nơi cũng không chậm quá.

Hắn phát giác ra vết thương của ụ Dương Tình rồi lập tức phong tỏa huyết đạo

nơi tay trái thị để ngăn chặn chất độc loang ra.

Lý Yến Bắc lại nói :

-Nhưng người đã chân chính cứu vẫn được mạng y không phải là ta mà là công tử.

Thập Tam Di hỏi :

-Có điều tiện thiếp chưa rõ tại sao công tử lại bảo y bị người ám toán ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Thực ra tại hạ cũng không thể xác định.

Thập Tam Di nói :

-Nhưng công tử đã cứu mạng y.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Có nhiều việc tại hạ làm liều mà trúng. Nếu các vị hỏi tại hạ tại sao

làm thế thì

chính tại hạ cũng không trả lời được.

Thập Tam Di nói :

-Tuy công tử không biết lại tự nhiên làm được. Trái lại nhiều người biết mà

không làm nổi.

Lý Yến Bắc xen vào :

-Vì thế mà Lục Tiểu Phụng vĩnh viễn không hổ danh là Lục Tiểu Phụng. Trên

đời chỉ có một Lục Tiểu Phụng mà thôi.

Thập Tam Di nhẹ buông tiếng thở dài nói :

-Không trách y bất cứ trường hợp nào đối với công tử cũng có một mối thâm tình.

Çu Dương Tình sự thực đã có mối thâm tình với Lục Tiểu Phụng chưa ?

Thập Tam Di lại nói :

-Tay trái y đã bị độc xà cắn một miếng, người y té xuống rồi nhưng trong tay y

vẫn giữ chặt đĩa ốc, chết cũng không buông vì y đã định làm món này cho công tử

vì...

Bỗng mụ dừng lại không nói nữa mà cho là nói đã quá đủ. Chỉ một sự kiện này

cũng tỏ ra Çu Dương Tình đối với Lục Tiểu Phụng có một mối tình cảm vô bờ bến.

Lục Tiểu Phụng đắm đắm nhìn nét mặt Çu Dương Tình. Trong lòng chàng dường

như nổi lên mỗi xúc động không bút nào tả xiết.

Chàng không thể để Çu Dương Tình chết.

Cái chết của Tiết Băng đã gieo vào tâm hồn chàng một sự hối hận vĩnh viễn

không khi nào vẫn hồi được.

Lục Tiểu Phụng chờ đợi hồi lâu không thấy chàng nói gì liền hỏi :

-Công tử đã tìm thấy người thổi còi tre huy động độc xà rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Ai vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Một thằng nhỏ.

Lý Yến Bắc giật mình kinh hãi hỏi tiếp :

-Phải chăng trong băng tối còn có người chủ sử khác nữa ?
 Lão quả không hổ là tay lão luyện giang hồ, nhận định sự việc sâu xa và chuẩn
 đích hơn kẻ khác.
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Theo lời thằng nhỏ đã thì một lão già lưng gù đã sai gã làm việc này.
 Lý Yến Bắc hỏi :
 -Công tử cũng đã tìm ra lão lưng gù rồi chứ ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Có khi trên đời này chẳng có người nào như vậy. Tại hạ tìm ra một
 người gù là
 Công Tôn đại nương hã trang.
 Lý Yến Bắc hỏi :
 -Công Tôn đại nương là ai ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 -Công Tôn đại nương là đại thư của ẩu Dương Tình mà cũng là bạn
 của tại hạ.
 Lý Yến Bắc sửng sốt.
 Thập Tam Di bất giác cười lạt nói :
 -Y có một vị hảo thư mà cũng là hảo bằng hữu của công tử.
 Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :
 -Công Tôn đại nương nguyên trước là hảo thư của y, hảo bằng hữu
 của tại hạ.
 Thập Tam Di hỏi :
 -Hiện giờ công tử có nghĩ như vậy chăng ?
 Lục Tiểu Phụng thừa nhận :
 -Có thể. Vì tại hạ tin rằng hung thủ chân chính không phải là Công
 tôn đại
 nương.
 Thập Tam Di hỏi :
 -Không phải mưu thì ai ?
 Lục Tiểu Phụng nắm chặt song quyền đáp :
 -Nhân vật này xảo quyệt hơn Hoắc Hưu, thâm hiểm hơn Kim Cửu
 Linh. Võ
 công của hắn chắc cũng cao thâm hơn hết thấy những người mà
 chúng ta đã biết.
 Hoắc Hưu và Kim Cửu Linh chàng đã coi là những đối thủ rất đáng
 sợ, suýt nữa
 họ đã đưa chàng vào đất chết.
 Chàng phải trải qua bao nhiêu bước nguy hiểm, phí bao nhiêu tâm

huyết, thêm

vào vận khí may mắn mới lột được mặt nạ của hai nhân vật đã.
Nhưng hiện giờ chàng đụng độ với người này càng đáng sợ hơn.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Sao công tử biết Công Tôn đại nương không thủ chân hung ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không biết.

Thập Tam Di hỏi :

-Nhưng công tử cảm giác được kia mà ?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận có cảm giác như vậy.

Thập Tam Di lại hỏi :

-Cũng là một vụ cảm giác hồ đồ chẳng ?

Lục Tiểu Phụng lại thừa nhận điểm đã.

Thập Tam Di thở dài nói :

-Xem chừng công tử quả là một quái nhân. Bất luận kẻ nào đối
nghịch với công

tử e rằng cũng gặp xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

-Nhưng lần này kẻ xúi quẩy có thể tại hạ.

Lý Yến Bắc lại hỏi :

-Hiện giờ Công Tôn đại nương ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Mụ chết rồi.

Thập Tam Di đáp :

-Thằng nhỏ kia đâu rồi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Gã còn nằm chết giấc ở chỗ đã.

Thập Tam Di hỏi :

-Công tử không giải cứu gã ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ lưu gã lại chỗ đã là cứu gã.

Thập Tam Di không hiểu.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Công tử nhận định thằng nhỏ kia giúp hung thủ chẳng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Một thằng nhỏ hơn mười tuổi đầu nhất định không dám tới chỗ đã
lúc đêm tối.

Vả lại cái còi trúc cách chế tạo rất đặc biệt. Nã không phải là người
luyện nội công

thì thanh âm không vang dội.

Chàng cười nửa miệng nói tiếp :

-Huống chi không phải gã ngất xỉu thật sự.

Lý Yến Bắc hỏi lại :

-Sao công tử không đem gã về đây tra hỏi khẩu cung ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Gã không chịu nói mà tại hạ lại không thể tra hỏi một thằng nhỏ.

Lý Yến Bắc nói :

-Nhưng ít ra công tử cũng nên ngấm ngấm theo dõi gã, biết đâu không do nơi gã

mà tìm ra được chân hung.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Nếu tại hạ theo dõi, nhất định thằng nhỏ phải chết.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Công tử sợ hung thủ giết gã để bịt miệng chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng thế.

Lý Yến Bắc thở dài nói :

-Lòng dạ Lý mỗ đã không cứng rắn chẳng ngờ tâm địa công tử còn mềm nhũn hơn.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc lâu rồi chậm rãi nói :

-Trước kia cũng có người bảo tại hạ tuy tính nết vừa rắn chắc vừa thối tha như

hòn đá chôn dưới đất mà lòng dạ lại mềm như đậu hũ.

Thập Tam Di thở dài nói :

-Chẳng phải như đậu hũ mà là giống đĩa ốc chiên.

Mụ vừa cười vừa nói tiếp :

-Đĩa ốc chiên còn ở ngoài kia. Ợu Dương Tình đặc biệt làm cho công tử, ít ra

công tử cũng phải ăn một con.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Khi tại hạ trở về sẽ ăn.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Công tử lại đi ư ? Đi đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đi kiếm một người.

Lý Yến Bắc hỏi :

-Kiếm ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Diệp Cô Thành.

Lý Yến Bắc sửng sốt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y đã giải được chất độc về ám khí của Đường gia để tự cứu mình tất cũng có

thể cứu được ợu Dương Tình.

Sắc mặt lợt lạt của ợu Dương Tình biến thành xám xịt coi mà phát khiếp. Má

bên trái thị đã xưng lên. Thủ pháp điểm huyết của Lý Yến Bắc hiển nhiên chưa

được cao thâm, không cảm chỉ hoàn toàn được chất độc khỏi lan ra.

Thập Tam Di chau mày hỏi :

-Tính nết của con người như Diệp Cô Thành liệu có chịu ra tay cứu ai không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dù y không chịu tại hạ cũng cứ đi. Dù tại hạ có phải quỳ xuống năn nỉ cũng

đành chịu.

Chàng ngưng thần nhìn mặt ợu Dương Tình nói dần từng tiếng :

-Bất luận bằng cách gì, tại hạ cũng ráng cứu nàng sống lại.

Đêm đã khuya. Những nhà hàng đông khách dọn dẹp cả rồi. Quán trà Xuân

Minh là nơi đăng cửa muộn nhất, khách cũng chỉ còn lẻ tẻ.

Xem chừng người ta sắp dọn dẹp đi ngủ. Lục Tiểu Phụng vẫn ngồi trước một hồ

trà mới pha ngơ ngẩn xuất thần.

Chàng đã tới nhiều nơi, kiếm hết mọi khách sạn mà chẳng thấy băng Diệp Cô

Thành đâu.

Nhân vật như Diệp Cô Thành đã bày ra cuộc này đáng lẽ dễ kiếm y lắm mới

phải vì bất luận y ở chỗ nào cũng được rất nhiều người chú ý.

Nhưng từ lúc giữa trưa hôm nay y lộ diện ở Xuân Hoa Lâu rồi cũng như Tây

Môn Xuy Tuyết mất biến trong tòa thành thị này, cả tin tức liên quan đến y cũng

không nghe thấy.

Lục Tiểu Phụng không đoán được vụ này ra sao và chẳng có lý do nào khiến cho

Diệp Cô Thành lẩn tránh.

Cả người bị đâm thủng xương tỳ bà thành tàn phế suốt đời là Đường

Thiên Dung
cũng không lẫn tránh. Đường Thiên Dung trú ở trong Toàn Phúc
khách sạn rất rộng
trên đường phố lớn ngay phía đông tòa cổ lâu. Nghe nói hắn đã kiếm
rất nhiều
danh y chuyện trị ngoại thương.
Hắn chưa dờn khỏi kinh thành không phải vì hắn bị thương mà là vì
những tay
cao thủ ở Đường gia đã đi suốt ngày đêm đến báo thù cho hắn.
Đây quả nhiên là một đại sự làm náo động võ lâm.
Việc đại sự thứ hai là Nghiêm Nhân Anh tuy không tìm thấy Tây Môn
Xuy
Tuyệt nhưng đã kiếm được mấy tay trợ thủ rất lợi hại.
Theo lời đồn thì trong đám này không chỉ có bọn Lạc Ma phe Phật
Tông bên
Tây Tạng mà còn hai vị thần bí kiếm khách khổ luyện lâu năm trên
núi Thánh
Mẫu Thủy. Không hiểu tại sao bọn này nguyện ý liều mạng vì Nghiêm
Nhân Anh.
Hai sự kiện trên đều bất lợi cho Tây Môn Xuy Tuyệt và Diệp Cô
Thành. Toán
thứ nhất muốn tìm cho bằng được Diệp Cô Thành, toán thứ hai ráng
tìm cho ra Tây
Môn Xuy Tuyệt.
Bất luận Tây Môn Xuy Tuyệt hay Diệp Cô Thành ai thắng ai bại cũng
vậy, nếu
còn sống sắt đều chẳng được yên lành.
Lục Tiểu Phụng nghe được tin tức không phải là ít mà lại là những tin
chàng
không cần nghe. Thậm chí Mộc đạo nhân, Cổ Tùng cư sĩ chàng
muốn kiếm cũng
không thấy.
Quán đã thừa khách. Trà bác sĩ tay cầm bình nước lớn đã đặt xuống
không ngớt
ngã Lục Tiểu Phụng. Hiển nhiên hắn có ý muốn thúc giục chàng về
đi.
Lục Tiểu Phụng giả vờ không ngã thấy vì hiện giờ chàng chẳng còn
nơi nào để
tìm kiếm.
Không kiếm thấy Diệp Cô Thành thì trở về nhìn mặt ợu Dương Tình

thế nao
được ?

Bình trà mới pha cũng nguội rồi. đêm đã khuya lại càng lạnh.
Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài, tay nâng chung trà đặt vào
miệng.

Đột nhiên hàn quang lấp loáng rồi choang một tiếng. Chung trà bị
đánh vỡ tan
tàn.

Hàn quang rút xuống. Đây là một mũi tam Lăng Thấu Cốt Tiêu dài ba
tấc sáu
phân.

Cửa quán treo ngọn đèn lồng soi rõ một vị hòa thượng mình mặc áo
cà sa xanh,

chân đi giày trắng đang nhìn chàng cười lạt.

Những cao thủ võ lâm ở ngoài rất ít người dùng thứ phi tiêu đã, thủ
pháp phăng

tiêu của nhà sư vừa mau vừa chuẩn đích thì chắc là một cao thủ
hạng nhất về môn

này,

Lục Tiểu Phụng không nhận ra y, lại không hiểu vì sao đột nhiên y ra
tay ám

toán.

Lạ hơn nữa nhà sư bắn một phát không trúng chàng mà vẫn đứng
bên ngoài chứ

chưa bỏ đi.

Lục Tiểu Phụng cười. Chàng đã không xông ra lại ngồi nhìn nhà sư
mà cười.

Hiện chàng đang lăm chuyện rắc rối, chàng không muốn gây sự cho
phiền não.

Ngờ đâu nhà sư lại chẳng buông tha. Y dùng tay phăng ra hai mũi
tiêu nữa. Đuôi

mũi tiêu có buộc tiêu y để lúc phăng ra rít lên những tiếng ve ve. Lục
lượng phăng

tiêu của nhà sư hiển nhiên rất cao thâm.

Lục Tiểu Phụng buông tiếng thở dài.

Chàng nhận ra nhà sư này đến sính sự với mình, chàng không ra
không được.

Phi tiêu bắn chưa tới nơi, người chàng vọt ra ngoài cửa.

Dè đâu nhà sư thấy chàng ra liền co giò chạy ngay.

Khi chàng không muốn đuổi nữa nhà sư dừng bước vẫy tay.

Những chuyện lý quái mỗi lúc một nhiều tưởng chừng bao nhiêu việc kỳ quái

trong thiên hạ đều đổ dồn lên mình Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng không muốn rượt theo mà không rượt không xong.

Chàng đuổi qua hai đường phố, nhà sư đột nhiên dừng lại trong một ngõ hẻm tối

tăm cười lạt nói :

-Lục Tiểu Phụng ! Người có dám lại đây không ?

Dĩ nhiên chàng dám.Trên đời rất ít việc chàng không dám làm.

Tuy chàng biết rõ mình vào ngõ hẻm tối tăm, nhà sư này bất cứ lúc nào cũng có

thể hạ thủ. Trong ngõ hẻm không chừng lời mai phục và cạm bẫy chàng chưa từng

thấy. Có khi nhà sư còn tuyệt kỹ sát thủ mà chàng chưa biết.

Nhưng chàng cứ tiến vào.

Không ngờ chàng vừa tiến vào, nhà sư kia đột nhiên chạy ra trước mặt chàng

kính cẩn đập đầu ba cái.

Lục Tiểu Phụng sửng sốt.

Nhà sư nhìn chàng mỉm cười hỏi :

-Chắc Lục đại hiệp không nhận ra bản tăng ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu. Trước nay chàng chưa gặp nhà sư này bao giờ.

Nhà sư hỏi :

-Cả ba mũi Thấu Cốt Kim Tiêu, Lục đại hiệp cũng không nhận ra ư ?

Lục Tiểu Phụng ngẫm nghĩ rồi lại hỏi :

-Phải chăng đại sư là người ở Phi Tiêu Thắng Gia tại Quang Trung ?

Hoà thượng đáp :

-Tại hạ là Thắng Thông.

Cái tên này Lục Tiểu Phụng cũng chưa quen. Phi Tiêu Thắng Gia không phải là

danh môn đại tộc hiển hách trên giang hồ.

Thắng Thông lại nói :

-Tại hạ đến để trả nợ.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

-Trả nợ ư ?

Thắng Thông đáp :

-Cả nhà họ Thắng đều thiếu Lục đại hiệp một món nợ lớn.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Thế thì đại sư làm rồi. Tại hạ chưa từng nợ ai mà cũng không ai nợ

tại hạ.

Thắng Thông đáp :

-Tại hạ không làm đâu.

Giọng nói kiên quyết, vẻ mặt nghiêm trang nhà sư tiếp :

-Sáu năm trước, bản môn từ trên xuống dưới mười một người đều bị bại về tay

Hoắc Thiên Thanh. Cả nhà bị đuổi đến Quang Trung. Từ đã cha mẹ ly tán, anh em

phiêu bạt, tại hạ bức bách phải vào cửa Không. Tuy vẫn ôm mối rửa hận nhưng

Hoắc Thiên Thanh võ công rất cao cường, tại hạ tự biết mình không thể trả thù

được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vì tại hạ giết Hoắc Thiên Thanh rửa hận thay cho các vị nên đại sư đến trả ơn

chàng ?

Thắng Thông đáp :

-Chính thế.

Lục Tiểu Phụng cười gượng.

Hoắc Thiên Thanh không phải chết về tay chàng. Cả Độc Cô Nhất Hạc và

Nghiêm Thiếu Anh cũng vậy.

Nhưng người ta đổ món này lên mình chàng thành ra có kẻ trả thù lại có người

đến báo ơn.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 7

NỖI CÔ ĐƠN CỦA DIỆP CÔ THÀNH

Những chuyện thị phi ân oán giang hồ phải chăng đều rắc rối, nhiều

khê như

vậy ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Hoắc Thiên Thanh không phải tại hạ hạ thủ.

Thắng Thông tựa hồ không muốn nghe chàng giải thích liền ngắt lời :
-Bất luận trường hợp nào, nếu Lục đại hiệp không ra mặt thì đến

Hoắc Thiên

Thanh vẫn còn diều về dương oai ở Châu Quang bảo khí các chú
đâu có đi vào kết
quả như vậy.

Thắng Thông nói thế không phải hoàn toàn vô lý.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Dù hòa thượng có thiếu nợ tại hạ thì vừa rồi cũng đã trả xong.

Thắng Thông hỏi :

-Khẩu đầu chẳng qua là tỏ vẻ cung kính, sao lại kể là đã trả ơn được
?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Thế còn chưa đủ ư ?

Thắng Thông đáp :

-Nhất định chưa đủ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vậy thế nào mới đủ ?

Thắng Thông lấy trong bọc một cái gói bằng vải dầu hai tay đưa lên
đáp :

-Đây là tại hạ đặc biệt đưa tặng Lục đại hiệp.

Lục Tiểu Phụng đành đón lấy. Đột nhiên chàng phát giác bị người
cưỡng bách

nhận đền ơn thì cũng chẳng khác gì bị người bức bách chịu sự trả
oán là mấy.

Trước nay chàng chưa nghĩ tới điểm này bao giờ. Chàng không nghĩ
tới cái gói

vải dầu lại là một cái đai vải trắng dầm mủ vàng khè loang lổ vết
máu.

Khi mở gói ra, một mùi hôi thối khôn tả bốc lên.

Lục Tiểu Phụng muốn cười cũng không cười ra tiếng được. Chàng
hỏi :

-Hòa thượng đặc biệt tìm đến tại hạ để đưa tặng cái đai này ư ?

Thắng Thông đáp :

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hòa thượng tặng cái này để đền ơn hay sao ?

Thắng Thông đáp :

-Phải rồi.

Lục Tiểu Phụng ngó cái đai vải dầy mủ máu không biết nên cười hay
nên khóc.

Nhà sư bắn chàng năm mũi tiêu rồi đưa cái đai vải thối tha mà bảo là

để trả ơn

thì cách trả ơn này thật là hiếm có.

May mà còn là chuyện trả ơn, nếu y lại báo thù không hiểu sẽ làm gì ?

Bây giờ Lục Tiểu Phụng chỉ còn hy vọng duy nhất là nhà sư đi cho lẹ.

Chàng nói

:

-Bây giờ kể như hòa thượng đã trả ơn rồi.

Thắng Thông không phủ nhận cũng không khẳng định, trầm ngâm đáp :

-Cái đai vải này lúc bình thời nó không đáng một đồng như trong giai đoạn này

nó có giá liên thành.

Bất cứ ai ngó tới cũng chẳng thể nhận ra cái đai vải là bảo vật đáng giá liên

thành ở chỗ nào.

Nhưng nhà sư lại nói bằng một giọng rất nghiêm trang, dĩ nhiên không phải nói

đùa.

Lục Tiểu Phụng không khỏi động tính hiếu kỳ tự hỏi :

-Chẳng lẽ cái đai vải này có chỗ đặc biệt ?

Thắng Thông nói :

-Chỉ có một điểm.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Điểm nào ?

Thắng Thông vẻ mặt càng trịnh trọng, hạ thấp giọng xuống đáp :

-Cái đai này ở trong mình Diệp Cô Thành cởi ra.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Một cái đai vải tầm thường vừa dơ dáy vừa hôi

thối mà trong con mắt chàng nó trân quý hơn cả cái đai vàng hay đai ngọc.

Thắng Thông nói tiếp :

-Tại hạ vì lánh kẻ thù không còn mặt mũi nào ngó thấy ai nên tìm vào một ngôi

chùa nhỏ hương lạnh khói tàn để xuất gia. Sau khi lão hòa thượng chết đi, tại hạ là

kẻ trụ trì duy nhất.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Diệp Cô Thành cũng ở đó ư ?

Thắng Thông đáp :

-Trưa hôm nay y đến tá túc. Trong chùa có hai gian phòng. Sau khi lão hòa thượng chết đi, căn phòng đó không có ai ở mà cũng chẳng bao giờ hương khách vào tá túc. Bữa nay tự nhiên một người đến khiến tại hạ rất dỗi ngạc nhiên.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Y đến có một mình thôi ư ?

Thắng Thông gật đầu đáp :

-Lúc y đến tại hạ không nghĩ tới y là Bạch Vân Thành chúa lừng danh thiên hạ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Về sau sao hòa thượng biết ?

Thắng Thông đáp :

-Y đến rồi đóng cửa phòng lại dặn cứ nửa giờ lại đưa nước trong vào...

Thắng Thông cũng là người giang hồ dĩ nhiên thấy nhân vật hàng tung khả nghi

liền đặc biệt chú ý.

Nhà sư nói tiếp :

-Ngoài nước trong, y còn yêu cầu tại hạ mua cho y một mảnh vải trắng, đồng

thời y đưa cho tại hạ cái gói vải dầu này và dặn chôn xuống đất.

Diệp Cô Thành dĩ nhiên không ngờ nhà sư trụ trì trong tòa phá miếu khói hương

lạnh lẽo này lại là một tay giang hồ ngày trước nên y chẳng cảnh giới chi hết.

Nhà sư kể tiếp :

-Tại hạ vào thành mua vải mới nghe nói Diệp Cô Thành bị thương về ám khí

của Đường môn tại Trương Gia Khẩu rồi y lại đả thương Đường Thiên Dung ở

Xuân Hoa Lâu.

Thắng Thông dừng lại một chút rồi tiếp :

-Sau khi tại hạ ẩn chứng mới biết khách nhân kỳ lạ kia đến chùa tá túc đúng là

Bạch Vân thành chúa khét tiếng đất kinh hoá.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái. Hiện giờ chàng đã nghĩ ra hai sự kiện mà

trước kia chàng không sao hiểu được.

Diệp Cô Thành chẳng thích thưởng hoa cũng không ưa gần nữ sắc
mà hấn sai
mỹ nữ trải hoa trên đường chẳng qua là để che dấu vết thương đã
mưng mủ thối
tha.
Sở dĩ ở trong thành chàng không kiếm thấy hấn vì hấn không trú ở
khách sạn mà
lại vào ngụ trong một tòa phá miếu hoang lương ở ngoài thành.
Dĩ nhiên hấn không thể để người ta biết thương thế của hấn chẳng
những không
lành mà còn trầm trọng hơn.
Con hùng sư sau khi bị thương nhất định phải ẩn mình trong chốn
thâm sơn,
không thì cả con dã cẩu muốn cắn nó cũng không được.
Lục Tiểu Phụng tưởng chừng trái tim chìm hấn xuống. Nguyên chàng
hy vọng
Diệp Cô Thành cứu trị được chứng độc thương cho ợu Dương Tình
nhưng bây giờ
chàng biết ốc chưa lo nổi mình ốc thì còn nói gì đến chuyện cứu
người khác.
Thắng Thông lại nói :
-Vừa rồi tại hạ vào thành trong mười người ít ra có đến tám nhận
định thế nào
Diệp Cô Thành cũng thắng trong cuộc chiến đấu với Tây Môn Xuy
Tuyệt sắp tới.
Thậm chí người ta chắc chắn đến độ đánh cá bảy đồng ăn một.
Cái tên Thiên Ngoại Phi Thiên ở lầu Xuân Hoa đã làm chấn động
kinh thành.
Thắng Thông nói tiếp :
-Hiện giờ nếu có người biết tin này, ngó thấy cái đai vải thì e rằng...
Nhà sư dừng lại không nói nữa.
Bây giờ nếu có người biết tin này thì tình trạng trong kinh thành viển
đổi đến
trình độ chẳng những không nói ra được mà còn không tưởng tượng
nổi.
Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :
-Hòa thượng nói đúng. Cái đai vải này quả là bảo vật đáng giá liên
thành, tại hạ
mà thu nhận thật có điều hổ thẹn.
Chàng nói thu nhận thật là hổ thẹn cũng như người ta nói chối từ là

bất kính.

Thắng thông tươi cười nói :

-Tại hạ tuy là nhân vật chẳng có gì đáng kể nhưng cũng giống tính Lục đại hiệp,

trước nay không muốn thiếu nợ ai, chỉ mong Lục đại hiệp tiếp thụ chút tâm ý này là

tại hạ cũng được yên lòng.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi :

-Chùa của hòa thượng ở đâu ?

Thắng Thông hỏi lại :

-Phải chăng Lục đại hiệp muốn đến gặp mặt Bạch Vân thành chúa ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Chẳng phải tại hạ không tin hòa thượng mà thực tình muốn ghé thăm y.

Nụ cười của chàng là nụ cười thỏ từ hồ bi đầy vẻ thương cảm cùng tịch mịch.

Chàng thủng thẳng nói tiếp :

-Tại hạ tuy mới gặp y hai lần nhưng thủy chung vẫn coi y như là một người cố

hữu.

Chàng biết lúc này Diệp Cô Thành nhất định cần có bạn, chàng còn biết hẳn có

rất ít bạn hữu. Một người bạn chân chính đối với hẳn cũng chẳng khác gì một thứ

thuốc giải khó kiếm.

Trong nhà ẩm thấp tối om. Nhà không chật mPhúc Khang An chỉ kê một cái

giường, một cái bàn và một cái ghế khiến cho bốn bức vách thêm vẻ tiêu điều trống

trải. Ngọn đèn lò mờ như ánh hoàng hôn càng ảm đạm.

Trên vách đầy bụi lâu ngày không quét, góc nhà mạng nhện chẳng chịt. Bên

ngọn cỏ đặng mấy quyển kinh sách rách nát bỏ đó cũng lâu ngày chưa từng mở

đến.

Vị lão tăng trụ trì ở đây trước trải qua những ngày tháng mù hương tịch mịch đến

thế ư ? Nếu vậy thì cái chết đối với lão là một sự giải thoát.

Diệp Cô Thành nằm ghé trên cái giường ván gỗ cứng nhắc và lạnh lẽo. Tuy hẳn

mỗi mệt mà trần trọc không sao ngủ được. Tịch tịch nguyên là một tập quán đối với hắn. Một tay kiếm sĩ như hắn nhất định là phải cách xa người cũng như nhà sư phải chịu khổ hạnh. Nhất thiết mọi sự hoan hạc trên thế gian, hắn đều vô duyên hưởng thụ.

Phật đạo phải ở trong cảnh tịch tịch khổ khổ mới giác ngộ được. Kiếm đạo cũng vậy. Kiếm khách không nhà cửa, không bạn hữu, không vợ con, không một thứ thân nhân nào.

Trong đời Diệp Cô Thành, người bạn duy nhất của hắn là cảnh tịch tịch mà hắn cũng không thể chịu nổi nỗi thê lương lạnh lẽo của cảnh tịch tịch trong lúc này. Vì trước kia tuy hắn cô độc nhưng trong lòng chứa đầy vinh hạnh rực rỡ.

Bây giờ, gió thổi qua cửa sổ vào nhà. Trăng đã tàn khuyết gió thổi vào vang lên những tiếng rào rào như lá rụng.

Tiếng động mùa thu buồn tẻ, ngọn gió thu hiu hắt. đêm dài dằng dặc, làm sao trải qua được ?

Lúc này nếu Diệp Cô Thành có một thân nhân hay một bạn hữu bồi tiếp thì tình trạng còn khá hơn nhiều. Tại sao trong số mạng hắn lại chưa rế hắn phải là người cô độc ? Trước nay hắn không những tiếp thụ tình hữu nghị của ai, hắn cũng không chịu đem tình cảm đến với người nào.

Đột nhiên hắn phát giác ra hắn cần phải có bạn và cảm giác này mới là lần thứ nhất.

Hắn còn nghĩ nhiều chuyện, nghĩ đến hàng ngày từ sáng đến tối khổ luyện nghệ thuật không gián đoạn, nghĩ tới đối thủ đã đổ máu dưới lưỡi kiếm của mình. Hắn còn nghĩ tới trong khoảng trời xanh nước biếc, ánh dương quang xán lạn như hoàng

kia, bạch thạch xinh đẹp như mây nổi.
Diệp Cô Thành muốn chết rồi lại không muốn chết.
Trong sinh mạng của con người sao lại có nhiều mâu thuẫn đến thế ?
Vết thương bắt đầu mưng mủ phát ra mùi hôi thối.
Diệp Cô Thành gồng gượng ngồi dậy bằng bó.
Tuy hẳn biết làm thế này cũng chẳng ích gì cho thương thế, khác nào người uống nước muối để giải khát. Nhưng hẳn vẫn phải làm như vậy.
Món ám khí đã cực kỳ lợi hại, chất độc càng đáng sợ hãi.
Diệp Cô Thành ngồi dậy vừa bước xuống giường, đột nhiên ngoài cửa sổ tiếng gió thổi vào mà không phải là tiếng gió tự nhiên.
Thanh kiếm đặt trên bàn. Hắn xoay tay nắm lấy đốc kiếm. Phản ứng vẫn còn mau lẹ, động tác cũng linh mẫn như trước.
Bỗng có thanh âm cất lên :
-Bất tất phải rút kiếm.
Một người đứng ngoài cửa sổ mỉm cười nói tiếp :
-Nếu có rượu rót một chung thì hay hơn.
Diệp Cô Thành từ từ buông kiếm xuống. Hắn đã nghe rõ thanh âm người kia, biết là Lục Tiểu Phụng.
Diệp Cô Thành miễn cưỡng đứng lên mà đứng thẳng người, kéo áo che vết thương, chỉnh đốn lại bộ mặt thản nhiên, rảo bước ra mở cửa.
Lục Tiểu Phụng mỉm cười nhìn hắn hỏi :
-Chắc Diệp huynh không ngờ tại hạ đến đây ?
Diệp Cô Thành không nói gì, xoay mình trở vào ngồi xuống chiếc ghế độc nhất
thủng thẳng đáp :
-Công tử đừng tới đây thì phải. Trong này không có rượu đâu.
Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói :
-Không có rượu nhưng có bạn.
Hai tiếng " có bạn " chàng nói cũng như một chung đầy nhiệt tửu chảy vào trong cổ họng Diệp Cô Thành, trôi xuống ngực.
Đột nhiên hắn cảm thấy máu trong ngực nóng lên nhưng hắn vẫn dưng mặt lạnh
lùng đáp :

-Trong này cũng không có bạn, chỉ có một tay kiếm thủ giết người.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Kiếm thủ giết người cũng có thể là bạn.

Cái ghế duy nhất tuy bị chiếm cứ rồi, Lục Tiểu Phụng cũng không chịu đứng.

Chàng dời ngọn đèn qua chỗ khác lại đẩy cuốn kinh vàng và thanh thiết kiếm ra

xa, ngồi lên bàn hỏi :

-Diệp huynh không coi tại hạ là bạn thì sao lại đặt kiếm xuống bàn ?

Diệp Cô Thành không nói gì, ngưng thần nhìn chàng. Làn sương lạnh trên mặt

hắn tựa hồ bắt đầu tiêu tan.

Con người đến lúc sơn cùng thủy tận đột nhiên phát giác ra mình có bạn là một

cảm giác tuyệt đối không có thứ gì để thay vào, cả tình ái cũng không thay được.

Diệp Cô Thành trầm mặc hồi lâu rồi thủng thẳng hỏi :

-Dường như công tử trước kia không muốn kết bạn với ta ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì trước kia Diệp huynh khét tiếng thiên hạ. Trên đời Bạch Vân thành chúa còn

ai kết bạn được ?

Diệp Cô Thành môi miệng cứng đờ hỏi :

-Bây giờ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Trước khi quyết chiến đáng lý Diệp huynh không nên giao thủ với hạng người

như Đường Thiên Nghi, Diệp huynh nên biết ám khí của Đường môn tuyệt không

thuốc nào giải được.

Diệp Cô Thành biết sắc hỏi :

-Công tử biết nhiều nhỉ ?

Hắn trầm mặc một lúc rồi thủng thẳng nói tiếp :

-Sự thực Diệp mỗ không muốn giao thủ với hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhưng Diệp huynh...

Diệp Cô Thành ngắt lời :

-Nhưng hắn đến kiếm ta nhất định bức bách ta phải rút kiếm. Hắn nói là thừa cơ

hắn vắng nhà, ta đến trêu cợt vợ hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Dĩ nhiên Diệp huynh không có chuyện đó ?

Diệp Cô Thành cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đã không thể sao không giải thích ?

Diệp Cô Thành hỏi lại :

-Nếu công tử là ta thì có giải thích không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài.

Chàng thừa nhận mình gặp phải chuyện này cũng nhất định không giải thích, vì

vậy là một chuyện không đáng giải thích mà cũng chẳng có cách nào giải thích.

Chàng hỏi :

-Thế là Diệp huynh phải rút kiếm ư ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Dĩ nhiên ta đành rút kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng tại hạ vẫn không hiểu ở chỗ với kiếm pháp của Diệp huynh thì Đường

Thiên Nghi làm gì có cơ hội đả thương được ?

Diệp Cô Thành lạnh lùng nói :

-Chính ra hẳn không có cơ hội.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhưng Diệp huynh đã bị thương ?

Diệp Cô Thành nắm tay lại hồi lâu mới hần học nói :

-Vụ này ta không muốn nói ra. Đáng lý hẳn không có cơ hội động thủ nhưng lúc

ta rút kiếm, đột nhiên một hồi còi trúc kỳ quái nổi lên.

Lục Tiểu Phụng biến sắc hỏi :

-Rồi Diệp huynh lập tức phát hiện ra con rắn độc phải không ?

Diệp Cô Thành đứng phắt dậy hỏi lại :

-Sao công tử biết thế ?

Lục Tiểu Phụng cũng nắm tay đáp :

-Cùng một ngày hôm nay, tại hạ có hai người bạn chết về rắn độc và một người

nữa còn nằm liệt giường không rể sống hay chết.

Diệp Cô Thành cặp mắt thu nhỏ lại, từ từ ngồi xuống.

Cả hai người trong lòng đều hiểu rể vụ này có kẻ ám hại nhưng không ai hiểu kẻ

âm mưu là người nào ? Tại sao họ lại làm như thế ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói :

-Người được lợi nhất là Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng kẻ hại Diệp huynh tuyết không phải Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Thành đáp :

-Ta biết lắm. Ta tin rằng y tuyết chẳng phải là kẻ tiểu nhân vô sỉ như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Diệp huynh tin chắc rồi chứ ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Hạng tiểu nhân đề hèn như vậy tuyết đối không thể luyện thành kiếm pháp

tuyệt thế cao siêu.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói :

-Không ngờ Diệp huynh lại là người tri kỷ của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Thành ngưng thần nhìn thanh kiếm trên bàn thủng thảng đáp :

-Không phải ta hiểu rõ người y mà là thanh kiếm của y.

Lục Tiểu Phụng nhìn thẳng vào mặt Diệp Cô Thành nói :

-Có thể cả hai vị vốn là người như vậy.

Diệp Cô Thành không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hai thanh kiếm cao siêu tuyết thế, hai nhân vật cũng cao siêu tuyết thế thì sao lại

chẳng thương tiếc nhau ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Xem ra trên đời chẳng những chỉ có những bạn hữu tri âm mà cả cừu địch cũng

có tri âm.

Dĩ nhiên là có những cừu địch tri âm khó lòng tìm được mà thôi.

Diệp Cô Thành đột nhiên hỏi :

-Nghe nói nhiều người đã đánh cá nhất định ta thắng phải không ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Hiện giờ họ vẫn đặt vào bàn bảy đồng ăn một là Diệp huynh sẽ thắng.

Diệp Cô Thành khoé mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa hỏi :

-Trong bọn đánh cá cũng có người đặt cược Tây Môn Xuy Tuyết thắng chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng thế !

Diệp Cô Thành nói :

-Nếu ta thất bại thì bọn người này ngồi yên mà thu được lợi lớn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Diệp huynh có nghĩ rằng kẻ hãm hại Diệp huynh là người cá Tây Môn Xuy

Tuyết thắng ?

Diệp Cô Thành hỏi lại :

-Công tử không nhận xét như vậy ư ?

Lục Tiểu Phụng không đáp.

Tuy chàng không nói ra nhưng trong lòng biết rằng không phải vì người kia

chẳng những hãm hại Diệp Cô Thành mà còn hại Tôn lão gia, Công Tôn đại nương

và Chu Dương Tình. Chàng cho là kẻ âm mưu còn mưu đồ chuyện đáng sợ hơn, mục

đích cao lớn hơn chứ không phải chỉ vì muốn thắng trong cuộc đánh cá mà thôi.

Diệp Cô Thành lại đứng lên ra mở cửa sổ nhìn trăng tỏ lằm bằm :

-Bây giờ đã sang ngày mười bốn tháng chín rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chẳng lẽ Diệp huynh định ứng chiến đúng kỳ hạn ?

Diệp Cô Thành hỏi lại :

-Công tử cho ta là người thất ước được chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nhưng Diệp huynh đang bị thương...

Diệp Cô Thành lại cười, nụ cười rất thê lương hỏi :

-Thương thế không chữa được mình cũng phải đúng hẹn. Đã chết thì chết về lười

kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết chẳng là một điều rất khoan khoái hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Các vị có thể thay đổi ngày chiến đấu.

Diệp Cô Thành quả quyết nói :

-Không thay đổi được.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Trong đời ta đã nói câu gì chưa từng thay đổi bao giờ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Diệp huynh đừng quên đã thay đổi một lần.

Diệp Cô Thành đáp :

-Cái đó có nguyên nhân đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nguyên nhân gì ?

Diệp Cô Thành xịu mặt đáp :

-Công tử không cần biết.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ nhất định muốn biết.

Diệp Cô Thành cười lạt.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vì chẳng những tại hạ là bạn của Tây Môn Xuy Tuyết mà lại là bạn của Diệp

huỳnh nên có quyền biết tới.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 8

NHỆ BÈ SINH TỬ, NẶNG MỐI SINH LY

Diệp Cô Thành từ từ khép cửa sổ rồi lại mở ra.

Ngoài cửa sổ vẫn còn vàng trắng tỏ như cũ.

Diệp Cô Thành vẫn không quay đầu lại tựa hồ hẳn không muốn để Lục Tiểu

Phụng ngó thấy vẻ mặt của hắn.

Sau một lúc lâu đột nhiên hắn hỏi :

-Công tử biết y có con rồi chứ ?

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên la thất thanh :

-Diệp huỳnh bảo sao ?

Diệp Cô Thành không nhắc lại vì hắn biết Lục Tiểu Phụng nghe rõ rồi.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã nghe rõ nhưng chàng không thể tin được, chàng lại

hỏi :

-Diệp huỳnh bảo Tây Môn Xuy Tuyết có con rồi ư ?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

-Tôn Tú Chân mang thai hay sao ?

Diệp Cô Thành gật đầu.

Lục Tiểu Phụng kinh dị khôn tả.

Người đàn ông trước khi quyết đấu sinh tử mà biết người yêu mang thai trong

bụng đưa con mình dĩ nhiên phải thu xếp.

Lục Tiểu Phụng tỉnh ngộ nói :

-Té ra y yêu cầu Diệp huynh thay đổi kỳ hẹn vì y cần sắp đặt cuộc sống cho Tôn

Tú Chân, y không nắm chắc được phần thắng.

Diệp Cô Thành đáp :

-Y là nam nhân có trách nhiệm, lại biết rất nhiều người thù nghịch mình.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nếu y chết về tay Diệp huynh, dĩ nhiên những kẻ thù của y chẳng để nữ nhân

và hài nhi được sống yên lành.

Diệp Cô Thành đáp :

-Suốt đời y không yêu cầu ai chuyện gì, dù y chết cũng không muốn năn nỉ

người bảo vệ thê tử cho mình.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vì thế y xin Diệp huynh hoãn lại một tháng để y sắp đặt xong hậu sự của mình.

Diệp Cô Thành hỏi :

-Nếu công tử là ta, công tử có ưng thuận không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài. Bây giờ chàng mới hiểu vì lẽ gì Tây Môn Xuy Tuyết

đột nhiên mất biến. Dĩ nhiên y cần tìm một nơi tuyệt đối bí mật để an trí vợ con,

nhất là cho Tôn Tú Chân được bình yên lúc sinh ra nó.

Nơi đó dĩ nhiên không một người nào biết được.

Diệp Cô Thành ngừng đầu trông chiều trời lẩm nhẩm :

-Nguyệt viên chi dạ, Tử kim chi điền.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Nguyệt viên chi dạ đổi sang đêm hôm khác cũng trăng tròn còn Tử kim chi điền

thì đổi đi đâu.

Diệp Cô Thành lại trầm ngâm hồi lâu mới đáp :

-Đổi làm Tử Cẩm Chi Điền.

Lục Tiểu Phụng động dung hỏi :

-Tử Cẩm Chi Điền ư ? Cũng là Tử Kim Thành chứ gì ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng biến sắc nói :

-Các vị vào Tử Cấm Thành lên nóc Thái Hòa điện quyết chiến chẳng ?

Điện Thái Hòa tức Kim Loan Điện cũng ở trong Tử Cấm Thành là một tòa đại điện cao nhất.

Tử Cấm Chi Điện dĩ nhiên là trên nóc điện Thái Hòa. Điện này cao mấy chục

trượng. Trên nóc nhà lợp ngói pha lê nhẵn bóng. Người lên đó khó như lên trời.

Huống chi đó là nơi Hoàng đế để bách quan vào triều kiến. Cách phòng vệ rất

thâm nghiêm có thể nói khắp thiên hạ không nơi nào bì kịp.

Hai người lại lựa nơi khó khăn này để quyết chiến khiến Lục Tiểu Phụng không

nhịn được thở dài nói :

-Các vị thật là lớn mật !

Diệp Cô Thành hững hờ đáp :

-Nếu công tử kinh hãi thì bắt tất phải đi làm chi.

Lục Tiểu Phụng tỉnh ngộ hỏi :

-Các vị chọn nơi này vì mục đích không muốn cho người ta vào coi chẳng ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Ít ra cuộc chiến này không phải vì mục đích để người ta coi.

Lục Tiểu Phụng lại không nhịn được hỏi :

-Vậy thì vì mục đích gì ?

Diệp Cô Thành đáp :

-Vì y là Tây Môn Xuy Tuyết và ta là Diệp Cô Thành.

Đây không phải là câu trả lời nhưng cũng đủ thuyết minh tất cả. Tây Môn Xuy

Tuyết và Diệp Cô Thành trong số mạng đã thua sẵn phải có một phen so tài cao

thấp thì không cần đến lý do nào khác nữa.

Hai tên kiếm khách cao ngạo nhất đời khác nào hai ngôi sao sa khi đụng nhau

tất tóa lửa kinh thiên động địa mà tia lửa này tuy chỉ chớp mắt đã tan biến nhưng

còn sáng tỏ muôn đời.

Trăng tỏ sao thưa, đêm khuya càng lạnh.

Diệp Cô Thành thủng thảng hỏi :

-Những cái gì công tử muốn biết bây giờ biết hết rồi sao còn chưa đi ?

Lục Tiểu Phụng chưa chịu đi ngay hỏi lại :

-Ngoài tại hạ còn người nào khác biết nơi quyết chiến của hai vị chưa ?

Diệp Cô Thành lạnh lùng đáp :

-Ta chưa nói với ai và không bạn hữu nào khác.

Thanh âm hần tuy lạnh lẽo nhưng câu nói này lại nóng như lửa.

Diệp Cô Thành đã thừa nhận Lục Tiểu Phụng là bạn. lại là người bạn duy nhất.

Trước lúc bình minh. Lúc này vũ trụ vừa tối vừa giá lạnh hơn lúc nào hết.

Lục Tiểu Phụng hứng gió chạy về phía trước, ngực chàng vẫn nóng bừng.

Chàng thích bạn, quý bạn và hiểu giá trị của bạn không ai bằng.

Chàng nhất định nghĩ cách giải cứu Diệp Cô Thành lại nghĩ cách giải cứu ợu

Dương Tình. Nhưng hiện giờ chàng chưa có cách nào.

Sáng sớm ngày mười bốn tháng chín, Lý Yển Bắc ở trong công quán thứ mười

ba đó ra. Hần rào bước chạy trên đường sương mù mờ mịt.

Bước chân hần tuy rất dài nhưng lộ vẻ trầm trọng. Lưng hần vẫn thẳng thắn

nhưng mặt hần ra chiều mệt mỏi.

Suốt đêm qua Lý Yển Bắc không ngủ.

Mười một năm nay sáng nào cũng vậy, lúc tinh sương hần đã đi tản bộ, theo sau

là một đoàn người rất đông. Nhưng bữa nay không có một ai theo hần.

Vùng thái dương chưa mọc. Những hạt sương đọng trên lá cây bữa nay lạnh hơn

mọi ngày, tưởng chừng trời sắp xuống tuyết.

ở miền Bắc mùa đông bao giờ cũng đến sớm hơn.

Đối với Lý Yển Bắc, mùa đông đã đến trong lòng hần rồi.

Giữa lớp sương mù buổi sớm, phái đối diện cũng có người đang thướt tha đi tới.

Lý Yển Bắc chưa nhìn rõ mặt, mắt đã sáng lên hỏi :

-Lục Tiểu Phụng đấy ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chính là tại hạ.

Chàng dừng bước dưới gốc cây vừa chờ hấn lại gần vừa nói :

-Ngày nào mỗi sáng đều dậy sớm ra ngoài chạy một vòng nhất định sẽ sống lâu hơn.

Chàng vừa nói vừa cười nhưng tiếng cười không dòn dã.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Công tử đi bên ngoài đã lâu chưa ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Mới chừng nửa giờ.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Sao lại không tiến nữa ?

Lục Tiểu Phụng lại cười gượng đáp :

-Tại hạ sợ rồi.

Lý Yên Bắc kinh ngạc nhìn chàng hỏi :

-Công tử sợ ư ? Công tử mà cũng có lúc sợ hãi là nghĩa làm sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Có chứ. Thường thường có luôn.

Lý Yên Bắc hỏi :

-Công tử sợ gì ?

Hấn không chờ Lục Tiểu Phụng trả lời lại nói tiếp :

-Công tử không dám đi gặp ợu Dương Tình ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Lý Yên Bắc vỗ vai chàng nói :

-ợu Dương Tình còn sống. Coi bề ngoài y trúng độc nặng nhưng không có gì nghiêm trọng.

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái hỏi :

-Bữa nay Lý gia đi có một mình thôi ư ?

Lý Yên Bắc gật đầu, ra chiều mỗi mệ uể oải đáp :

-Bữa nay người ta đều có việc riêng phải làm.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Như vậy Lý gia cũng không nên đi.

Lý Yên Bắc gượng cười không nói gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Hôm qua đã xảy chuyện, bữa nay Lý gia nên thận trọng.

Lý Yên Bắc lẳng lặng sóng vai Lục Tiểu Phụng mà đi.

Hấn đi được một đoạn đường bỗng lên tiếng :

-Mười một năm nay sáng sớm nào Lý mỗ cũng chạy một vòng quanh

khu này.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, bất luận trời mưa to gió lớn hay nắng ráo

khô khan ngày nào Lý mỗ cũng không gián đoạn.

Khu đất này là của hắn.

Lý Yển Bắc đi trên đường phố rộng rãi mà cổ kính, trong lòng đầy kiêu ngạo

cùng thỏa mãn, chẳng khác viên đại tướng đi duyệt binh hay bậc đế vương đi tuần

du quốc thổ của mình.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu cảm giác của hắn, chàng nói :

-Nếu tại hạ là Lý gia chắc mỗi ngày cũng đi một vòng.

Lý Yển Bắc đáp :

-Nhất định là thế.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng bữa nay phải phá lệ một lần.

Lý Yển Bắc nói :

-Công tử tuyệt hông thể bỏ qua được.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại :

-Nhưng bữa nay...

Lý Yển Bắc ngắt lời :

-Nhất là bữa nay công tử càng không nên phá lệ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lý Yển Bắc ngần ngừ, hắn liếc nhìn những cửa tiệm hai bên đường phố cổ kính,

trong khóe mắt tựa hồ đầy vẻ bi thương luyến tiếc. Hồi lâu hắn mới thủng thẳng

nói :

-Vì bữa nay là ngày tối hậu của Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn hắn hỏi :

-Lần tối hậu ư ? Sao lại tối hậu ?

Lý Yển Bắc không trả lời, đột nhiên hỏi lại :

-Công tử có gặp con Lý mỗ không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Chàng không gặp mà cũng không hiểu tại sao Lý Yển Bắc đột nhiên hỏi chuyện

này.

Lý Yển Bắc chậm rãi hỏi tiếp :

-Lý mỗ sinh mười tám đứa con, đứa nhỏ nhất mới hai tuổi. Bọn

chúng đều là con
ruột của Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng toan hỏi thì Lý Yến Bắc lại nói tiếp :

-Năm nay Lý mỗ đã năm mươi. Coi về ngoài tuy còn tráng kiện mà
thực ra già
mất rồi.

Lục Tiểu Phụng cười gượng nói :

-Lý gia chưa gì đâu. Người ta nói nam nhân từ nam chục trở đi đòi
người chân
chính bắt đầu.

Lý Yến Bắc muốn cười gượng cũng không được. Hắn nói :

-Nhưng Lý mỗ thì không được rồi vì Lý mỗ chẳng thể bỏ đối lữ con
nhỏ của
mình.

Lục Tiểu Phụng hiểu ý hắn nhưng cũng hỏi :

-Chẳng lẽ Lý gia đã để sản nghiệp cho người ta ?

Lý Yến Bắc cúi đầu buồn rầu đáp :

-Lý mỗ nguyên cũng không muốn làm thế này nhưng bọn họ cho Lý
mỗ điều
kiện rất trọng hậu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Điều kiện gì ?

Lý Yến Bắc đáp :

-Chẳng những họ nguyện ý thừa nhận cuộc đánh cá ước định với Đỗ
Đồng Hiên,
nguyện ý giải quyết vụ này cho Lý mỗ mà còn bảo đảm đưa toàn gia
Lý mỗ cả già
lẫn trẻ xuống Giang Nam một cách bình yên.

Hắn nở nụ cười thê lương nói tiếp :

-Lý mỗ biết Giang Nam là nơi rất vui vẻ. Mỗi khi mùa xuân tới, cỏ
xanh mọc

dài, oanh hót líu lo, lại chẳng thiếu gì đào hồng liễu biếc. Bọn nhỏ mà
sinh trưởng

ở đó tất không thô tục như Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng nhìn hắn không nhịn được thở dài nói :

-Lý gia quả là người thô hào.

Lý Yến Bắc nhăn nhó cười nói :

Công tử chưa có con thì chẳng thể hiểu được tâm tình của người
cha.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ hiểu lắm.

Lý Yển Bắc nói :

-Công tử đã hiểu tất cũng biết tại sao Lý mỗ lại làm việc thế này.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ biết rồi.

-Nếu cuộc chiến này mà Tây Môn Xuy Tuyết thất bại thì lập tức Lý mỗ bị dồn

vào ngõ bí không còn đường thoát.

Lục Tiểu Phụng hiểu lắm. Bất luận là ai đưa mười chín người con đi không phải

chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Hôm qua sau khi gặp Diệp Cô Thành mình chẳng còn cơ hội nào thắng được.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không phải Lý gia thất bại mà là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lý Yển Bắc nói :

-Nhưng y thua Lý mỗ còn thảm hại hơn nhiều.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ biết rồi.

Lý Yển Bắc nói :

-Nếu vậy công tử không nên trách Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ không trách Lý gia, chỉ tiếc thay cho Lý gia mà thôi.

Lý Yển Bắc hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng không đáp hỏi lại :

-Lý gia đem sản nghiệp nhường cho ai ?

Lý Yển Bắc đáp :

-Nhường cho Cố Thanh Phong.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Cố Thanh Phong là ai ?

Lý Yển Bắc đáp :

-Là một đạo sĩ.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên hỏi :

-Chẳng lẽ bọn môn nhân tử đệ của Lý gia cũng đem nộp cho lão hết.

Lý Yển Bắc đáp :

-Người chân chính không chế địa khu này không phải ở trong bang hội Lý mỗ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Lý gia cũng không phải là bang chúa ở bang hội này ư ?

Lý Yển Bắc thở dài đáp :

-Bang chúa trong bang hội hiện giờ cũng là lão. Lý mỗ đã giao Long kỳ, lệnh

phù làm bang chúa mười năm qua cho lão trước mặt chứng nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chứng nhân do ai mời đến ?

Lý Yển Bắc đáp :

-Tuy lão mời đến nhưng đều là những bậc tiền bối mà Lý mỗ vẫn tôn kính.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Những ai vậy ?

Lý Yển Bắc đáp :

-Một vị là Mộc đạo nhân ở phái Võ Dương, một vị là Cổ Tùng cư sĩ trên núi

Hoàng Sơn. Còn một vị là nhà sư chất phác.

Lục Tiểu Phụng ngăn người ra. Chàng kinh hãi dừng bước biến sắc nói :

-Thảo nào tại hạ không tìm thấy họ thì ra tại hạ đi rồi bọn họ quay trở lại.

Lý Yển Bắc nói :

-Lý mỗ chưa đề cập tới công tử trước mặt họ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Lý gia đã mời các vị làm chứng thì vụ này hết đường thay đổi rồi.

Lý Yển Bắc đáp :

-Lý mỗ cũng không nghĩ đến chuyện thay đổi vì bản tâm đã quyết định như vậy.

Hắn nhìn thẳng vào mặt Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Dường như công tử còn có điều muốn nói với Lý mỗ ?

Lục Tiểu Phụng trầm mặc hồi lâu rồi từ từ gật đầu đáp :

-Quả là tại hạ có việc muốn cảnh cáo Lý gia.

Lý Yển Bắc hỏi :

-Việc gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Giang Nam chẳng những là nơi thích thú mà còn là tổ người đẹp. Lý gia tới đó

rồi hay hơn hết là thành thực một chút.

Chàng mỉm cười nói tiếp :

-Một tháng ba chục ngày nếu Lý gia lại lấy ba chục cô vợ là bị đánh bể đầu.

Lý Yến Bắc cũng cười rộ, vỗ vai Lục Tiểu Phụng đáp :
-Công tử cứ yên dạ. Dù công tử chẳng nói thì những mỹ nhân ở đó Lý
mỗ cũng
dành lại cho công tử.
Lục Tiểu Phụng cười lớn nói ;:
-Nếu vậy tại hạ nhất định phải tìm tới Lý gia cho lạ, không thì Lý gia
lại biến
đổi chủ ý.
Chàng đã định nói chuyện Diệp Cô Thành mấy lần nhưng chàng lại
nhẫn nại
không nhắc tới.
Lý Yến Bắc là bạn Lục Tiểu Phụng, lúc bạn sắp chia tay chàng muốn
để y vui
vẻ ra đi. Nguyên tắc của chàng là không làm bạn khó chịu, hối hận
lúc lên đường.
Có điều chàng nhất định phân biệt cho rõ ai là thù, ai là bạn.
Chàng hỏi :
-Lý gia định bao giờ thượng lộ ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Chắc còn được ở đây đến ngày mai.
Đối với tòa thành thị cổ kính thân thiết này hẳn không khỏi bịn rịn khi
phải từ
giã nó. Mỗi lưu luyến và thương cảm khôn tả lộ ra khóe mắt. Hắn nói
tiếp :
-Tuy Lý mỗ đã thành người ngoài cuộc nhưng cũng muốn biết kết
quả cuộc
chiến này.
Lục Tiểu Phụng từ từ gật đầu. Chàng hiểu tâm tình của Lý Yến Bắc
lúc này, liền
đáp :
-Lúc Lý gia lên đường tại hạ không tiễn chân nhưng Lý gia trở lại thì
bắt luận
trời mưa to gió lớn, tại hạ cũng nhất định đi đón tiếp.
Chàng gượng cười nói tiếp :
-Trước nay tại hạ vốn không thích tiễn biệt.
Ly biệt khiến người ta thương cảm. Lục Tiểu Phụng tuy coi nhẹ bề
sinh tử mà lại
nặng lòng trước cảnh phân ly.
Lý Yến Bắc cũng cười gượng đáp :
-Lý mỗ hiểu lắm. Lý mỗ đi chuyến này dù vĩnh viễn không trở lại

nhưng công tử
có dịp tới Giang Nam, Lý mỗ nhất định đón tiếp nồng hậu.
Lục Tiểu Phụng không nói gì nữa. Chàng đi với hắn một đoạn
đường, đột nhiên
cất tiếng hỏi :
-Có phải bọn Mộc đạo nhân cùng ra đi với Cổ Thanh Phong ?
Lý Yến Bắc đáp :
-Đúng thế.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Bọn họ đi đâu ?
Lý Yến Bắc đáp :
-Họ đến Bạch Vân Quán. Cơm chay và rượu ở đó rất nổi tiếng.
Chùa Bạch Vân phẳng phất như ở giữa tầng mây trắng là một tòa
kinh bích huy
hoàng, quy mô rộng lớn đầy vẻ mỹ quan.
Sương mai chưa tan hết, Bạch Vân Quán ở phía xa xa coi chẳng
khác tòa cung
khuyết trên trời lơ lửng giữa tầng mây trắng.
Cổng lớn sơn đen có gắn vòng đồng đã mở rộng nhưng không nhìn
thấy bóng
người.
Ngọn gió sớm đem theo tiếng niệm kinh đưa ra ngoài. Hiển nhiên các
đạo nhân
đang cúng lễ buổi sớm.
Nhưng trong tòa đại điện không một bóng người. Mấy mảnh lá vàng
vừa rụng
xuống theo gió nhảy múa trong đình viện.
Lục Tiểu Phụng xuyên qua sân đi vào đại điện khói hương nghi ngút.
Dĩ nhiên chàng phát giác một đạo nhân áo xanh mũ vàng từ khuôn
cửa sau đi ra.
đạo nhân đứng dưới cây ngô đồng lạnh lùng nhìn chàng.
Cây ngô đồng chẳng còn lá rụng, cảnh thu trong hậu viện càng sâu
đậm.
Lục Tiểu Phụng lên tiếng ướm hỏi :
-Cổ Thanh Phong chân nhân có ở đây không ?
Đạo nhân không đáp, cặp mắt lão sáng ngời giữa làn bạch vụ coi sắc
như đao.
Ngọn gió thổi qua. Lục Tiểu Phụng bỗng phát giác sợi giây thao vàng
buộc
chuôi kiếm cài ở sau lưng bay phát phơ trên vai đạo nhân.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đạo trưởng phải chăng là Cổ chân nhân ?

Đạo nhân vẫn không mở miệng, nét mặt thản nhiên chẳng lộ vẻ gì.

Lục Tiểu Phụng cười hì hì, miệng lẩm bẩm :

-Té ra lão đạo này tài điếc. Ta hỏi làm người rồi.

Đạo nhân không điếc, đột nhiên cười lạt nói :

-Thí chủ không hỏi làm người đâu nhưng đến không đúng chỗ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đây không phải Bạch Vân Quán ư ?

Đạo nhân đáp :

-Phải rồi.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 9

NÓI DỐI VÀI CÂU CŨNG CHẴNG SAO

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đúng là Bạch Vân Quán sao đạo trưởng lại bảo là làm chỗ ?

Đạo nhân lạnh lùng đáp :

-Người ta ai cũng có thể đến đây nhưng thí chủ thì không được.

Lục Tiểu Phụng tức mình hỏi :

-Đạo trưởng biết tại hạ là ai không ?

Đạo nhân cười nhạt, đột nhiên xoay mình để lộ chỗ da cây ngô đồng bị khoét đi

một mảng và khắc một hàng chữ :

" Chim phượng bay tới đây là phải chết dưới gốc cây này "

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Quả nhiên đạo trưởng đã biết tại hạ là ai rồi.

Đạo nhân lạnh lùng đáp :

-Chim phượng chỉ đậu trên cây ngô đồng mà cây này là chỗ chôn thí chủ đó.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Đạo trưởng gặp tại hạ rồi ư ?

Đạo nhân đáp :

-Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chẳng lẽ giữa chúng ta có thâm cừu đại hận ?

Đạo nhân đáp :

-Không có.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

-Giữa chúng ta đã không quen biết lại không cừu hận mà sao đạo trưởng nhất

định giết tại hạ ?

Đạo nhân đáp :

-Vì thí chủ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Chỉ vì lý do đó thôi ư ?

Đạo nhân đáp :

-Lý do đó là đủ rồi.

Lão xoay tay rút kiếm khỏi vỏ.

Đúng là một thanh bảo kiếm. Kiếm quang như nước hồ thu.
Đạo nhân búng vào thanh kiếm một cái cho bật lên tiếng choang như
tiếng rỗng
gầm.
Tiếng kiếm chưa dứt, bốn mặt đột nhiên sáu đạo nhân xuất hiện. Bọn
này cũng
ăn mặc như lão và đầu đội mũ vàng.
Sáu người, sáu thanh kiếm đều đúc bằng thép nguyên chất buộc
giây thao vàng
phất phơ bay trước gió.
Đột nhiên các đạo nhân đồng thời động thủ.
Hiển nhiên bảy đạo nhân bày thanh Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, một
trận thế bí
mặt của phe Bắc Tông. Đạo nhân mặt lạnh như tiền hiển nhiên là
mẫu chốt phát
động kiếm trận. Kiếm pháp của lão tinh diệu tuy chưa bì kịp hai tay
đại kiếm
khách tuyệt thế vô song là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết
nhưng đường
kiếm rất nhẹ nhàng linh động đều vào hàng cao thủ hạng nhất trên
chốn giang hồ.
Huống chi Bắc Đẩu Thất Tinh Trận phối hợp cực kỳ nghiêm mật tuyệt
không kẽ
hở. Uy lực của bảy thanh kiếm tưởng chừng mãnh liệt bằng bảy
mươi cây kiếm.
Lục Tiểu Phụng tựa hồ không còn cơ hội nào phản kích được. Vùng
kiếm quang
dày đặc như mạng lưới mà chàng chẳng khác con cá mắc lưới. Dù
chàng tả xung
hữu đột, tung lên nhảy xuống cũng khó lòng ra thoát.
Lưới kiếm quang mỗi lúc một thu hẹp lại.
Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói :
-Kiếm là kiếm tốt. Kiếm pháp cũng là kiếm pháp tuyệt diệu. Chỉ đáng
tiếc các
vị làm to rồi.
Chưa ai cất tiếng hỏi chàng " Làm ở chỗ nào ? ". Dù có người muốn
hỏi cũng
không kịp nữa.
Trong nháy mắt này Lục Tiểu Phụng đột nhiên ra tay. Chàng chuyển
mình một

cái nắm được khuỷu tay đạo nhân áo xanh khẽ nhấc lên.
Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau. Bảy thanh trường kiếm bắn tia lửa tung tóe.
Người Lục Tiểu Phụng khác nào con cá lướt ra ngoài, không bị hãm trong lưới nữa.
Cũng troing chớp mắt này, đột nhiên một tiếng cười lạ nổi lên. Một đạo hàn quang như cầu vòng vọt tới.
Uy lực và tốc độ chiêu kiếm này còn cao minh hơn đạo nhân mũ vàng nhiều.
Lục Tiểu Phụng vừa thoát khỏi kiếm trận, kiếm quang đã uy hiếp cổ họng chàng chỉ còn cách chùng một tấc. Kiếm khí lạnh lẽo quạt vào da chàng rất như đao.
Lục Tiểu Phụng vẫn bình tĩnh tươi cười, đột nhiên đưa hai ngón tay kẹp lấy.
Đối phương vừa nghe tiếng cười của chàng, lưới kiếm đã bị kẹp chặt.
Chàng ra tay còn mau lẹ hơn cả thanh âm.
Kiếm khí tiêu tan.
Lục Tiểu Phụng dùng hai ngón tay kẹp được sống kiếm rồi mỉm cười nhìn người trước mặt.
Người này mặc áo gấm rất hoa lệ, mặt trắng lún phún râu vào cỡ trung niên.
Hán tử trung niên giật mình kinh hãi ngó trân trân Lục Tiểu Phụng. Trên đời chẳng ai tin chàng ra tay lẹ đến thế. Cả người này cũng không ngờ. Hắn tự tin kiếm pháp của mình chẳng kém gì Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, yên trí đòn đánh của hắn không thể sễnh được.
Bây giờo hắn mới biết là đã làm to.
Giữa lúc ấy dưới mái hiên sau cây ngô đồng bỗng có người nổi lên tràng cười rộ
hỏi :
-Bần đạo đã bảo chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành và thủ pháp Linh Tê Nhật Chỉ của Lục Tiểu Phụng đều là võ công tuyệt thế vô

song. Bây giờ
các vị đã tin được chưa ?
Một người khác thờ dài nói :
-Bữa nay bọn mình được mở rộng tầm mắt. Thật là đáng phục.
Người đứng tuổi mặc áo gấm đột nhiên thờ dài nói :
-Lục Tiểu Phụng quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng.
Mộc đạo nhân vuốt râu cả cười. Người mỉm cười hẳn là Cố Thanh Phong, quán
chủ chùa Bạch Vân.
Có hạng người vĩnh viễn lúc nào cũng mỉm cười. Cố Thanh Phong là
hạng người
này.
Nguyên lão dung mạo diêm dúa, phong độ ba y bướm. Nụ cười của
lão càng
khiến lão là con người ôn nhu văn nhã dễ bề thân thiết.
Lão mỉm cười đi tới, vung tay áo quạt chữ viết bằng châu sa trên cây
ngô đồng
rồi nói :
-Chắc bây giờ Lục công tử đã nhận ra đây bắt quá là...
Lục Tiểu Phụng nói theo :
-Bắt quá là trò đùa.
Cố Thanh Phong càng lộ vẻ kinh dị hỏi :
-Công tử biết rồi ư ?
Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :
-Tại hạ biết vì rất nhiều người thích đùa kiểu này với tại hạ.
Cố Thanh Phong trong ánh mặt lộ vẻ bẽn lén nói :
-Trò đùa này dĩ nhiên không hay lắm nhưng không đến nỗi tệ hại.
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Ít ra mỗi lần tại hạ gặp người ta đùa kiểu này cũng nhận thấy khí vận
mình
không đến nỗi xúi quẩy.
Cố Thanh Phong hỏi :
-Sao biết ?
Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :
-Nếu khí vận của tại hạ xúi quẩy thì trò đùa này đâu còn là trò đùa
nữa.
Chàng nhẹ nhàng đặt thanh kiếm kẹp trong hai ngón tay xuống tựa
hồ sộo lười
kiếm làm đứt ngón tay. Chàng nói tiếp :
-Cổ họng con người đã bị mũi kiếm xuyên thủng một lỗ lớn thì ít ra

chính người

đó tự hiểu không phải là trò đùa.

Người mặc áo gấm cũng cười nhưng nụ cười có vẻ gượng gạo, hồi hận, nói :

-Bản ý tại hạ không muốn đùa kiểu này nhưng các vị đều bảo đảm trên đời

chẳng có ai đâm trúng được cổ họng Lục Tiểu Phụng nên tại hạ mới...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Nên các hạ không nhịn được mới thử coi phải không ?

Cầm y nhân cười đáp :

-Các vị cũng bảo đảm là công tử tuyệt không nổi nóng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười nói :

-Dù tại hạ muốn nổi nóng cũng không dám nổi nóng trước mặt một

cao thủ hộ

vệ trong đại nội.

-Công tử nhận được tại hạ ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Ngoài Phú Quý Thần Kiếm ợn Kiện ợn tam gia thì còn ai sử được chiêu Ngọc

Nữ Xuyên THoa đó ?

Mộc đạo nhân lại cười rộ hỏi :

-Bản đạo đã nói trwoocs nhân vật này chẳng nững thủ pháp phi

thường mà nhãn

lựccũng ghê gớm.

người giang hồ đều biết trong đại nội của Hoàng Cung có nhiều đại

kiếm thủ

nhưng tahạt ra chưa mấy ai đã gặp bốn nhân vật này.

ợn Kiện ợn cả cười vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhãn lực của công tử quả nhiên không phải tầmthường. Tại hạ đã

mười mấy

năm chưa qua lại giang hồ không ngờ công tử cũng nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Số ngwoif sử dụng cđược chiêu Ngọc Nữ Xuyên THoa đã không có

mấy, nhất

là sử dụng đến độc xuất thần nhập hóa thì trong thiên hạ chỉ có một

người.

Lục Tiểu Phụng dường như có ấn tượng sâu xa về nhâ vật. Trong trí

tượng

tượng của chàng những tay cao thủ ở đại nội nhất định đều là

những nhân vật
ngạo nghễ dưới mắt không người. Nhân vật này lại vui vẻ ôn hoà, nụ
cười rất vui
tươi nên chàng cũng hy vọng làm cho hắn khoan khoái.
Quả nhiên ợn Kiện ợn mắt sáng rực lên, nắm chặt tay Lục Tiểu
Phụng hỏi :
-Công tử nói thật đấy chứ ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Tại hạ chưa từng nói dối bao giờ.
ợn Kiện ợn hỏi :
-Nếu vậy công tử nên cho biết chiêu thức của tại hạ so với chiêu
thức của Diệp
Cô Thành như thế nào ?
Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :
-Khi tại hạ tiếp chiêu thức của Diệp Cô Thành đã đứng tựa lưng vào
tường,
không có một nhân vật nào khác. Nhưng lúc tại hạ tiếp chiêu của các
hạ thì sau
lưng còn bảy thanh kiếm.
ợn Kiện ợn khoé mắt bỗng ra chiều ảm đạm :
-Thế thì tại hạ còn kém y rồi.
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Sự thực các hạ không hơn y được.
ợn Kiện ợn thở dài nói :-Bây giờ tại hạ đã biết thủ pháp của công tử
cao siêu lắm
nhưng chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên...
Lục Tiểu Phụng cười :
-Dĩ nhiên là một tuyệt chiêu vô địch, chắc chắc anh hùng, hào kiệt sẽ
tới xem
cho bằng được chiêu thức này.
ợn Kiện ợn lắc đầu :
-sự tình chắc không phải như thế. Quân hùng sẽ không được xem
trận đấu của
Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành.
Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên :
-Tại sao ?
-Tại vì trận đấu không diễn ra ở ngọn núi mà hai bên sẽ đấu trên Tử
Cầm Chi
Điện.
-Ồ ! Đạo truongr biết như thế à ?

-Cuyện này mới xảy ra mới hai ngày rồi, chắc lần này thiếu hiệp cũng không dự đwocj.

-Đạo trưởng đừng quên tại hạ là thị vệ trong đại nội. Khi nào tại hạ để họ thiên tiện lần vào cấm địa.

Cố Thanh Phong nói :

-Thí chủ có thể phá lệ một phen.

Ợn Kiện ợn hỏi :-Làm sao mà phải phá lệ ?

Cố Thanh Phong đáp :

-Vì thí chủ nhất định muốn biết chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên tuyệt thế vô song của Diệp Cô Thành.

Ợn Kiện ợn lại thở dài nhăn nhó cười nói :

-Đạo trưởng phải cái tật rất lớn là biết nhiều chuyện quá.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nói :

-Quả là nhiều chuyện.

Cố Thanh Phong hỏi :

-Công tử không ngờ bản đạo biết chuyện này ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vụ này nguyên là một điều bí mật.

Cố Thanh Phong mỉm cười nói :

-Bây giờ cái đó không bí mật nữa. ở kinh thành chẳng còn chuyện bí mật.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vio thế mà đạo twonrg đã biết trước tại hạ tới đây ?

Cố Thanh Phong đáp :

-Công tử là bạn của Lý Yến Bắc, nếu người khác ở vào địa vị công tử thì e rằng đã chết về tay Đỗ Đồng Hiên rồi.

Mộc đạo nhân đột nhiên lên tiếng :

-Đáng lẽ bọn bản đạo đến kiểm công tử nhưng công tử lại làm chứng cho bọn kia rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhà sư chất phác thì sao ?

Mộc đạo nhân đáp :

-Y bị bản đạo lôi đi. Bản đạo cũng biết công tử muốn kiểm y.

Cố Thanh Phong nói :

-Đáng tiếc bọn bản đạo chậm mất một bước, không được ăn món tái

dê của

Thập Tam Di ra tay làm lấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Người xuất gia cũng ăn thịt dê ư ?

Cổ Thanh Phong cười đáp :

-Người xuất gia không ăn thịt dê thì khi nào dám bỏ một trăm chín mươi lăm vạn

lạng để đánh cuộc với Lý Yến Bắc ?

Lục Tiểu Phụng nhìn hẩn hỏi :

-Phải chăng đạo trưởng đã chắc chắn mình không thể thua được ?

Cổ Thanh Phong hỏi lại :

-Công tử có chịu đánh cuộc khi biết chắc mình phải thất bại không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dĩ nhiên không chịu.

Cổ Thanh Phong hỏi :

-Khi công tử đánh rồi phải chăng cảm chắc phần thắng về mình chẳng ít thì nhiều ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Xem chừng đạo trưởng cũng giống tại hạ là không biết nói dối.

Cổ Thanh Phong nói :

-Người xuất gia không thể nói dối.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng đáng tiếc người nào muốn đạo trưởng nói thật thì lại không phải chuyện dễ dàng.

Cổ Thanh Phong cười mát nói :

-Người xuất gia còn quen nói lơ lửng, hư hư thực thực, không hư cũng không

thực, chân chân giả giả, không chân cũng không giả.

Ợn Kiện ợn lại vỗ vai Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Thực ra công tử cũng nên học đạo trưởng, thỉnh thoảng cũng nên nói lơ lửng,

thậm chí nói dối vài câu cũng chẳng sao ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Đáng tiếc tại hạ hể nói dối một câu là gân co lại phải phóng trunbg tiện.

Ợn Kiện ợn kinh hãi nhìn chàng hỏi :

-Thực ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Giả chứ không thực.

Trong thiền phòng ngồi một lũ đông đều ra chiều cung kính, cung kính như lũ

trẻ nít ngồi trong học đường chờ giờ tan học.

Bọn này dĩ nhiên không phải trẻ nít cũng không theo quy củ.

Lục Tiểu Phụng thấy bọn chúng rồi vì hàng ngày chúng phải chạy theo Lý Yển

Bắc nửa giờ buổi sớm. Từ ngày Kim Dao Phụng Côn bị liệng xuống sông băng,

không ai dám khuyết tịch lần nào nữa.

Nhưng từ nay trở đi, họ không phải chạy nữa mà chỉ có một mình họ Lý.

Hôm nay bọn họ ai làm việc người ấy mà đây là việc của họ.

Lục Tiểu Phụng nhìn bọn chúng đột nhiên cười nói :

-ngồi ở đây tuy khoan khoái hơn chạy ngoài đường nhưng ngồi lăm bụng đói lại

phình ra. Bụng phình chưa chắc đã nghet thở.

Mọi người cúi đầu xuống mà cúi thật thấp.

Can Nhi Triệu cũng bị Lục Tiểu Phụng ngó thấy rồi. Chàng liền nhớ tới con

ngựa bạch mang người chết và gât hiếu niên nóng nảy Nghiêm Nhân Anh.

Người kia làm sao mà chết ? Con ngựa đó ở đâu ra ?

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi những câu này nhưng không thể hỏi được vì bây giờ

không phải lúc nên hỏi mà nơi đây cũng không tiện hỏi.

Nếu là người khác đành lơ đi như không ngó thấy nhưng Lục Tiểu Phụng lại

không phải là người khác.

Cố Thanh Phong đang bày rượu ra thì Lục Tiểu Phụng đột nhiên xông tới túm

lấy vạt áo can Nhi Triệu lớn tiếng hỏi :

-tê ra là người. Bữa nay ta ìm thấy người rồi. Người còn tưởng trốn được chăng ?

Mọi người đều biến sắc chẳng hiểu câu chuyện ra làm sao ? Sắc mặt biến đổi

thảm bại nhất dĩ nhiên là Can Nhi Triệu.

Chính Can Nhi Triệu cũng chẳng hiểu chuyện gì.

Cố Thanh Phong muốn lại khuyên giải.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt xám xanh, xằng giọng :
-Bữa nay tại hạ phải đòi món nợ cũ của gã này, không đòi ngay không được. Tại hạ thanh toán xong rồi sẽ trở lại bồi rượu các vị. Ai mà cản trở tại hạ...
Chàng không nói nữa mà cặng chẳng cần phải nói thêm.
Không ai muốn vì Can Nhi tRiệu để làm phật ý Lục Tiểu Phụng.
Trước mặt đông người, Lục Tiểu Phụng lôi Can Nhi Triệu ra cửa, dời khỏi Bạch Vân Quán tiến vào khu rừng cây.
Vùng thái dương đã lên cao. Bữa nay chiều trời không đẹp. Trong rừng vẫn âm u. ánh dương quang lọt qua khe lá chiếu vào mặt Can Nhi Triệu.
Sắc mặt gã lợt lạt, miệng áp úng hỏi :
-Cuyện này ra làm sao ? Tiểu nhân có thù hằn gì với Lục đại hiệp ?
Lục Tiểu Phụng đột nhiên buông tay ra mỉm cười đáp :
-Chẳng có chuyện gì mà cũng không cừu hận.
Can Nhi Triệu ngờ ngác nhưng mặt gã đã có chút huyết sắc, gã hỏi :
-Chẳng lẽ đây cũng chỉ là trò đùa ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Trò đùa có lúc biến ảo không phải trò đùa.
can Nhi Triệu giơ tay lau mồ hôi trán hỏi :
-Nếu tiểu nhân đi nghe tin tức thay cho Lục đại hiệp, nó có biến ảo không ?
Lục Tiểu Phụng cười đáp :
-Không. Nhất định là không.
Buổi sáng ngày mười bốn tháng chín. ánh dương quang soi vào góc tây bắc Tử Cấm Thành. Tuy ánh dương quang sáng tỏ mà nơi đây vẫn âm u thảm đạm. Không một người nào đến chốn này. Thật không ai ngờ mong Tử Cấm này lâu vàng gác ngọc, quy mô rộng lớn lại có chỗ âm u thảm đạm, Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới.
Dưới chân tường tráng lệ mà lại có một vùng nhà cây vách đất, nghèo nàn hủ lậu. đường phố cũng chật hẹp dơ dáy. Hai bên là những tiệm cơm khói bám đen sì

hay những quán trà nhỏ như chuồng gà cùng những tiệm tạp hóa nhỏ bé bày mọi thứ.

Trong làn gió đầy mùi khói khét lẹt, mùi rượu nồng nặc, mùi cá muối tanh tưởi, mùi đậu hủ khô nằng nặc, lại còn nhiều thứ mùi vị quái dị không bút nào tả xiết.

Một đằng là mùi dầu thơm nữ nhân bôi đầu, mùi chả chó thơm ngậy. Bao nhiêu mùi vị trộn lẫn với nhau thành một thứ mùi vị không biết dùng từ ngữ gì để hình dung.

Lục Tiểu Phụng dù trong giấc mơ cũng không nghĩ tới trên cõi đời này lại có mùi vị quái lạ đến thế. Chàng không thể tin được nơi đây ở trong thành Tử Cẩm. Nhưng sự thật chàng đã tiến vào Tử Cẩm Thành rồi. Can Nhi Triệu đến kiểm một vị thái giám là bạn gã. Bạn gã đưa vào đây.

Can Nhi Triệu quả là tay giao du rất rộng. Bạn hữu gã đủ các loại, các cỡ không thiếu mặt nào. Gã nói :

-ở góc tây bắc Tử Cẩm Thành có nơi rất kỳ quái. Tiểu nhân dám bảo đảm Lục đại huệp tuyệt đối chưa tới bao giờ. Người tầm thường muốn đến là không được đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Can Nhi Triệu đáp :

-Vì địa phương đó là chỗ cư trú của gia đình thân thích các thái giám. Những thái giám trong hoàng thành muốn ra ngoài một lần cũng không phải chuyện dễ. Lúc rồi rồi họ đến đó tiêu khiển nên các thứ tà môn ngoại đạo chẳng thiếu món gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Người muốn đến đó coi ư ?

Can Nhi Triệu đáp :

-Tiểu nhân quen một vị thái giám tên gọi An Phúc có thể đưa chúng

ta tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chúng ta tới đó làm gì ?

Can Nhi Triệu đáp :

-Vì tiểu nhân đã được tin con ngựa bạch kia ở trong vùng phụ cận đó đi ra.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 10

Hai câu nói đáng tiền muôn lạng

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu vậy người còn chờ gì mà không đi kiếm An Phúc ?

Can Nhi Triệu đáp :

- Nhưng có điều tiểu nhân chẳng thể không nói trước. Lục Tiểu Phụng giục : - Người nói đi.

Can Nhi Triệu nói :

- Bọn thái giám đều là quái vật, chẳng những tính nết cổ quái mà người họ tiết ra một mùi hôi hám khôn tả.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao lại có mùi vị hôi hám ? Can Nhi Triệu đáp :

- Vì trong mình họ tuy thiếu cái đó mà vẫn lắm chuyện phiền phức tắm rửa lại càng không tiện. Có khi hàng mấy tháng chưa tắm một lần.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng người bảo ta nhấn nại điểm này. Can Nhi Triệu đáp :

- Bọn họ đều là quái vật nên rất sợ người khác khinh thường. Nếu tên Tiểu An Tử kia có chỗ nào vô lễ với Lục đại hiệp, đại hiệp cũng nên khoan dung cho.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Người cứ yên tâm. Chỉ cần kiếm được Tây Môn Xuy Tuyết thì tên thái giám đó có cười lên đầu ta cũng không nổi nóng.

Lúc chàng nói câu này chàng thật sự bật cười. Chàng cảm thấy chẳng những đáng tức cười mà còn lấy làm thú vị.

Nhưng hiện giờ tới đây rồi chàng không cười ra được. Đột nhiên chàng cảm thấy vụ này chẳng đáng cười một chút nào mà còn vô vị nữa.

Tên thái giám Tiểu An Tử không cười lên đầu Lục Tiểu Phụng nhưng

hắn dắt tay chàng ra chiều thân thiện. Thậm chí hắn còn cười hì hì mà vuốt râu chàng.

Lục Tiểu Phụng tưởng chừng toàn thân sồn gai ốc. Cả những sợi râu lạnh ngắt cũng đổ mồ hôi hột.

Ai chưa bị thái giám sờ soạng thì tuyệt đối không thể tưởng tượng được mùi vị này ra làm sao.

Trên đời dễ mấy kẻ được thái giám sờ vào ?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy mồm miệng đắng ngòm, vừa đắng vừa chua cơ hồ không chịu nổi, những muốn nôn oẹ ra.

Nhưng chàng vẫn không nôn mới quả là tay bản lãnh phi thường.

Ngày trước chàng đào giun mười bữa liền đã tưởng mình là nhân vật hồi hám nhất thế giới nhưng bây giờ chàng mới biết nếu đem tên thái giám so sánh thì chàng đáng kể là một bảo bối thơm tho.

Tiểu An Tử nhìn Lục Tiểu Phụng hóm hỉnh :

- Lục đại hiệp có cần tại hạ chuyện đó không ? Lục Tiểu Phụng khẽ gật :

- Dĩ nhiên là cần đến người rồi, ngoài ra lại còn một chuyện khác nữa.

- Chuyện gì Lục đại hiệp hãy nói ra ?

- Ngoài chuyện Tây Môn Xuy Tuyết ra, người hãy lưu ý gần đây có người nào tới đây không, nếu có đó là những nhân vật như thế nào.

Tiểu An Tử cười đáp :

- Được. Tại hạ sẽ tìm hiểu dùm công tử. Đồng thời tại hạ cũng muốn tiện ghé thăm cô vợ nhỏ.

Hắn sắp ra đi. Lúc chia tay hắn còn sờ Lục Tiểu Phụng mấy lần.

Can Nhi Triệu cúi thấp đầu xuống. Gã phải ráng nhịn cho khỏi cười lên tiếng.

Lục Tiểu Phụng trợn mắt nhìn gã nhưng rồi không nhịn được khẽ hỏi :

- Tại sao tiểu thái giám cũng lấy vợ ?

Can Nhi Triệu đáp :

- Cái đó chẳng qua là loan hư phụng giả, những thái giám lấy vợ không phải ít.

Lục Tiểu Phụng " ồ ": một tiếng ra chiều kinh ngạc. Can Nhi Triệu lại nói :

- Trong cung bọn thái giám cùng cung nữ khi chẳng có việc gì làm thường ghép đôi với nhau để giỡn chơi. Cũng có hạng thái giám ỷ mình sẵn tiền phung phí ra ngoài mua tiểu cô nương về làm vợ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Làm vợ thái giám ngày nào là khổ ngày ấy. Can Nhi Triệu cũng thở

dài đáp :

- Đúng thế. Gái có chồng cũng chẳng khác gì góa bụa.

Thực ra chính thái giám cũng là hạng người đáng thương, tất cả đều bị " hoạn ". Họ sống trong chuỗi ngày thật là buồn tủi vô vị.

Đột nhiên Lục Tiểu Phụng cảm thấy trong lòng bất an liền đổi sang chuyện khác, nói : Ta nghĩ rằng bất luận thế nào Tây Môn Xuy Tuyết cũng không ẩn lánh trong khu này.

Can Nhi Triệu đáp :

- Có khi y cũng tính người ta nghĩ thế mà vào đây ẩn náu. Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói :

- Trước ta đã quan niệm như vậy nhưng bây giờ ta đến coi nhận thấy mình có phải nán ná ở đây một ngày đã muốn phát điên rồi thì Tây Môn Xuy Tuyết chịu làm sao nổi ?

Chàng vốn là người ôn hòa và nhẫn nại hơn Tây Môn Xuy Tuyết nhiều. Can Nhi Triệu đáp :

- Nhưng sự thực con ngựa bạch kia ở trong khu này đi ra.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm nói :

- Cũng có thể Tây Môn Xuy Tuyết chết ở trong này. Chàng ngó ra bên ngoài đường phố nói :

- Sau khi ở đây giết người rồi, muốn tìm chỗ dấu xác chết cũng không được.

Can Nhi Triệu đáp :

- Vì thế mới phải để xác chết lên lưng ngựa cho nó chạy đi. Lục Tiểu Phụng gật đầu chau mày nói :

- Nhưng Tây Môn Xuy Tuyết mà không ở đây thì Trương Anh Phong chết về tay ai ? Ai có thể sẽ được môn khoái kiếm đó ?

Chàng hỏi câu này dĩ nhiên Can Nhi Triệu không tài nào trả lời được. Máy người ngồi uống trà ngơ ngẩn một hồi. Tiểu An Tử đã trở về. Dĩ nhiên hắn đem những tin đã nghe được ra trình bày. Gã nói :

- Tối hôm kia Ma Lục Ca đưa một người về đây mà là một chú nhỏ rất diêm dúa.

Lục Tiểu Phụng chấn động tâm thần hỏi ngay :

- Phải chăng gã họ Trương tên gọi Trương Anh Phong ? Tiểu An Tử đáp :

- Cái đó ta không rõ lắm. Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bây giờ gã đâu ?

Tiểu An Tử cười đáp :

- Ai theo chân gã mà biết ? Ma Lục Ca là một lão rất tệ hại. Không chừng y thấy gã kia nhỏ tuổi sức mạnh đem dấu đi rồi.

Hắn nheo mắt nhìn Lục Tiểu Phụng tựa hồ cũng có ý muốn dấu

chàng. Hạng người này ở nơi đây việc gì cũng dám làm.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên hỏi :

- Sòng bạc của Ma Lục Ca ở đâu ? Tại hạ đột nhiên cảm thấy ngứa tay, muốn đi đánh mấy tiếng.

Tiểu An Tử lại dắt chàng đứng lên cười đáp :

- Được ! Ta đưa công tử đi. Nếu công tử không đủ tiền thì chỉ nói một tiếng là lấy bao nhiêu ta cũng cho mượn.

Lục Tiểu Phụng thở dài lẩm bẩm :

- Hiện giờ tại hạ muốn mượn một vật, đáng tiếc thái giám lại không có. Cái mà chàng muốn mượn là chiếc khóa tay để khóa tay hắn lại. Ma Lục Ca không phải họ Ma mà cũng không phải thái giám. Hắn thân thể cao lớn, đầy người bắp thịt nổi lên. Mặt hắn đỏ chảnh đỏ chít, trước ngực đầy lông đen. Hắn nghênh ngang ra vẻ ta đây không phải tầm thường.

Hắn đứng với bọn thái giám chẳng khác con gà trống đứng giữa đàn gà mái, coi bộ rất oai phong.

Trong nhà chẳng khác gì cái lò gạch, khói bốc lên nghi ngút, mùi khét lẹt.

Bọn người vây quanh một cái bàn để đánh bạc hầu hết là thái giám. Chúng vừa gieo xúc xắc vừa chòì tay cọ chân, chòì rồi lại ngứa, ngứa rồi lại chòì, hoặc đỡ bên này hoặc đẩy bên kia.

Nhà cái dĩ nhiên là Ma Lục Ca. Hắn hơnnhơn đắc ý, phưỡn ngực ra, những nốt đỏ trên mặt đầu đỏ hồng lên.

Can Nhi Triệu không vào. Gã đứng ngoài cửa nói : - Tại hạ đi nghe ngóng chỗ khác, sau một lúc sẽ quay lại. Rồi chuồn đi thật lẹ.

Lục Tiểu Phụng muốn kéo gã lại không được đành đánh bạo tiến vào. Tiểu An Tử đi trước mở đường cho chàng, miệng hô : - Tránh ra ! Tránh ra ! Ta có người anh em cũng muốn vào đánh mấy canh bạc. Ma Lục Ca vừa ngó thấy Lục Tiểu Phụng đã trợn mắt lên đầy vẻ hằn học, chẳng con gà trống đang ở trong chuồng của mình lại có con gà trống khác lần vào.

Cặp mắt hình tam giác của hắn đảo sùng sục ngó Lục Tiểu Phụng xuống dưới lại từ dưới lên trên mấy lần rồi lạnh lùng hỏi : - Công tử muốn chơi ư ? Đánh to hay đánh nhỏ ? Đánh thật hay đánh giả ? Bọn thái giám cười khúc khích như bày gà mái kêu cục tác. Lục Tiểu Phụng nghe tiếng cười không khỏi ớn da gà.

Tiểu An Tử xoa tay đáp :

- Người anh em của tại hạ là hạng sùng sỏ dĩ nhiên đánh lớn, càng lớn càng tốt.

Ma Lục Ca lại trợn mắt ngó Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Công tử đánh lớn ư ? Trong mình công tử có bao nhiêu tiền ? Lục Tiểu Phụng đáp : - Không nhiều mà cũng không ít.

Ma Lục Ca cười ạt nói :

- Có bao nhiêu bỏ ra coi đã rồi hãy tính. Lục Tiểu Phụng cười ruồi. Lúc chàng tức quá chàng cười kiêu này. Chàng hỏi : - Đã đủ chưa ? Chàng móc ra một tập ngân phiếu nhàu nát quăng xuống bàn. Mọi người lại cười vang.

Mớ ngân phiếu coi chẳng khác mớ giấy lộn.

Một tên tiểu thái giám cười hì hì dùng mấy ngón tay vuốt tập ngân phiếu mở ra. Gã trợn ngược mắt lên la : - Một vạn lạng !

Một nắm giấy lộn mà là một vạn lạng lại do nhà Tứ Đại Hằng phát ra bảo chứng rất chắc chắn.

Tiểu An Tử phưỡn ngực ra cười nói :

- Tại hạ đã bảo người anh em này là hạng sùng sỏ mà.

Ma Lục Ca ngó tập ngân phiếu, oai phong giảm đi mấy phần, hỏa khí cũng bớt nóng. Hắn cười gượng nói : - Những tấm ngân phiếu lớn thế này làm sao đổi được ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Bất tất phải đổi. Tại hạ chỉ đánh một tiếng, thua là thua được là được.

Ma Lục Ca giật mình hỏi : - Đánh một tiếng cả vạn lạng ư ? Trán hắn đỏ mồ hôi hột. Lục Tiểu Phụng đáp : - Chỉ có một tiếng thôi.

Ma Lục Ca ngà ngại ngó mấy chục vạn lạng trước mặt ấp úng nói : - Bọn tại hạ không đánh lớn thế.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ cũng biết Mã lão ca không tiềm giam nên khi lão ca thua, tại hạ cần lão ca nói hai câu.

Ma Lục Ca hỏi : - Công tử thua thì sao ? Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ thua thì vạn lạng này về phần lão ca. Ma Lục Ca sáng mắt lên hỏi ngay : - Công tử muốn tại hạ nói hai câu gì ?

Lục Tiểu Phụng nhìn chằm chặp vào mặt hắn hỏi dần từng tiếng :

- Đêm hôm kia lão ca đưa người về đây phải chăng là Trương Anh Phong ? Y làm sao mà chết ?

Ma Lục Ca đột nhiên biến sắc. Cả bọn thái giám cũng tái mặt. Đột nhiên ngoài cửa có người lạnh lùng lên tiếng : - Thằng lỏi này không phải đến đánh bạc mà đến quấy phá. Các người hãy đập vào xác gã cho ta.

Người nói câu này chính là Vương tổng quản, coi như lão thái bà.

Hắn nói tiếp : - Đánh đi ! Đánh chết thằng lỏi con.

Ma Lục Ca nhảy xổ lại trước tiên. Bọn thái giám kéo ùa tới hăm hờ

kẻ chụp người cấn, kẻ đánh người xé.

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng không để họ cấn xé nhưng chàng cũng không thể hạ sát thủ với bọn người bán nam bán nữ đáng thương này. Chàng chỉ còn cách làm thế nào thoát thân khỏi bọn người này rồi sau đó hãy liệu toan.

Thầm nói ra như vậy, Lục Tiểu Phụng xoay mình theo thế Điều Tử Xảo Phiên Vân xuyên qua đám người rồi từ từ hạ xuống mặt thành.

Đột nhiên trên tường thành một người cười khanh khách hỏi : -

Người còn định trốn ư ? Không trốn thoát được đâu.

Lục Tiểu Phụng mới nghe thanh âm chưa nhìn rõ mặt. Chàng cũng chẳng hiểu có phải là người vừa hạ thủ không ?

Chàng lại điểm chân xuống tung mình lên xoay lại mới nhìn rõ người kia.

Người kia đang nằm trên tường thành Tử Cấm để phơi nắng. Mình hấn mặc áo bào bằng vải xanh vừa dơ dáy vừa rách nát. Chân đi giày cỏ thủng đế. Đầu trực ánh nắng chiếu vào bóng loáng. Hấn là một nhà sư.

Lục Tiểu Phụng không nhìn được bật lên tiếng la kinh ngạc : - Nhà sư chất phác !

Chàng kinh ngạc đến nỗi suýt từ trên tường thành té xuống. Nhà sư chất phác cười rộ nói :

- Đừng hoang mang ! Chớ sợ hãi ! Bản hòa thượng không bắt công tử đâu mà là bắt vật nhỏ mọn này.

Nhà sư chất phác dùng hai ngón tay bắt một con rận lại cười nói : -

Hai ngón tay của bản hòa thượng tuy không bì kịp công tử nhưng bao nhiêu chấy rận trong thiên hạ chẳng một con nào trốn thoát được.

Nhà sư bóp mạnh một cái. Con rận liền nát ra. Lục Tiểu Phụng cười ruồi : - Người tu hành lại cũng biết sát sinh hại vật nữa ư ? Nhà sư chất phác cười hì hì :

- Năm xưa Phật Tổ còn đập chết một ác xà để cứu người hưởng hồ là bản đạo.

Lục Tiểu Phụng thở dài :

- Hai bữa nay dường như tại hạ gặp toàn đạo sĩ cùng hòa thượng.

Nhà sư chất phác đáp : - Thế thì thí chủ là người có duyên. Người có duyên mới thường gặp hòa thượng cùng đạo sĩ.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại sao Lục mỗ lại biến thành người có duyên được ? Lão hòa thượng đáp : - Cái đó tự mình thí chủ hiểu lấy.

Lục Tiểu Phụng cười lạt nói :

- Tại hạ biết rồi. vì tại hạ thích can thiệp vào việc của người ta nên biến thành người hữu duyên.

Lão hòa thượng " ủa " lên một tiếng. Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Hòa thượng và đạo sĩ đều là người xuất gia. Người xuất gia vốn không

nên đa sự nhưng vụ này lại dính líu thật nhiều đến người xuất gia.

Nhà sư chất phác, Mộc đạo nhân, Cổ Thanh Phong thêm vào Thắng Thông ở tòa tiểu miếu kia dường như quả có mối liên quan đến vụ này.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Người xuất gia đi tất (vớ) trắng. Tại Thanh Y Lâu đã có kẻ đi giày đồ tất cũng có người đi tất trắng.

Nhà sư chất phác vừa cười vừa lắc đầu nói : - Thí chủ tuy hồ đồ mà ảo tưởng rất phong phú. Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Dù sao tại hạ cũng nhận thấy nhất định trong bóng tối có người xuất gia lén lút hành động những chuyện không để ai ngó thấy.

Nhà sư chất phác đột nhiên nghển cổ ngó thấy hai chân lão còn dính đất cười nói : - Đáng tiếc bản hòa thượng không đi tất trắng mà đi tất thịt.

Lục Tiểu Phụng nói : - Tất thịt cũng màu trắng. Nhà sư chất phác đáp :

- Nhưng thịt nhà sư không phải màu trắng.

Lục Tiểu Phụng muốn nói mà không nói nữa. Dĩ nhiên chàng còn nhiều điều không muốn nói ra. Chàng chuẩn bị bỏ đi.

Khi chàng muốn đi mới phát giác ra không đi được.

Chàng muốn đi về hướng đông thì trên thành lầu mặt này đã có hai

người tay chấp đề sau lưng từ từ bước tới. Chàng xoay về hướng nam nhưng hướng này cũng có hai người đi tới.

Chàng muốn nhảy xuống nhưng phía trong tường thành là hang hốc của bọn thái giám còn phía ngoài hiển nhiên đã thấy mấy hàng cung tên cùng đao phủ thủ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nhăn nhó cười nói :

- Xem chừng Tử Cấm Thành chẳng phải là nơi để hòa thượng nghỉ mát.

Tường thành khá rộng. Hai người sóng vai đi cũng không sợ té.

Hai người mặt đông đi tới thì một người tướng mạo thanh tú, khí độ hiên ngang còn một người sắc mặt lợt lạt, miệng cười gượng.

Hai người từ mặt nam đi tới, mắt như mắt vò, mũi khoằm khoằm như mỏ chim ưng còn một người chính là Ân Kiện Ân.

Bốn người này đều ăn mặc hoa lệ, thái độ ngạo nghễ, khí phách không phải hạng tầm thường.

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Dường như bốn tay cao thủ trong địa nội đều đến cả. Hòa thượng tính sao đây ?

Nhà sư chất phác cười đáp :

- May mà hòa thượng không giết người cũng không phải hung thủ.

Đột nhiên lão nhảy lên cất tiếng hỏi : - Vị nào là Tiêu Tương Kiếm

Khách Ngụy Tử Vân, Ngụy đại gia ? Lão già mặt thanh tú đáp : -

Chính là tại hạ.

Nhà sư chất phác lại hỏi :

- Vị nào là Đại Mạch Thần Ưng Đồ Phương, Đồ nhị gia ? Người

đứng tuổi mặt vọ lạnh lùng đáp : - Tại hạ.

Ân Kiện Ân lên tiếng :

- Người đứng bên Ngụy đại gia là Trích Tinh thủ Đinh Ngạo. Tại hạ là

Ân Kiện Ân. Đại sư mạnh giỏi chứ ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Lão tăng không phải đại sư mà là hòa thượng, một vị hòa thượng tuổi già chất phác.

Lão võ vai Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Vị này không thành thực đâu. Các vị có kiếm là kiếm y chớ đừng kiếm hòa thượng.

Đinh Ngạo lạnh lùng nói :

- Chính bọn tại hạ bản tâm muốn kiếm y. Lục Tiểu Phụng cười hỏi : -

Phải chăng các vị kiếm tại hạ đi uống rượu ? Đồ Phương sa sầm nét mặt xẵng giọng :

- Công tử tự tiện vào Cẩm Thành phóng đao giết người lại còn đòi uống rượu nữa ư ?

Hiển nhiên hẳn không phải là người trầm mặc. Gặp hạng người này,

Lục Tiểu Phụng đành gượng cười đáp : - Tự tiện vào Cẩm Thành

dường như là chuyện thật. Còn phóng đao giết người là chuyện giả.

Đinh Ngạo cười lạt nói :

- Nhưng lưỡi đao trong tay công tử lại không phải vật giả. Lục Tiểu

Phụng đáp :

- Người cầm đao trong tay không nhất định là hung thủ mà kẻ sát nhân chưa chắc trong tay đã cầm đao.

Đồ Phương hỏi :

- Không phải công tử giết người ư ? Lục Tiểu Phụng đáp : - Không phải.

Ân Kiện Ân bỗng lên tiếng :

- Y bảo không phải nhất định không phải. Ân mỗ biết rõ y trước nay chưa từng nói dối.

Đinh Ngạo lạnh lùng đáp :

- Trước nay y chưa từng nói dối nhưng Đinh mỗ chưa từng biết.

Ngụy Tử Vân cười nói :

- Vậy bữa nay e rằng ông bạn đã thấy hai người.

Đinh Ngạo im tiếng.

Ngụy Tử Vân lạnh lùng nói tiếp :

- Ân Kiện Ân đã bảo y chưa từng nói dối, vậy kẻ sát nhân nhất định không phải là y.

Đồ Phương toan nói lại thôi. Ngụy Tử Vân nói tiếp :

- Huống chi hạng người như Ma Lục Ca thì có chết đến mười mạng cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta. Lục đại hiệp cũng nhận ra bọn ta chẳng phải vì việc đó mà tới đây.

Ân Kiện Ân mỉm cười đáp :

- Cái tội tự tiện vào Cẩm Thành lần này có thể miễn thứ nhưng đêm mai nhất định còn lần thứ hai.

Ngụy Tử Vân nói :

- Bạch Vân Thành chúa Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết đều là hai kiếm khách thiên hạ vô song, xưa nay chưa từng có. Đêm mai bọn họ tỷ đấu hẳn là một cuộc chiến kinh thiên động địa, chấn động cổ kim.

Ân Kiện Ân đáp :

- Ân mỗ nghĩ rằng đã là kẻ luyện võ thì chẳng ai muốn bỏ dở cuộc chiến này.

Ngụy Tử Vân nói :

- Chúng ta tuy ở hoàng gia nhưng cũng là người luyện võ, dĩ nhiên cũng muốn tham dự cuộc chiến giữa hai tay kiếm khách thiên hạ vô song.

Ân Kiện Ân đáp :

- Sự thực chúng ta đã biết trước vụ này là phải tăng gia phòng thủ, bố trí mai phục khiến họ không vào được.

Ngụy Tử Vân nói :

- Nhưng chúng ta không nên vì thế mà đắc tội với anh hùng thiên hạ. Hẳn nhìn Lục Tiểu Phụng thùng thỉ nói tiếp : -

Con người đã xuất thân ở chốn giang hồ vẫn không vong bản. Lục đại hiệp cũng nên hiểu rõ điểm này.

Lục Tiểu Phụng đáp : - Tại hạ hiểu lắm.

Thái độ của chàng biến thành nghiêm trang vì chàng đột nhiên phát giác Tiểu Tương Kiếm Khách quả là người quân tử thành thực.

Ngụy Tử Vân lại nói :

- Nhưng bọn tại hạ đã mang trọng trách trong mình không nên khinh xuất chức vụ. Tử Cẩm Thành chẳng phải là nơi để người giang hồ ra vào tự do.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ cũng đã hiểu rõ điều đó. Ngụy Tử Vân nói :

- Chẳng dấu gì Lục đại hiệp, bữa nay bọn tại hạ làm thế này là để đại hiệp thấy rõ cuộc phòng thủ Tử Cẩm Thành.

Đình Ngạo không nhịn được cười lạt nói :

- Bây giờ chắc Lục đại hiệp cũng nhận thấy là muốn ra vào Tử Cẩm Thành chẳng phải chuyện dễ dàng.

Lục Tiểu Phụng chẳng thể không thừa nhận điểm này.

Dưới chân thành đao búa sáng quắc, cung đá lấp tên. Trên thành lại thêm bốn người nổi tiếng giang hồ mười mấy năm mà đồng thời động thủ thì e rằng trong thiên hạ chẳng có nhân vật nào chống nổi một đòn liên thủ của họ.

Ngụy Tử Vân lại nói :

- Bàn đi tán lại, bọn tại hạ chỉ hy vọng Lục đại hiệp ưng chịu một điều. Lục Tiểu Phụng đáp : - Xin các hạ chỉ giáo.

Ngụy Tử Vân nói :

- Bọn tại hạ hy vọng đêm mai số người đến đừng đông quá, hay hơn hết là chỉ trong vòng tám vị mà thôi.

Lục Tiểu Phụng chỉ hiểu sơ qua ý tứ của bọn họ.

- Bọn này đã tính rồi. Lực lượng võ vệ trong đại nội đủ để đối phó với tám người dù có xảy chuyện bất trắc.

Chàng không nghĩ tới điểm đó liền hỏi :

- Tại sao các vị lại bảo tại hạ ưng thuận điểm này ? Tại hạ không thể làm chủ người khác lại càng không hiểu có bao nhiêu người muốn vào ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Nhưng bọn tại hạ hy vọng Lục đại hiệp hợp tác chủ trì việc này. Lục Tiểu Phụng càng không hiểu.

Ngụy Tử Vân không chờ chàng giải thích đề hỏi :

- Ngoại trừ Bạch Vân Thành chúa Diệp Cô Thành và Diệp Cô Thành, còn sáu người nữa, bọn tại hạ hy vọng Lục đại hiệp phụ trách việc lựa chọn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Theo ý các hạ thì đêm mai chỉ có sáu người do tại hạ lựa chọn mới tới đây được hay sao ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- ý kiếm của bọn tại hạ là thế đó.

Lục Tiểu Phụng cười gượng. Chàng lại phát giác ra Tiêu Tương Kiếm Khách tuy là bậc quân tử thành thực nhưng cũng là hạng cáo già lắm mưu nhiều trí. Những người tới đây do chàng lựa chọn nếu vạn nhất có xảy chuyện dĩ nhiên chàng chẳng thể ung dung đứng ngoài.

Ngụy Tử Vân lại nói :

- Đây có sáu tấm băng đoạn. Lục đại hiệp nhận xét nên để ai vào thì đưa cho họ một tấm và dặn họ lúc đó đeo vào người.

Ân Kiện Ân nói :

- Đoạn này ở Ba Tư đưa tới vẫn cất trong đại nội. ánh trăng chiếu vào nó lấp loáng có ánh sáng. Bên ngoài làm giả không được.

Ngụy Tử Vân nói theo :

- Bọn tại hạ đã sai người thông tri cho bạn hữu võ lâm biết chuyện này. Đinh Ngạo lạnh lùng nói : - Người nào không đeo băng đoạn thì bất luận là ai hễ bước chân vào Tử Cấm Thành là nhất luận giết bỏ. Ngụy Tử Vân cầm bó băng đoạn hai tay đưa cho Lục Tiểu Phụng nói : - Xin Lục đại hiệp thu cất món này.

Lục Tiểu Phụng nhìn đoạn băng lấp loáng ánh sáng biết ngay mình mà cất giữ là rước lấy rắc rối phiền não cho mình.

Ngụy Tử Vân thấy chàng ngần ngại hiểu ý ngay liền thẳng thắn nói :

- Lục đại hiệp không ưng chuyện này dĩ nhiên bọn tại hạ cũng không nài ép, có điều...

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Có điều làm sao ? Ngụy Tử Vân đáp :

- Tại hạ đã mang trách nhiệm bên mình vì muốn giữ an ninh trong đại nội đành phải phong tỏa cấm thành, mời Bạch Vân Thành chúa và Tây Môn Xuy Tuyết tìm nơi khác tỵ đầu.

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nếu vậy tại hạ mang lấy trách nhiệm. Người nào oán hờn thì cứ oán hờn tại hạ.

Ngụy Tử Vân thẳng thắn đáp :

- Vì thế bọn tại hạ xin Lục đại hiệp nghĩ kỹ đi. Lục Tiểu Phụng thở dài nhún nhó cười nói :

- Xem chừng tại hạ chẳng còn đường nào khác để lựa chọn.

Rồi chàng thở dài lầm bầm :

- Tại sao họ phải gắp lửa bỏ tay người giáo cái trách nhiệm vô vi cho mình.

Nhà sư chất phác nghe tiếng cười nói : - Vì thí chủ là Lục Tiểu Phụng. Lý do này là đủ lắm rồi.

Lục Tiểu Phụng đeo băng đoạn vào vai từ từ xuống thành lầu.

Cung tiến thủ cùng đao phủ dưới chân thành đều bỏ đi hết rồi tưởng chừng không còn chuyện gì nữa.

Bọn vệ sĩ ở Cẩm Thành dĩ nhiên là những người được huấn luyện lâu ngày. Võ công chúng tuy không cao thâm nhưng cung cứng tên mạnh, đao sắc búa bén, lại được thao luyện nghiêm mình nên bất luận hạng cao thủ nào trong võ lâm ngó thấy bọn chúng giàn trận đều không dám bảo mình sẽ nắm chắc phần thắng. Huống chi bọn hộ vệ trong đại nội, ngoài bọn Ngụy Tử Vân nhất định còn nhiều hảo thủ.

Lục Tiểu Phụng nhắc lại câu nói của Đinh Ngạo "Ngoại trừ sáu người của Lục đại hiệp lựa chọn, bất luận là ai vào Tử Cẩm Thành đều nhất luận giết bỏ" rồi hỏi nhà sư chất phác : - Hòa thượng có tin lời họ không ?

Nhà sư chất phác đã đi qua mặt bọn kia, quay đầu hỏi lại : - Chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tối mai hòa thượng không có băng đoạn có dám vào Cẩm Thành nữa không ?

Nhà sư chất phác cười đáp :

- Hòa thượng không có gan nhưng hòa thượng có băng đoạn. Lục Tiểu Phụng hỏi : - Hòa thượng cũng có băng đoạn ư ? Lấy được ở đâu ? Nhà sư chất phác đáp : - ở trong mình thí chủ.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Tại sao Lục mỗ nhất định phải đưa băng đoạn cho hòa thượng ?

Nhà sư đáp : - Vì hòa thượng là một nhà sư mà lại là nhà sư chất phác. Lục Tiểu Phụng gật đầu mỉm cười nói : - Lý do như vậy dường như khá đầy đủ.

Nhà sư chất phác đáp : - Đủ lắm.

Lục Tiểu Phụng rút một tấm băng liệng cho nhà sư nói : - Hòa thượng nên thay đổi y phục.

Nhà sư hỏi : - Tại sao vậy ? Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì y phục của hòa thượng không xứng đáng với tấm băng. Nhà sư chất phác nói :

- Không cần. Hòa thượng không nghiên cứu cách ăn mặc huống chi tấm băng này còn thay đổi màu sắc.

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Bất quá tại hạ nhắc nhở hòa thượng có thay đổi áo thì thay đổi trước đi, đeo băng rồi không thay được nữa.

Nhà sư cười đáp :

- ăn mặc trả đũa. Thí chủ cho hòa thượng tấm băng thì hòa thượng

cũng tặng lại cái khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Cái gì ?

Nhà sư chất phác đáp : - Một câu nói.

Lục Tiểu Phụng giục :

- Hòa thượng nói đi,. Tại hạ nghe đây. Nhà sư nhìn chàng nói :

- Coi ẩn đường của thí chủ hôn ám, mắt xám như đất. Nên tìm ngay chỗ đi ngủ một giấc đến tối mai hãy dậy không thì...

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không thì làm sao ?

Nhà sư thờ dài đáp :

- Trên mình kẻ chết rồi dù có đeo năm tấm băng cũng không vào nổi Cẩm Thành.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đây là câu uy hiếp hay lời cảnh báo ? Nhà sư đáp : - Nó chỉ là lời chất phác của Nhà sư chất phác.

Nhà sư đi trước. Lục Tiểu Phụng đi sau. Đột nhiên chàng phát giác kiểu đi của lão rất kỳ quái, giống hết kiểu đi của thái giám.

Nhà sư chẳng khác thái giám mấy nhưng nhà sư có thể lén đến mò mẫm những kỳ nữ xinh đẹp. Thái giám có thể lấy vợ thì sao nhà sư lại không thể mò gái ?

Lục Tiểu Phụng thờ dài, quyết định không nghĩ về việc này nữa cho bận tâm, chàng còn có nhiều việc cần phải suy nghĩ.

Mộc đạo nhân, Cổ Tùng cư sĩ, Cổ Thanh Phong, Lý Yến Bắc, Hoa Mãn Lâu, Nghiêm Nhân Anh, Đường gia huynh đệ, Mật Tông Lạt Ma, Thần bí kiếm khách trên Ngọc Thúy Phong. Lại còn những cao thủ ở bảy kiếm phái lớn. Nhất định những người này đều không muốn bỏ lỡ cuộc chiến đêm mai.

Băng đoạn chỉ có năm tấm, chàng biết chia cho ai bây giờ ? Chàng tính phân phối cách nào cũng không đúng.

Bất giác chàng thờ dài lắm lắm :

- Người không được băng đoạn đến dòm mạng chứ phải chuyện chơi.

Có khi ta phải đi ngủ một giấc cho đến đêm mai, Chỉ có hai hạng người ngủ được một giấc dài hai mươi giờ là người có phước và người có bệnh. Lục Tiểu Phụng đã chẳng có bệnh cũng không có phước.

Âu Dương Tình ngất xỉu ngủ thiếp đi một ngày một đêm. Lục Tiểu Phụng ngó thấy mặt thì càng không sao ngủ được.

Thập Tam Di lộ về lo âu khế nói :

- Từ hôm qua đến bây giờ y chỉ tỉnh lại một lần và nói một câu. Lục

Tiểu Phụng hỏi : - Câu gì ?

Thập Tam Di cười gượng đáp :

- Y hỏi tiện thiếp công tử đã ăn món ốc chiên bơ do tay y làm chưa ?

Y còn dặn tiện thiếp hỏi công tử ăn có ngon không ?

Lục Tiểu Phụng lòng như se lại. Chàng nhìn đĩa ốc đặt trên bàn đột nhiên phát giác ra mình là hạng cù lần ngớ ngẩn, chẳng hiểu gì.

Chàng gượng cười nói :

- Nhất định là ngon rồi. Tại hạ phải ăn hết nhẩn. Thập Tam Di nói :

- Món này nguội là không ngon đâu. Tiện thiếp hâm nóng lên cho.

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không cần. Chính tay y làm ra như thế này, tại hạ để thế mà ăn.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 11

Hạnh phúc bạn coi như mình thụ hưởng

Thập Tam Di thở dài nói:

- Công tử đáng kể là người có lương tâm. Lục Tiểu Phụng ngồi ăn luôn mấy miếng. Đột nhiên chàng hỏi:

- Lý Yến Bắc đâu?

Thập Tam Di đáp:

- Y đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đến đâu?

Thập Tam Di cười gượng đáp:

- Không hiểu. Y có rất nhiều nhà chứ không phải nơi này.

Lục Tiểu Phụng đang nhét ốc vào miệng. Đột nhiên chàng phát giác trên gương mặt cao quý của Thập Tam Di có nước mắt và niềm thương cảm.

Một nữ nhân một tháng ba mươi ngày mà nhiều đêm chịu phòng không chiếc bóng thì nổi tịch liêu kê sao cho xiết.

Nhưng mụ phải ráng chịu đựng vì không ráng cũng không được. Số mạng mụ như vậy. Phần đông phụ nữ đều chấp nhận vận mạng của mình là do số trời định. Về phương diện này phụ nữ tin tưởng mãnh liệt hơn nam nhân.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu Thập Tam Di là hạng người này nhưng chàng chưa hiểu Âu Dương Tình. Bỗng chàng lên tiếng: - Tại hạ có câu này đáng lý không nên hỏi nhưng không hỏi không yên.

Thập Tam Di đáp:

- Công tử hỏi đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương là bạn của Âu Dương Tình. Giữa tình bằng hữu làm gì còn chuyện bí mật, huống chi...

Thập Tam Di nói theo:

- Huống chi bọn tiện thiếp là nữ nhân. Giữa nữ nhân với nữ nhân lại càng không có điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng gật đầu nói:

- Vì thế những việc tư của y chắc cô nương hiểu biết không phải ít.

Thập Tam Di hỏi: - Công tử muốn hỏi về việc gì?

Lục Tiểu Phụng đánh bạo hỏi:

- Tại hạ nghe Công Tôn Đại Nương nói y còn là người xử nữ, chẳng hiểu có đúng không?

Thập Tam Di chẳng nghĩ ngợi gì đáp ngay: - Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đã làm công việc kia sao lại xử nữ được? Thập Tam Di cười lật đáp:

- Nhiều cô gái làm việc đó là người rất đứng đắn. Chẳng những y đứng đắn mà còn là cô gái đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng lại dứt ốc vào miệng. Bây giờ dĩ nhiên chàng nhận ra trước kia Thập Tam Di làm việc đó nên hai người mới thành bạn thân.

Những hạng gái như các cô này ít khi kết bạn với lương gia phụ nữ vì chẳng những họ coi người khác không vào đâu mà còn sợ người ta khinh thường mình.

Lục Tiểu Phụng ăn hết nhẩn đĩa ốc. Chàng cho là chỉ để lại một con cũng thẹn với lương tâm.

Thập Tam Di thấy chàng ăn hết liền hỏi:

- Tại sao công tử lại quan tâm đến chuyện này? Chẳng lẽ y còn là xử nữ hay không có chỗ khác biệt?

Lục Tiểu Phụng gật đầu ngần ngại đáp:

- Bốn, năm tháng trước, có lần tại hạ gặp nhà sư chất phác. Lão bảo

lão đã ở một đêm với Âu Dương...

Chàng chưa nói hết câu đột nhiên ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Thập Tam Di lạnh lùng nhìn chàng té xuống. Trên mặt lộ ra nụ cười ác độc.

Lục Tiểu Phụng chưa hiểu bụng dạ nữ nhân, càng không hiểu nổi con

người như Thập Tam Di. Nhưng chàng cảm thấy là mình đã hiểu

nhiều rồi.

Người đàn ông nào tự cho là hiểu thấu lòng dạ đàn bà thì bất luận người đó là ai cũng nhất định gặp điều xúi quẩy.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng không ra ngoài thể lệ đó.

Lạ ở chỗ có người dường như trời sinh ra toàn gặp vận may dù có bị vố này cũng không quản ngại. Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng là con người đó.

Chàng không biết. Lúc chàng tỉnh dậy thấy tứ chi vẫn đầy đủ, ngũ quan cũng không bị sinh tổn mà còn được nằm trên giường rất sạch sẽ, rất êm ấm.

Trong nhà rất yên tĩnh lại giàn giụa mùi thơm của hoa quế hoa mai.

Trên bàn đã thắp đèn. Ngoài cửa sổ trắng trong như nước.

Một người lặng lẽ đứng trước cửa sổ nhìn ra khóm mầu đơn bên ngoài. Người y mặc áo trắng như tuyết.

Chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Đi rách để giày kiếm không Tây Môn Xuy Tuyết. Sao y lại xuất hiện nơi đây một cách đột ngột?

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên.

Chàng còn nhảy lên được, có điều hai chân hơi mềm nhũn. Khí lực chưa hoàn toàn hồi phục.

Chàng để chân không bước xuống đất la lên:

- Hảo tiểu tử ! Ông bạn ở đâu chui ra? Mấy bữa nay ẩn chỗ nào kín thế? Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp: - Đối với một ân nhân đã cứu mạng cho không nên nói điều suông sã. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Ân nhân cứu mạng ư? Tây Môn huynh đã cứu mạng tiểu đệ hay sao? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Nếu không gặp ta thì e rằng Lục huynh đệ cũng cháy thành cục than như Lý Yển Bắc.

Lục Tiểu Phụng tái mặt hỏi: - Lý Yển Bắc chết rồi ư? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vận khí hần không may mắn bằng Lục huynh đệ. Có lẽ huynh đệ được trời ban cho khí vận cát tường.

Y quay lại chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt y vẫn xanh lợt lại lạnh lùng. Thanh âm cũng giá như băng nhưng trong cặp mắt y đã chứa hòa khí ấm áp.

Cặp mắt ấm áp này chỉ hiện ra khi tái ngộ người bạn chia tay lâu ngày. Lục Tiểu Phụng cũng giương mắt lên nhìn y nói: - Vận khí của Tây Môn huynh xem chừng đến phút chót cũng không tệ hại.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vận khí tệ hại nhất dường như chỉ có Lý Yển Bắc. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh có biết trường hợp nào hấn chết làm sao không?
Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu nói: - Nhưng ta chưa hiểu Lục huynh đệ bắt đầu tín nhiệm phụ nữ từ bao giờ? Lục Tiểu Phụng hỏi: - Loại phụ nữ nào?

Chàng lại nằm xuống vì đột nhiên cảm thấy trong người có điều khó chịu. Chàng nói tiếp: - Có phải hạng phụ nữ như Âu Dương Tình không?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Không phải Âu Dương Tình. Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải Âu Dương Tình thì Thập Tam Di sao? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Món ốc chiên là thủ nghệ cửu âm dương tính nhưng kẻ hạ độc lại là Thập Tam Di.

Y ngó Lục Tiểu Phụng tựa như muốn cười nói:

- Tin này khiến cho Lục huynh đệ khoan khoái trong lòng hay không? Lục Tiểu Phụng quả cảm thấy rất khoan khoái lạ lùng nhưng chàng cũng không khỏi lấy làm kỳ, hỏi: - Tây Môn huynh bắt đầu hiểu mối tình cảm với nữ lưu bao giờ?

Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời câu hỏi, quay ra nhìn nguyệt sắc ngoài cửa sổ.

Nguyệt sắc ôn nhu trong trẻo.

Nay đã là đêm mười bốn tháng chín rồi. Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi: - Nhất định tiểu đệ ngủ lâu lắm rồi thì phải? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Thập Tam Di là một nữ nhân sành sỏi về nghề dùng thuốc mê. Mụ hạ độc vào ốc nhưng không nặng lắm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mụ biết rằng nếu hạ là tiểu đệ phát giác. Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta cũng không ngờ huynh đệ nhất định ăn hết cả đĩa ốc chiên như thế. Lục Tiểu Phụng cười gượng: - Tình cảm giữa nam nữ, dĩ nhiên Thập Tam Di hiểu hơn ai hết. Chàng hỏi:

- Tại sao Tây Môn huynh biết chuyện này mà đến đây kịp thời? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Lúc huynh đệ té xuống ta đứng ngoài cửa nhìn vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh đang định đi kiểm tiểu đệ phải không? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta không muốn cho người khác ngó thấy, định chờ Thập Tam Di bỏ đi rồi mới tiến vào. Không ngờ huynh đệ vừa té xuống mụ liền rút đao ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lý Yến Bắc cũng chết dưới lưỡi đao của mẹ ư? Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh đã hỏi mẹ chưa? Mẹ có nói thật không? Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp: - ở trước mặt ta ít kẻ dám nói dối.

Bất luận là ai cũng biết rằng khi Tây Môn Xuy Tuyết đã nói giết người là chẳng bao giờ y nói dối.

Tay y vừa cầm đốc kiếm, Thập Tam Di đã nói thật ngay. Lục Tiểu Phụng thở phào nhả hơi cười nói:

- Tiểu đệ thật không thể nhận ra người đàn bà như mẹ mà lại hạ độc thủ được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao huynh đệ không hỏi ta vì lẽ gì mẹ muốn hạ độc thủ? Lục Tiểu Phụng thở dài đáp: - Tiểu đệ biết vì lẽ gì rồi. Tiểu đệ còn nhớ câu nói của mẹ. Tây Môn Xuy Tuyết hỏi: - Mẹ nói câu gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lý Yến Bắc nhiều vợ chứ không phải chỉ một mình mẹ. Mẹ là nữ nhân không cam chịu cảnh tịch mịch. Những ngày mẹ không chịu nổi nhưng cũng chẳng có cách nào trốn lánh. Vì thế mẹ đành phải giết Lý Yến Bắc.

Chàng gượng cười nói tiếp:

- Mẹ sợ tiểu đệ truy cứu Lý Yến Bắc lạc lõng nơi đâu nên mới hạ độc thủ cả tiểu đệ.

Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Công tử còn quên một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Điều gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tám ngàn phiếu một trăm chín mươi lăm lượng bạc. Y cười nhạt nói tiếp:

- Nếu không có tám ngàn phiếu chẳng khi nào mẹ hạ độc thủ, có thể nói là mẹ không dám động thủ.

Con người như Thập Tam Di mà trong mình có một trăm chín mươi lăm vạn bạc thì khắp thiên hạ chẳng nơi nào mẹ không dám đi, chẳng việc gì mẹ không dám làm.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Y hạ sát công tử rồi sắp sửa đem ngàn phiếu đi, hành trang mẹ sắp sẵn cả rồi.

Lục Tiểu Phụng nhả hơi cười nói:

- Con người sau khi lãnh một trăm chín mươi lăm vạn lượng bạc dĩ

nhiên chẳng cần phải mang theo một cái bọc lớn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao công tử không hỏi ta kết quả mù thế nào. Lục Tiểu Phụng đáp:
- Tiểu đệ thấy không cần phải hỏi.

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười lại hỏi: - Còn công tử thì sao? Bao giờ mới lấy vợ?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng lập tức dường như bị ám ảnh, ám ảnh vì bóng dáng Tiết Băng mà cũng vì bóng dáng Âu Dương Tình.

Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Sao Tây Môn huynh biết chỗ mà đến kiếm tiểu đệ? Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta biết công tử là bạn của Lý Yến Bắc và còn biết hẳn có mấy người thủ hạ thân tín.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh tin rằng bọn chúng không dám nói dối mình hay sao? Tây Môn Xuy Tuyết đáp: - Nhất định không dám.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liệu chúng có dám tiết lộ hành tung của Tây Môn huynh không?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta đi kiếm chúng. Chẳng một ai hay là ta ở đâu. Lục Tiểu Phụng hỏi: - Đây là địa phương nào?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại: - Sao công tử không ra ngoài coi?

Qua một vườn hoa rất xinh xắn, phía trước là tiệm bánh cuốn. Bốn mặt đều có cửa. Trên cửa treo tám chiều bài vế ba chữ vào "Hợp Phương Trại".

Lục Tiểu Phụng coi rồi trở vào cười nói: - Đây là tiệm bán bánh cuốn có từ lâu rồi. Tây Môn Xuy Tuyết đắc ý hỏi: - Công tử không ngờ ta lại là chủ tiệm bánh cuốn? Lục Tiểu Phụng đáp: - Tiểu đệ không ngờ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử chưa từng thấy người giang hồ nào bán bánh cuốn phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Chưa.

Tây Môn Xuy Tuyết cười nói:

- Vì thế nên công tử có tìm khắp kinh thành cũng chẳng thấy ta. Lục Tiểu Phụng thừa nhận: - Dù tiểu đệ nghĩ bề đầu cũng không tìm ra được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử có biết tại sao ta làm như vậy không? Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tiểu đệ biết rồi. Tây Môn huynh làm như vậy để tiểu đệ hết đòi

uống rượu mừng.

Tây Môn Xuy Tuyết bật cười, trong tiếng cười có điều ám ảnh. Y trầm lặng hồi lâu mới thủng thẳng nói: - Ta đi kiếm công tử vì có việc cho công tử làm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bất luận Tây Môn huynh bảo tiểu đệ làm gì, tiểu đệ cũng phải làm nếu có thể được vì tiểu đệ thiếu nợ ân tình của Tây Môn huynh rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết hai tay nắm chặt lại nói:

- Ta yêu cầu công tử mai theo ta đến Tử Cấm Thành. Bất hạnh ta mà thất bại thì công tử đem thi thể ta về đây dùm.

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp:

- Dù Tây Môn huynh thất bại chưa chắc đã chết. Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Chiến bại thì chỉ còn đường chết.

Y biến đổi sắc mặt thành lãnh lão kiêu căng, nét mặt của con người cam bẽ tiếp thụ cái chết chứ không tiếp thụ thất bại.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại. Chàng đã không muốn nói chuyện bí mật về Diệp Cô Thành trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết vì Diệp Cô Thành cũng là bạn của chàng.

Nhưng dù chàng không nói ra, sự thực vẫn không thay đổi. Chẳng sớm thì muộn Tây Môn Xuy Tuyết cũng biết.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tây Môn huynh tuyệt không thất bại được. Tây Môn Xuy Tuyết động dung nói:

- Nhưng ta nghe đồn hôm qua y còn đánh Đường Thiên Dung thành trọng thương.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Đường Thiên Dung không phải là Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết hỏi: - Diệp Cô Thành bị thương thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Thật cả trăm phần trăm. Tây Môn Xuy Tuyết biến sắc.

Nếu là người khác nghe đối thủ của mình đã bị trọng thương nhất định cho là điều may mắn, trong lòng khoan khoái phi thường, Tây Môn Xuy Tuyết lại không phải người khác.

Y biến đổi sắc mặt một cách thâm trầm nói:

- Vụ này là tại ta. Giả tử cuộc giao thủ đã diễn vào ngày rằm tháng tám thì không chừng ta đã chết dưới lưỡi kiếm của hắn rồi nhưng bây giờ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nhưng bây giờ thì nhất định y phải chết. Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh không giết y không được hay sao? Tây Môn Xuy Tuyết buồn rầu đáp: - Ta không giết hắn cũng chết.

Lục Tiểu Phụng nói: - Nhưng...

Tây Môn Xuy Tuyết ngắt lời:

- Có khi công tử chưa hiểu rõ hạng người như chúng ta. Chúng ta có thể chết chứ không chịu thua.

Lục Tiểu Phụng không nhìn được thở dài thườn thượt. Chẳng phải chàng không hiểu bọn họ mà chàng đã biết từ trước họ là hạng người nào. Dù chàng không thích hạng người này nhưng chẳng thể không phục. Nói một cách khác họ đã tiếp cận thần nhân.

Bất luận về kiếm pháp, về cầm kỳ hay về nghệ thuật nào khác, ai đã đến chỗ cao thâm tuyệt đỉnh là thành hạng người đó.

Lục Tiểu Phụng trầm lặng hồi lâu mới nói:

- Nhưng hiện giờ Tây Môn huynh đã biến đổi. Trước kia tiểu đệ nhận ra Tây Môn huynh không phải là người mà là vị "Thần nửa ra si ngốc nửa ra điên khùng". Còn bây giờ Tây Môn huynh có nhân tính rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết càng lộ vẻ trầm trọng hơn đáp:

- Có khi ta biến đổi thật. Nếu Diệp Cô Thành không bị thương có khi ta

không địch nổi y nhưng bây giờ y không còn cơ hội nào để thắng ta.

Thế là bất công.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Tây Môn huynh định... Tây Môn Xuy Tuyết ngắt lời: - Ta định đi kiếm y.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Kiếm thấy rồi làm sao?

Tây Môn Xuy Tuyết cười nhạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ công tử nhận ra ta là kẻ chỉ biết giết người thôi ư?

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Chàng chợt nghĩ tới Tây Môn Xuy Tuyết dường như cũng bị trúng thương về ám khí độc môn của Đường gia.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 12

AI LÀ HUNG THỦ GIẾT ANH PHONG ?

Nhưng hiện giờ Tây Môn Xuy Tuyết vẫn còn sống.

Lục Tiểu Phụng nhảy lên nói :

-Tây Môn huynh đi ư ? Nếu trên đời này có người chữa thương được cho Diệp

Cô Thành thì người đó là Tây Môn huynh.

Ngoài hoang dã, vùng trắng lạnh lùng tròn trĩnh chiếu xuống trần gian. ánh

trắng soi cả toà việc âm u. Trong thiền phòng đã thấp đèn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Bạch Vân thành chúa trú ở địa phương này ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Y cũng giống Tây Môn huynh không muốn để ai tìm đến mình.

Chàng nói tiếp :

-Nhà sư trong này nguyên là tục gia tên gọi Thắng Thông.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Y dẫn công tử tới đây ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tiểu đệ cũng là một hảo sự là đã cứu người. Sau khi Tây Môn huynh cứu

người rồi, vĩnh viễn cũng không nghĩ tới người ta báo đáp.

Vụ cứu người này tuy không phải là một lạc thú rất lớn nhưng cũng là một điều

thú vị.

Lục Tiểu Phụng gõ cửa gọi :

-Diệp huynh ! Tiểu đệ là Lục Tiểu Phụng.

Không có tiếng người đáp lại.

Diệp Cô Thành dù ngủ rồi nhưng tuyệt không thể ngủ say đến thế.

Chẳng lẽ

trong này không có ai ?

Lục Tiểu Phụng còn đang chau mày ngẫm nghĩ, Tây Môn Xuy Tuyết đã phá cửa

bước vào.

Trong nhà có người nhưng là người chết, một người bị bóp chết tươi.

Người chết không phải Diệp Cô Thành mà là Thắng Thông.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Ai đã giết y ? Làm sao lại giết y ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Không phải y chỉ làm ơn cho một mình tiểu đệ mà còn đưa người khác tới

nhưng Diệp Cô Thành đi rồi. Người kia cho là y tiết lộ phong thanh nên giết y để

tiết hận.

Chàng giải thích như vậy là hợp lý mà cũng là cách giải thích duy nhất.

Lục Tiểu Phụng lại thở dài nói :

-Tiểu đệ đã thấy rồi. đây là người thứ hai bị bóp chết.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Người thứ nhất là ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Công Tôn đại nương.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Bọn họ chết về tay một người.

Xiết chết Thắng Thông tuy không phải là sợi dây hồng nhưng thủ pháp cũng

tương tự.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công Tôn đại nương có liên quan gì đến vụ này ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Kể lý thì có nhưng tiểu đệ chưa tìm ra đầu mối nào.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Đầu mối gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nó là một sợi dây xâu những vụ này vào với nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử đã nhận xét được điều gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Diệp Cô Thành bị thương vì bị người ám toán không thì Đường Thiên Nghi

chẳng có cách nào hạ thủ được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Ai ám toán hắn ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Người thổi còi tre để điều động rắn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Âu Dương Tình cũng bị rắn độc cắn ư ?

(Thiếu 2 trang)

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Âu Dương Tình là xử nữ hay không thì dính líu gì đến nhà sư chất phác ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Có chứ.

Tây Môn Xuy Tuyết không hiểu. Thực ra mối quan hệ này chẳng một ai hiểu

được.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

-Tiểu đệ vì việc Đan Phượng công chúa đi kiếm Tôn lão gia. Hôm ấy Tôn lão

gia cũng ở trong kỹ việc của Âu Dương Tình. Dọc đường tiểu đệ lại gặp nhà sư

chất phác.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn chưa nghe ra manh mối gì.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Tiểu đệ hỏi y ở đâu tới và định đi đâu ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Lão nói thế nào ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão bảo vừa ở trong nhà Âu Dương Tình ra.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Nhưng Âu Dương Tình còn là xử nữ kia mà ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Như vậy chứng tỏ lời nói của nhà sư chất phác không hoàn toàn thành thực.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Như vậy cũng chưa đủ chứng minh lão đã giết người.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Con người đã nói dối là phải có lý do. Y nói dối để làm gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử nhận định đêm hôm ấy lão đã làm chuyện vụng trộm, lúc công tử hỏi

tới lão đành buộc miệng nói dối để chối cãi hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lúc đó dĩ nhiên lão không ngờ tiểu đệ đã quen biết Âu Dương Tình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Sao lão không nói người khác mà lại phải nói đến Âu Dương Tình ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì Âu Dương Tình là người cùng đường với lão.

Tây Môn Xuy Tuyết lại không sao hiểu được.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Sau khi tiểu đệ phá vỡ Thanh Y Lâu mới phát giác trên chón giang hồ có một tổ

chức bí mật là hội giầy đỏ mà Thanh Y Lâu dường như bị bọn này

kiềm chế.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Vụ đó ta đã nghe qua.

Lục Tiểu Phụng nguyên là một nhân vật truyền kỳ, phá vỡ Thanh Y Lâu, giam

chết Hoắc Hưu, bắt tên đại đạo hái hoa cùng Công Tôn đại nương sắp đặt kế hoạch

truyền kỳ khắp chốn giang hồ. Những vụ này đã nói ở hai thiên truyền kỳ trước.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Sau khi tiểu đệ phát giác ra hội giầy đỏ lại khám phá các mục ở hội này bị người

khác kiềm chế.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Những người ở hội giầy đỏ cũng bị một tổ chức bí mật kiềm chế ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Bọn Thanh Y Lâu toàn là nam nhân, hội giầy đỏ toàn là nữ nhân.

Còn tổ chức

bí mật khác rất có thể toàn là người xuất gia và có lẽ kêu bằng hội tất trắng.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử nhận định người cầm đầu tổ chức này nhà sư chất phác chăng ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Tiểu đệ ít gặp lão nhưng khi phá Thanh Y Lâu lão đột nhiên xuất hiện. Trên

đời ít khi xảy việc trùng hợp như vậy.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Những lão không cản trở việc phá Thanh Y Lâu cùng việc điều tra hội giầy đỏ

của công tử.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì lão biết những lúc đó tiểu đệ đã nắm vững mấu chốt, lão có cản trở cũng

không được.

Tây Môn Xuy Tuyết cũng thừa nhận bất luận ai muốn cản trở hành động của

Lục Tiểu Phụng đều không phải chuyện dễ.

Lục Tiểu Phụng lại cười lạt nói :

-Người xuất gia đều đi tất trắng. Lão bảo lão đi tất thịt. Tiểu đệ bảo

thịt cũng

màu trắng thì lão cãi thịt lão không trắng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Thịt lão quả không trắng thật.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Tất trắng mà dính đầy bùn đất cũng không còn màu trắng nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử nhận định lão giết Công Tôn đại nương và Âu Dương Tình để bịt

miệng hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì chẳng những tại hạ quen biết các cô ở hội giầy đỏ mà còn trở nên bạn hữu

của họ. Lão sợ họ tiết lộ bí mật.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Đêm hôm ấy Tôn lão gia cũng ở trong kỹ viện Âu Dương Tình hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tôn lão gia ở đó mà lão còn biết nhiều việc, quá nhiều.

Con người biết nhiều chuyện bí mật thường hay tổn thọ.

Tây Môn Xuy Tuyết trầm ngâm nói :

-Bất luận thế nào thì đây cũng chỉ là sự phỏng đoán của công tử chứ chưa đủ

chứng cứ.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Trước nay tiểu đệ phỏng đoán ít khi sai lầm.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Vì thế mà công tử muốn kiểm cho ra sợi dây xâu ba người chết :

Thắng Thông,

Tôn lão gia và Công Tôn đại nương vào làm một hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Phải rồi !

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Thế còn Diệp Cô Thành ? Nhà sư chất phác ám toán hẳn làm chi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì lão muốn nhân cơ hội này khuếch trương thế lực ra đến kinh thành.

Tây Môn Xuy Tuyết lại càng không hiểu.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

-Lão biết Lý Yên Bắc và Đỗ Đồng Hiền đặt cuộc rất lớn vào trận đấu

kiếm giữ

hai vị. Hai người kia cũng muốn nhân cơ hội này đoạt cơ nghiệp của nhau.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Lý Yến Bắc cá là ta sẽ thắng ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì thế nhà sư liền thiết kế mua lại sự đặt cược của Lý Yến Bắc.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Họ dùng ngân phiếu để mua ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Người đứng ra mua cũng là một kẻ xuất gia tên gọi Cổ Thanh Phong.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Bây giờ chắc lão cho là Diệp Cô Thành nhất định thất bại. Đỗ Đồng Hiên

cũng không thể thắng cuộc.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Lão đi nước cờ này tiêu diệt được cả hai thế lực rất lớn ở kinh thành mà chẳng

hao hơi tổn sức.

Tây Môn Xuy Tuyết thở dài nói :

-Trên đời chỉ có hai vị nghĩ ra được kế hoạch phức tạp và vi diệu đó.

Lục Tiểu Phụng cãi :

-Không phải tiểu đệ nghĩ ra kế hoạch này mà là lão.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp :

-Công tử không nghĩ kế hoạch nhưng đoán ra âm mưu của lão thì so với lão lại

càng cao minh hơn.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tây Môn huynh cho là sự phỏng đoán của tiểu đệ không hoàn toàn đúng hay

sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

-Ta có nói thế đâu ?

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Tiểu đệ nhận ra nhất định Tây Môn huynh cũng nghĩ như vậy.

Đột nhiên chàng thở dài nói tiếp :

-Chính tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử cũng nhìn nhận sự phỏng đoán của mình chưa chắc đã

hoàn toàn hợp lý

ư ?

Lục Tiểu Phụng cười gượng đáp :

-Tiểu đệ chẳng đã nói chưa tìm ra được đầu mối kia.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Bây giờ công tử đã tìm ra một đường dây rồi kia mà ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đường dây đó chưa đủ đứng vững.

Dĩ nhiên hai người nói chuyện ngoài thiên phòng.

Chẳng ai muốn ở trong căn nhà cũ nát, âm u lại có người chết.

Ngọn gió lạnh ngoài hoang giao khiến cho đầu óc người ta càng tỉnh táo, ý nghĩ

càng khẩn tiến.

Dưới ánh trăng sao, hai người thủng thẳng theo con đường sơn lộ tiến về phía

trước. Ngọn gió thu lay động đám cỏ vàng úa bên đường. Cảnh vật cực kỳ thê

lương tịch mịch. Hai người đi mỗi lúc một xa.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Đường dây này chưa thể xâu mọi sự việc với nhau một cách hoàn chỉnh vì còn

có người chết một cách rất kỳ quái.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Trương Anh Phong.

Tây Môn Xuy Tuyết đã biết người này. Tam Anh Tứ Tú nguyên là đồng môn.

Trương Anh Phong là sư huynh của Nghiêm Nhân Anh thì cũng là sư huynh của

Tôn Tú Chân.

Tôn Tú Chân hiện nay đã thành Tây Môn phu nhân nên Tây Môn Xuy Tuyết

chẳng thể không quan tâm về việc đã xảy ra cho Trương Anh Phong.

Y hỏi :

-Hắn cũng chết rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Hắn chết hôm qua mà chết một cách rất kỳ quái.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Ai đã giết Trương Anh Phong ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Theo lẽ Tây Môn huynh là hung thủ.

Tây Môn Xuy Tuyết chau mày hỏi :

-Ta là hung thủ ư ? Sao ta lại giết hắn ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Vì lẽ bọn họ đến kinh thành lần này vì mục đích kiếm Tây Môn huynh để trả thù.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi :

-Đó là lý do ta đã hạ sát hắn ư ?

Lục Tiểu Phụng nói :

-Vết thương trí mạng nơi cổ họng hắn chỉ có một chút huyết tích.

Tây Môn Xuy Tuyết dĩ nhiên đã hiểu ý về câu nói này. Chỉ có mũi kiếm rất sắc

bén, rất lợi hại mới gây thành vết thương như vậy. Ngoại trừ môn khoái kiếm của

Tây Môn Xuy Tuyết còn ai phóng được chiêu kiếm như vậy ?

Lục Tiểu Phụng thở dài nói tiếp :

-Đáng tiếc bây giờ tiểu đệ lại nhận ra hung thủ giết Trương Anh Phong không phải là Tây Môn huynh.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử biết hung thủ là ai rồi chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Có hai người khả nghi hơn hết là một tên thái giám và một tên rồ mặt.

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng có mặc cảm gì về vụ này liền nói :

-Nếu chết về tay hai người đó cũng là chuyện hay, chỉ sợ Trương Anh Phong không chết về tay họ mà thôi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp :

-Tiểu đệ cũng chưa nghĩ ra lý do gì bọn họ lại giết Trương Anh Phong. Hay là hai người này không phải đối thủ của họ Phong.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Công tử nhận ra những người này đáng lý là hung thủ lại không phải là hung thủ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì thế tiểu đệ mới điên đầu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Vậy đúng hung thủ là ai ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Bây giờ tiểu đệ mới nhận ra cái chết của Trương Anh Phong có mối quan hệ rất lớn đến vụ này.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì thái giám cũng kể như là người xuất gia, cũng đi tất trắng.

Tây Môn Xuy Tuyết trầm ngâm hỏi :

-Có phải người thu lượm xác Trương Anh Phong là Nghiêm Nhân Anh không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Nghiêm Nhân Anh ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

-Tây Môn huynh muốn kiếm hấn chăng ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

-Ta muốn coi vết thương trí mạng nơi cổ họng Trương Anh Phong hoặc giả nhận ra kiếm thức của ai.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tiểu đệ đã coi rồi mà coi một cách rất kỹ càng.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

-Ta biết võ công của công tử khá lắm, nhãn lực lại càng sắc bén nhưng về kiếm thuật ta cũng biết rõ công tử còn thua ta nhiều.

Lục Tiểu Phụng chỉ cười gượng. Chàng không thể tranh luận với Tây Môn Xuy

Tuyết. Có thể nói không ai dám tranh luận về vấn đề liên quan đến kiếm thuật với

y.

Chàng nhăn nhó cười nói :

113

-Tây Môn huynh đã muốn đi thì tiểu đệ dẫn đường nhưng Tây Môn huynh cần phải coi chừng.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nghiem Nhân Anh đã tìm người đến đối phó Tây Môn huynh, trong đó có hai

tên Lạt Ma ở Mật Tông, ngoài ra còn hai tay cao thủ ở một kiếm phái bí mật trên

ngọn Thuỷ Phong núi Thánh Mẫu.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Bọn chúng đều dùng kiếm hay sao ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Không hiểu họ dùng kiếm gì nhưng dĩ nhiên là kiếm rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

-Nếu họ dùng kiếm thì chính họ phải coi chừng ta.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Thế ra người cần coi chừng là bọn họ chứ không phải Tây Môn huynh.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

-Nhất định không phải.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Còn hai tên Lạt Ma thì sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

-Lạt Ma về phần công tử.

Nguyên vấn đề hòa thượng và đạo sĩ đã đủ làm Lục Tiểu Phụng phải điên đầu,

bây giờ lại thêm mấy tên Lạt Ma nữa đổ lên đầu chàng. Chàng lắm bầm :

-ở đời người ta cầu danh, kẻ thì cầu lợi, không biết còn mình cầu cái gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết nghe tiếng đáp :

-Công tử cầu lấy chuyện bực dọc vào mình.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Đúng thế thật. Tiểu đệ tìm tới tìm lui mà toàn tìm những chuyện phiền não cho mình.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Bây giờ công tử định đi kiếm họ ở đâu ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-ở Toàn Phước khách sạn.

Toàn Phước khách sạn ở đường phố lớn mé đông tòa Cổ Lâu. Nghe nói trong

khách sạn này đã lâu đời và lớn nhất trong thành.

Hai người đến vào lúc đêm khuya, bọn Nghiêm Nhân Anh không còn ở đó nữa.

Điểm tiểu nhị nói :

-Nghiêm công tử đem sư huynh đi táng, có cả hai vị Lạt Ma đại sư mới rời khỏi

khách sạn chưa lâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Họ đi về phương nào ?

Tiểu Nhị đáp :

-Các vị đó đến Thiên Tàm Đàn.

-----oOo-----

Tiên Chiến Hậu Chiến

Hồi 13

TRONG HÒM BỐ TRÍ QUÂN MAI PHỤC

Đàn Thiên Tàm ở ngoài cửa An Định.

Thiên Tử coi trọng muôn dân. Muôn dân lấy nghề nông làm gốc nên thiên tử tế

đức Tiên Nông ở Nam Giao, hoàng hậu tế đức Tiên Tâm ở Bắc Giao.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Sao bọn họ lại táng Trương Anh Phong ở Thiên Tàm Đàn ?

Tiểu nhị đáp :

-Vì Thiên Tàm Đàn đã thành hoang phế. Các Lạt Ma dùng làm nơi hỏa táng.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Những mục dân ở ngoài biên giới chết đi, thi thể đều do Lạt Ma hỏa táng. Sau

khi họ vào trong quan ải vẫn giữ tập tục này. Thậm chí thứ cỏ dùng để hỏa táng

được cướp từ lạc đà vận tải ngoài quan ải đưa vào.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Thứ cỏ đó có gì đặc biệt ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đặc biệt lắm. Chẳng những nó mềm mại đặc biệt mà khô rồi vẫn giữ màu xanh.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Thứ cở đó dùng làm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Để lót hòm đựng người chết.

Chàng nói tiếp :

-Trước khi hỏa táng, người chết quàn tại trong hòm.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Để làm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vì Lạt Ma cần tiền, cha có tiền còn phải chờ đợi. Tiểu đệ đã qua đó một lần.

Trong đại điện đầy những hòm rộng hai thước, cao ba thước để dựng đứng.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Hòm đựng người mà chỉ rộng hai thước cao ba thước thôi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu. Coi bộ chàng muốn buồn nôn. Chàng đáp :

-Vì thế mà người chết đứng không đủ, nằm không được, cúi lom khom ở trong hòm.

Tây Môn Xuy Tuyết nghe nói không khỏi chau mày.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Trong đại điện chẳng những rất nhiều hòm còn những túi vải vàng treo khắp chỗ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Túi vải vàng đựng gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đựng cốt hôi. Hàng năm họ đưa cốt hôi về một lần. Trước khi đưa đi còn treo trong đại điện.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Chúng ta không thể để họ bỏ Trương Anh Phong vào túi ấy.

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Vì thế mà chúng ta phải đề phòng kẻ rồi hối không kịp.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Ai chưa tới đó thì tuyệt đối không hiểu là nơi thế nào.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Xem chừng nơi đó rất nguy hiểm phải không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng là một nơi chẳng tử tế gì.
Đêm đã khuya. Trong đại điện ánh đèn âm u.
Nguyên tòa đại điện này chẳng khác gì một ngôi ma.
Ngọn gió đêm về thánh chín rất thanh lương nhưng ở đây đầy mùi xú uế không
bút nào tả xiết.
Chỗ ổ chuột của bọn thái giám đã hôi thúi khiến người ta phải buồn
nôn, mùi hôi
thối ở đây càng khủng khiếp hơn vì là mùi thối khẳm của xác chết hũ
nát.
Bỗng nghe đánh " binh " một tiếng. Ván hòm bật ra. Trong hòm tựa
hồ có người
dấy dựa để xông ra.
Chẳng lẽ người chết trong hòm sống lại ?
Cả Tây Môn Xuy Tuyết cũng không khỏi ớn lạnh xương sống.
Lục Tiểu Phụng vỗ vai y cười gượng nói :
-Tây Môn huynh hãy yên dạ. Người chết không thể sống lại được
đâu.
Tây Môn Xuy Tuyết cũng cười lạt.
Lục Tiểu Phụng nói :
-Những người chết trượng lên làm bể ván hòm mà thôi.
Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi :
-Có ai cần công tử giải thích đâu ?
Lục Tiểu Phụng nói :
-Tiểu đệ sợ Tây Môn huynh bỏ vía.
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Ta chỉ sợ một hạng người.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Hạng người nào ?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Hạng người lắm miệng, thích nói ba hoa.
Lục Tiểu Phụng cười ồ. Dĩ nhiên không phải là tiếng khoan khoái. Bất
luận là ai
tới đây cũng chẳng sung sướng gì.
Chàng lắm nhảm tự nói một mình :
-Lạ thật ! Bọn người đó sao lại chẳng thấy một tên nào đến đây ?
Chàng vừa nói vừa đi lách vào khe những hòm gỗ.
Theo ý chàng thì chẳng thà nói ba hoa hơn cứ ngậm miệng.
Chàng lại nói :
-Chẳng lẽ bọn họ đang đốt thi thể Trương Anh Phong ở sau điện. Vì

tại đó đặt
một cái lò duy nhất.
Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :
-Chỉ có cái lò duy nhất thôi ư ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
-Ở đây chỉ có một lò mà lại không thấy khói bốc lên.
Tây Môn Xuy Tuyết nói :
-Công tử biết thật nhiều chuyện.
Sau đại diện đột nhiên có người cười lạt lên tiếng :
-Đáng tiếc có điều gã vẫn chưa hay là cái lò đó có thể đồng thời thiêu
được bốn
người. Chúng ta sẽ bỏ bốn người các vị vào đó đốt cháy thành than.
Thật là quái dị ! Con người quái dị, âm điệu cũng quái dị.
Bọn Lạt Ma người nào cũng quái dị nhưng hai tên Lạt Ma này chẳng
những quái
dị mà còn xấu xa, hủ lậu. Không ai hình dung được bộ mặt của
chúng, dường như
đây là những bộ mặt ác quỷ bằng đồng đúc nên.
Hai tên Lạt Ma mình mặc áo cà sa vàng mà che kín nửa mình, để lộ
vai bên trái.
Cánh tay trái đeo chín vòng đồng. Trái tai cũng đeo một vòng. Bình
khí của bọn họ
cũng là vòng đồng. Nhoài chỗ tay cầm, bốn mặt đều lờm chờm
những mũi nhọn.
Bất luận là ai tới đây ngó thấy hai nhân vật này một cách đột ngột
đều phải toát
mồ hôi lạnh.
Lục Tiểu Phụng bật cười. Chàng vừa cười vừa nói :
-Té ra những Lạt Ma này không biết đếm. Bọn ta chỉ có hai người
chứ không
phải bốn.
Thanh âm kia lại nói :
-Phía trước có hai người. Phía sau cũng hai người cộng lại là bốn.
Tên Lạt Ma vừa nói toét miệng cười để lộ hàm răng trắng hếu coi rất
hung dữ.
Còn Lạt Ma kia bộ mặt chẳng khác xác chết trôi.
Lục Tiểu Phụng không hiểu hỏi :
-Đằng sau còn có hai người là ai ?
Tên Lạt Ma cười đầy vẻ hung dữ đáp :
-Chính là hai người chờ đợi các người cùng đến Tây Thiên một

chuyển.

Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Tại hạ không muốn đến Tây Thiên. Bên đó tại hạ chẳng có bạn hữu nào hết.

Tên Lạt Ma không cười lạnh lùng hô :

-Giết đi !

Vòng đồng chấn động. Hai tên Lạt Ma chuẩn bị nhảy xổ lại.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi :

-Hai người này đều là Lạt Ma ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Chỉ có hai tên thôi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Lạt Ma về phần công tử.

-Còn Tây Môn huynh ?

Tây Môn Xuy Tuyết cười một tiếng, đột nhiên rút kiếm ra nhằm đâm vào cái

hòm gỗ bên cạnh.

Chẳng một ai tưởng tượng được y rút kiếm động thủ nhanh đến thế.

Cũng không

ai hiểu tại sao y phóng kiếm đâm vào cái hòm gỗ ?

Mũi kiếm của y nguyên không phải đâm người chết.

Trong nháy mắt bỗng nghe đánh " binh " một tiếng. Một cái hòm gỗ khác đột

nhiên bể ra. Một thanh kiếm tựa hồ rắn độc nhằm đâm vào huyết

Thử Khê trên

mình Lục Tiểu Phụng.

Chiêu kiếm này phóng ra cũng mau lẹ và nguy hiểm quá chừng, lại ra ngoài sắc

tưởng tượng của con người.

Tử nhân còn giết người được chăng ?

Nếu Lục Tiểu Phụng không phải là Lục Tiểu Phụng thì đã chết dưới nhát kiếm

này. Nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn là Lục Tiểu Phụng. Đột nhiên chàng vươn tay

dùng hai ngón kẹp chặt lưỡi kiếm.

Bất luận trong rương có người hay có ma quỷ cũng vậy, kiếm phóng ra thì dù là

kiếm của người hay ma quỷ đều bị chàng kẹp chặt.

Tuyệt kỹ vô song của Lục Tiểu Phụng chẳng bao giờ chộp sên.

Cũng trong chớp mắt này lại nghe đánh " sột " một tiếng. Mũi kiếm

của Tây
Môn Xuy Tuyết đã đâm vào hòm gỗ.
Trong hòm gỗ đột nhiên phát ra tiếng rú thê thảm. Ván gỗ tung bay.
Một người
chuồn ra.
Người này đen sì mà gầy đét. Tay cầm thanh kiếm màu đen. Mặt đầy
máu tươi
mà là máu đỏ lôm.
Lục Tiểu Phụng thở dài nói :
-Té ra bọn chúng những bốn người.
Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói tiếp :
-Bốn người với bảy con mắt.
Người áo đen từ trong hòm gỗ chui ra, mắt bên trái đã bị mũi kiếm
đâm thủng.
Hắn như kẻ điên khùng múa kiếm giống con rắn đen, đâm liên chín
kiếm nhanh
như chớp. Kiếm pháp thật là quái dị.
Đáng tiếc hắn sử dụng kiếm lại gặp phải Tây Môn Xuy Tuyết.
Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :
-Ta không định giết người.
Kiếm quang lấp loáng. Người áo đen đột nhiên dừng tiếng rú. Thân
hình cứng
đờ như tượng gỗ đứng đó. Máu tươi không ngớt chảy. Người hắn
đột nhiên té
xuống mềm xèo như cái bao bố.
Lục Tiểu Phụng vẫn giữ mũi kiếm nhìn cái hòm trước mặt. Trong
hòm vẫn
không thấy động tĩnh gì. Chàng nói :
-Người trong này nhất định không phải Lạt Ma.
Tây Môn Xuy Tuyết " ồ " một tiếng.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Tiểu đệ giữ mũi kiếm, Tây Môn huynh hạ tên Lạt Ma kia dùm cho
được chăng?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Được.
Thanh kiếm của y như con chim ưng đột nhiên lướt tới. Kiếm quang
chẳng khác
điện chớp đâm vào Lạt Ma có tiếng cười hung dữ. Y không thích
nghe Lạt Ma cười
kiểu này.

Lạt Ma vùng song hoàn phản kích. Chiêu thức cũng cực kỳ quái dị.,
Cặp vòng này là một thứ binh khí ngoại môn rất quái dị. Bất luận đao
kiếm nào

bị mắc vào vòng chẳng bị bẻ gãy cũng bị đoạt mất.

Kiểm quang lấp loáng đâm vào cặp vòng đồng chẳng khác gì con
ngài gieo

mình vào lửa đỏ.

Tên Lạt Ma có tiếng cười hung ác xoay cặp vòng một cái định bẻ
gãy thanh

kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết. Miệng hấn quát :

-Gãy này !

Thanh âm chưa dứt, hấn chợt phát giác mũi kiếm lạnh ngắt đã đưa
tới trước cổ

họng.

Lạt Ma lại cảm thấy lạnh lẽo hơn. Mũi kiếm từ từ chui vào dòng máu
rồi hấn

không biết gì nữa,.. tiếng cười cũng chấm dứt.

Tên Lạt Ma không cười, tuy mặt chẳng còn chút huyết sắc cũng
nghiến răng

xông tới.

Tây Môn Xuy Tuyết trở vào Lục Tiểu Phụng nói :

-Hòa thượng về phần công tử.

Y từ từ giơ kiếm lên, khẽ thổi cho máu trên lưỡi kiếm nhỏ xuống,
không thềm

ngó tới Lạt Ma cái nào.

Lạt Ma ngờ ngác nhìn máu nhỏ giọt rồi xoay mình nhảy xổ về phía
Lục Tiểu

Phụng.

Lục Tiểu Phụng một tay kẹp lưỡi kiếm ở trong hòm gỗ đâm ra, nhả
nhó cười

nói :

-Người này vẫn không chịu thua.

Một tiếng choang vang lên cắt đứt câu nói của chàng.

Chín cái vòng đồng đeo ở cánh tay trái Lạt Ma bay lên nhảy múa.

Người hấn

cũng vọt đi rất lẹ.

Vòng đồng tuột khỏi tay, người hấn chuồn qua cửa sổ đã bị đưng bẻ.

Hấn trốn

mất hút rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết đã tra kiếm vào vỏ. Hai tay chấp sau lưng, lạnh

lùng ngó
màn kịch diễn biến.
Lại mấy tiếng leng keng như chuỗi hạt câu tót xuống bàn ngọc.
Lục Tiểu Phụng khẽ búng ngón tay cho hính cái vòng rớt xuống.
Nguyên những vòng này món binh khí rất lợi hại nhưng đến trước
mặt Lục Tiểu
Phụng lại biến thành đồ chơi của trẻ nít.
Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :
-Công tử có bán mấy ngón tay này không ?
Lục Tiểu Phụng hỏi lại :
-Tây Môn huynh dùng cái gì để mua nó ?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Cần ra thì ta dùng ngón tay của mình để thay đổi.
Lục Tiểu Phụng cười khà khà, thngr thẳng nói :
-Tiểu đệ đã biết kiếm pháp của Tây Môn huynh đến trình độ phi
thường mà lúc
ra tay lại cực kỳ mau lẹ nhưng nói đến ngón tay thì tay của Tây Môn
huynh nhiều
lắm chỉ đổi được một ngón chân của tiểu đệ mà thôi.
Trong hòm gỗ vẫn không thấy động tĩnh gì.
Thanh kiếm tuyệt không phải ở tay Lục Tiểu Phụng phóng ra. Vậy
người phóng
đâu ?
Lục Tiểu Phụng gõ vào cái hòm hỏi :
-Chẳng lẽ ông bạn định ẩn nấp vĩnh viễn trong đó không bao giờ ló
mặt ra
ngoài?
Không thấy tiếng người đáp lại, Lục Tiểu Phụng lại nói :
-Ông bạn mà không ra thì ta đập tan cái nhà của ông bạn.
Vẫn không có tiếng người phản ứng.
Lục Tiểu Phụng thở dài nói :
-Chẳng lẽ người này không hiểu tiếng nói của ta ? Hay là hần nhất
định gan lì ?
Chàng giơ tay lên đập một cái. Cái hòm bị bẻ liền.
Người vẫn còn ở trong hòm không nhúc nhích. Nước mắt nước mũi,
nước miếng
đều chảy ra đem theo mùi ôi thối rất khó ngửi. Người hần sợ quá
chết tươi rồi.
Lục Tiểu Phụng đứng ngăn người ra.
Thần bí kiếm phái trên Ngọn Thủy Phong ứui Thánh Mẫu nổi tiếng

man rợ làm
cho người ta khiếp vía. Không ngờ chính họ nát cảm đến thế.
Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên nói :
-Người này không phải ở trên ngọn Thủy Phong núi Thánh Mẫu tới đây.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Sao Tây Môn huynh biết thế ?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Ta nhận biết kiếm pháp của bọn họ ?
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Kiếm pháp này là kiếm pháp gì ?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Long Quyền Phong.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Long Quyền Phong Kiếm ở phái nào ?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Long Quyền Phong là kiếm thuật của Nam Hải kiếm phái.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Vậy bọn này là đệ tử Nam Hải kiếm phái hay sao ?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Nhất định là thế.
Lục Tiểu Phụng hỏi :
-Tại sao bọn chúng lại mạo xưng là kiếm khách trên ở ngọn Thủy Phong núi Thánh Mẫu.
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Cái đó công tử phải hỏi họ mới biết.
Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :
-Đáng tiếc người này dường như hiện giờ không nói được nữa.
Tây Môn Xuy Tuyết đáp :
-Đừng quên phía sau còn hai người.
Phía sau còn hai người ? Một người chết và một người sống.
Người chết dĩ nhiên không cử động được mà người sống cũng hết nhúc nhích.
Người chết là Trương Anh Phong, người sống là Nghiêm Nhân Anh.
Người sống là một thiếu niên cao ngạo, lúc này gã nằm thẳng cẳng như người chết bên ò lửa, tựa hồ để chờ đợi hỏa thiêu.
Lục Tiểu Phụng nâng đỡ gã dậy mới biết là gã chưa chết mà chỉ bị người điểm

huyết.

Tây Môn Xuy Tuyết vung tay giải khai huyết đạo rồi ngó gã bằng cặp mắt lạnh

lùng.

Nghiêm Nhân Anh cũng ngó bột mặt xanh lợt của Tây Môn Xuy Tuyết. Gã

gắng gượng đứng dậy hỏi :

-Người là ai ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

-Ta là Tây Môn Xuy Tuyết.

Nghiêm Nhân Anh da mặt co rúm lại, ngồi phệt xuống thở dài nói :

-Người giết ta đi.

Tây Môn Xuy Tuyết cười nhạt không nói gì.

Nghiêm Nhân Anh nghiêng răng hỏi :

-Sao người không giết ta mà lại cứu ta ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

-Vì y không muốn giết ông bạn, chỉ có ông bạn là định giết y.

Nghiêm Nhân Anh cúi đầu xuống, coi bộ lúc này sống còn khó chịu hơn là chết.

Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên lớn tiếng :

-Thủ pháp điểm huyết này cũng là thủ pháp của phái Nam Hải.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi :

-Gã mời bọn họ đến trợ thủ, sao họ lại ra tay đối với gã ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp :

-Câu này công tử nên hỏi thẳng gã.

Lục Tiểu Phụng chưa kịp hỏi, Nghiêm Nhân Anh đã nghiêng răng nói :

-Không phải ta mời họ đến mà chính họ đến kiếm ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Bọn họ tự nhiên đứng ra hết sức giúp ông bạn để báo thù ư ?

Nghiêm Nhân Anh gật đầu đáp :

-Bọn họ tự giới thiệu đều là cố hữu của tiên sư ?

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Ông bạn nghe nói vậy cũng tin ư ?

Nghiêm Nhân Anh cúi đầu không đáp. Gã còn nhỏ tuổi quá nên chưa hiểu

những sự nguy trá trên chốn giang hồ.

Lục Tiểu Phụng lại gượng cười hỏi :

-Ông bạn có biết vì lẽ gì mà bọn họ muốn giết ông bạn không ?

Nghiêm Nhân Anh ngần ngừ đáp :

-Bọn họ vừa đến đây liền ra tay ám toán ta. Dường như ta nghe họ

nói một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Họ nói thế nào ?

Nghiêm Nhân Anh đáp :

-Họ bảo không phải bọn ta muốn giết người mà ba pho tượng sáp ong kia muốn sát hại người đó.

Đây là câu bọn người kia thốt ra giữa lúc Nghiêm Nhân Anh té xuống.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tượng nào đâu ?

Nghiêm Nhân Anh đáp :

-Những tượng bằng sáp ong do đại sư huynh ta nặn ra.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

-Trong bảy anh em đồng môn chúng ta, đại sư huynh là con người thông minh khéo tay hơn hết.

Rồi gã giải thích :

-Đại sư huynh ta ngó thấy mặt ai rồi y cứ thủ trong tay áo cũng nặn ra người đó rất mau lẹ và hoàn toàn giống hệt.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Phải chăng y là người trong nhà Nê Nhân Trường ở kinh thành ?

Nghiêm Nhân Anh đáp :

-Kinh thành chẳng khác nào ngôi nhà cũ của y nên y quen biết rất nhiều và biết cả Ma Lục Ca.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

-Khi y cùng ta chia tay, trong mình chưa có pho tượng sáp ong nào nhưng lúc ta liệm thi thể y thì trong bọc y rút ra ba pho tượng sáp ong.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Hiện giờ ba pho tượng đó đâu ?

Nghiêm Nhân Anh đáp :

-ở trong mình ta nhưng ba người này không quen biết ai.

Lục Tiểu Phụng nhận ra được hai người là Vương tổng quản và Ma Lục Ca.

Trương Anh Phong quả nhiên là khéo tay. Đáng tiếc pho tượng thứ ba đã bẹp dúm.

Lục Tiểu Phụng lại nói :

-Ba pho tượng này nhất định y đã nặn trước lúc lâm tử vì y biết họ muốn giết y.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Công tử nhận định ba người này là hung thủ giết y ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Nhất định đúng rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói :

-Trước khi lâm tử y còn muốn sư đệ báo thù cho y nên mới nặn ra chân tượng hung thủ.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Đúng thế.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

-Nhưng lúc lâm tử y còn kiếm đâu ra được sáp ong để nặn tượng.

Nghiêm Nhân Anh đáp :

-Y không phải kiếm vì lúc nào cũng đem theo một nắm sáp ong rất lớn. Hễ rảnh việc là y lại nặn đồ chơi.

-----oOo-----

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 14

Uy danh Bốc cự khiết xuyên tương

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói:

- Xem chừng hai bàn tay khéo léo của y chẳng những phải tự nhiên mà có, dường như y phải rèn luyện mới thành.

Sự thực chẳng những y rèn luyện cực nhọc mà còn vì một điểm không ai hiểu được, đó là say sưa nghề nặn.

Bất luận việc gì ở đời cũng vậy, muốn cho được tận thiện tận mỹ, con người phải say mê nghề đó mới thành. Tỷ như Tây Môn Xuy Tuyết say mê kiếm thuật.

Tây Môn Xuy Tuyết không khỏi lộ vẻ xúc động vì y hiểu rõ mỗi say sưa nồng nhiệt hơn ai hết.

Hồi y còn nhỏ tuổi, y mê kiếm đến nỗi cả những lúc tắm rửa hay đi ngủ, trong tay vẫn ôm khư khư thanh kiếm.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trương Anh Phong yêu cầu Ma Lục Ca dẫn hắn vào ổ thái giám nguyên là để kiếm Tây Môn huynh.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Nhưng y đã vô tình khám phá ra những điều bí mật của Vương tổng quản và Ma Lục Ca phải không ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp:

- Vì thế bọn họ giết hắn để bịt miệng. Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vương tổng quản và Ma Lục Ca là những kẻ bất tài nhưng người thứ ba chắc là một tay đại cao thủ.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Trương Anh Phong cũng tự biết không phải là địch thủ của người đó và nắm chắc cái chết trong tay nên hắn đã lén lút nặn tượng bọn kia để có người biết mà báo thù cho hắn. Hắn còn đoán chắc những người báo thù cho mình sau này không biết mặt ba hung thủ kia,

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Do đó chúng ta có thể nhận ra điều bí mật mà ba người thương nghị với nhau là một vụ bí mật ghê gớm.

Lục Tiểu Phụng giải thích thêm:

- Nơi đó phòng ốc chật hẹp mà lại đông người hung nhúc, bọn chúng không kiếm được chỗ nào giấu xác chết để hủy diệt cho biệt tích.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Vì thế mà bọn chúng phải để xác chết lên lưng ngựa cho nó đem ra ngoài.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bọn chúng còn có ý định đổ vạ cho Tây Môn huynh rồi những người ở phái Nga Mi sẽ quyết đấu sinh tử với huynh đài. Đó là kế Nhất Tiễn Xạ Song Điêu.

Bây giờ tuy nội vụ đã rõ ràng nhưng còn một điều trọng yếu nhất là chưa biết pho tượng thứ ba trở vào ai ? Nó đã bẹp dúm không nhận diện được nữa.

Hiện giờ ba vấn đề đang đảo lộn trong đầu óc mọi người: - Người thứ ba là ai ?

- Người đó đến ổ thái giám kiếm Vương tổng quản để thương nghị chuyện bí mật gì ?

- Vụ bí mật này có liên quan gì tới cuộc chiến đêm mai không ? Tây Môn Xuy Tuyết chú ý nhìn pho tượng bẹp dúm nói: - Không hiểu là ai ? Người đó nhất quyết không phải nhà sư chất phác vì người này trên đầu có tóc.

Trương Anh Phong chẳng những nặn dong mạo mà còn nặn cả đầu

tóc nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói: - Dường như người này mập lắm. Lục Tiểu Phụng đáp:

- Không phải mập đâu. Vì cái mặ méo mó nên coi như người mập.

Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Người này còn có râu nhưng không dài lắm.

Lục Tiểu Phụng nói theo:

- Xem chừng hắc cũng chưa nhiều tuổi.

Tây Môn Xuy Tuyết nói: - Dường như da mặt hắc xanh lè ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Đây không phải là da xanh mà là màu sắc của sáp ong.

Chàng thở dài, cười gượng nói tiếp:

- Hiện giờ chúng ta mới biết hắc là người đứng tuổi, có râu, không mập mà cũng không ốm quá.

(thiếu một đoạn,)

Lão già lộ vẻ hoài nghi đáp:

- Không được. Lúc ta nấn lại, bất cứ ai cũng không thể đứng bên dóm ngõ.

Đây là luật lệ của lão. Lời nói của lão khác nào một mệnh lệnh. Lục Tiểu Phụng không dám kháng cự đành bỏ đi. Chàng đến tiệm Thái Hòa ở đường phố trước mặt uống trà cũng thú.

Thái Hòa là một quán trà lớn. Sáng sớm vừa mở cửa, khách đã kéo vào ngồi hết chỗ.

Quán trà này ở kinh thành là một nơi đặc biệt để người ta tụ hội.

Những khách đến không phải chỉ những nhân vật thuần túy nghiện trà. Nhất là buổi sáng sớm, số đông đến đây để làm việc giao dịch. Thợ gỗ, thợ mộc, thợ máy cũng thương gia các loại chẳng thiếu hạng nào. Muốn tìm thợ khéo mà đến muộn là không tìm được. Trong quán tuy nhiều hạng người phức tạp nhưng chỗ nào ra chỗ đấy, việc kiếm người rất dễ dàng không thể sai trật.

Lục Tiểu Phụng đã đến đây nhiều lần, hiểu rõ quy củ. Chàng tìm chỗ ngồi ngay bên cửa, kêu pha một bình trà hảo hạng tám trăm một gói.

Tại trà quá này người ta không bán trà bằng cân bằng lạng mà bán theo bình theo gói. Một bình hoặc một gói trà có thứ hai trăm, có thứ bốn trăm. Hạng thượng hảo là tám trăm một gói.

Tám trăm tức là tám đồng tiền lớn. Những đại gia ở kinh thành, tám đồng tiền lớn không vào đâu.

Lục Tiểu Phụng vừa yống hai hợp trà toan kêu tiểu nhị ra ngoài mua mấy thứ điểm tâm ăn chơi thì có hai người đến ngồi đối diện chàng. ở quán trà khách đến ngồi cùng bàn là chuyện thường. Song hai

nhân vật này thái độ rất cổ quái, nhãn thần lại càng kỳ dị. Bốn con mắt giương lên nhìn chăm chú vào mặt chàng không ngớt. Cách ăn mặc của hai người rất diêm dúa, nhãn thần rất sắc bén, huyết Thái Dương gồ lên chứng tỏ đều là cao thủ võ lâm. Người lớn tuổi vừa cao vừa lớn, khí thế uy mãnh. Tuy hấn không đeo binh khí nhưng hai bàn tay nổi gân xanh chứng tỏ chưởng lực có thể đập tan bia vỡ đá. Gã nhỏ tuổi hơn, phục sức càng hoa lệ, khí vũ cao ngạo hơn người lớn tuổi. Cặp mắt sáng ngời đầy máu tựa hồ suốt đêm không ngủ, lại ra chiều phần nộ bi ai. Hai người nhìn chòng chọc Lục Tiểu Phụng nhưng chàng lờ đi như không ngó thấy. Chúng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi người lớn tuổi lấy ra cái hộp gỗ đặt trên bàn cất tiếng hỏi: - Phải chăng các hạ là Lục Tiểu Phụng? Lục Tiểu Phụng đánh đáp lại bằng cái gật đầu, môi chàng cũng mấp máy. Cặp râu mép của chàng dài như hai hàng lông mày đã làm phiền cho chàng quá nhiều. Người lớn tuổi tự giới thiệu: - Tại hạ là Bốc Cực. Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp: - Các hạ mạnh giỏi chứ? Nét mặt chàng vẫn thản nhiên, lại tựa hồ chưa từng nghe danh tự đối phương. Thực ra chàng đã được nghe rồi. Trên chốn giang hồ chẳng có người chưa nghe thấy danh tự này. Khai Thiên Chưởng Bốc Cực khét tiếng vùng Xuyên Tương lại là tổng thủ lĩnh ba mươi sáu bang đại đạo trên giải đất này. Cặp mắt Bốc cực bỗng long lên. Bình thường hể hấn lão liên cặp mắt là muốn giết người nhưng lúc này hấn nhẩn nại, trầm giọng hỏi: - Các hạ không nhận ra Bốc mỗ ư?

Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ chưa được văn danh. Bốc Cực Cười hỏi:

- Chắc các hạ nhận được trong cái hộp này đựng gì?

Hắn mở hộp ra. Hiển nhiên trong đựng ba viên ngọc bích sáng ngời lại không nmột chút dấu vết.

Lục Tiểu Phụng biết người biết của, dĩ nhiên chàng nhận ra là những bảo vật đáng giá liên thành nhưng chàng gục gặc cái đầu

đáp:

- Tại hạ chưa thấy những vật này bao giờ? Bốc Cực lạnh lùng nói:
- Bốc mỗ cũng biết các hạ chưa thấy qua vì số người được thấy báu vật này chẳng có bao nhiêu.

Hắn đẩy cái hộp đến trước mặt Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Nếu các hạ ưng chịu một điều là cái hộp này thuộc quyền sở hữu của các hạ đó.

Lục Tiểu Phụng cố ý hỏi: - Điều chi ?

Bốc Cực đáp:

- Ba viên ngọc bích đổi lấy ba tấm bằng của các hạ ? Lục Tiểu Phụng hỏi: - Bằng gì ?

Bốc Cực cười lạt ghỏi lại:

- Trước mặt người chân chính không nói chuyện giả dối. Các hạ có ưng chịu hay không ?

Lục Tiểu Phụng chỉ cười mà không đáp.

Hai người này vừa ngồi xuống, chàng đã biết chúng có chuyện gì rồi.

Bốc Cực nói tiếp: - Bốc mỗ đã thiết pháp thông tri cho các bạn hữu giang hồ các nơi: nếu trong mình không có bằng đoạn thì đừng vào Cẩm Thành một cách càn rỡ, bằng không tất bị giết bỏ.

Câu này Lục Tiểu Phụng đã nghe Ngụy Tử Vân nói rồi. Chàng biết là gặp chuyện rắc rối.

Bốc Cực dần dần đi tới chỗ không nhìn được, sáng giọng hỏi lại: - Các hạ có ưng thuận không ?

Lục Tiểu Phụng buông thõng: - Không ưng thuận.

Giọng nói rất thản nhiên vàg iải dị, chàng không sợ kẻ làm phiền.

Bốc Cực đột nhiên đứng phắt dậy, sắc mặt biến đổi, những đốt xương kêu răng rắc. Nhưng hắn chưa ra tay vì gã nhỏ tuổi kéo hắn ngồi xuống. Gã nhỏ tuổi cũng lấy ra một vật để trên bàn nhưng là một mũi Độc Tật Lê.

Độc Tật Lê hể gặp máu là da thịt sưng lên. Đường gia ý vào độc môn này để uy hiếp thiên hạ.

Dưới ánh dương quang, Lục Tiểu Phụng nhận ra mũi Độc Tật Lê chẳng những đúc bằngthép nguyên chất mà cách chế tạo cực kỳ tinh xảo, phức tạp. Trong cành lá có bảy mũi cương châm rất nhỏ bé. Bất luận cương châm cắm vào đốt xương hay da thịt cũng chạy vào huyết quản làm cho chết người, chẳng có cách gì cứu vãn được.

Loại ám khí này thường dấu kín không để người ngoài ngó thấy nên ít kẻ biết nó một cách tường tận.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng phải thừa nhận thứ ám khí này ma lực ghê gớm, mới đặt nó lên bàn, chàng đã cảm thấy rùng rợn.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 15

Ai ngờ mặt đỏ lại là tây môn

Gã thanh niên tự giới thiệu:

- Tại hạ họ Đường.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đường Thiên Tung phải không ?

Thanh niên ngạo nghễ đáp:

- Chính thị.

Thực ra gã có chỗ đáng kiêu ngạo vì trong bọn anh em họ Đường, gã là người nhỏ tuổi nhất mà võ công lại cao hơn hết uy danh vang dội hơn những người kia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn đem thứ ám khí này đổi lấy băng đoạn của tại hạ ?

Đường Thiên Tung lạnh lùng đáp:

- Ám khí là vật chết nếu các hạ không biết sử dụng. Dù tại hạ đưa tặng cả túi cũng chẳng ích gì cho các hạ.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Té ra ông bạn chỉ muốn đưa cho ta coi mà thôi.

Đường Thiên Tung đáp:

- Số người được coi ám khí này cũng chẳng có mấy. Lục Tiểu Phụng trả miếng:

- Tại hạ cũng có thể lấy băng đoạn cho ông bạn coi. Số người được coi băng đoạn cũng không nhiều đâu.

Đường Thiên Tung nói:

- Đáng tiếc băng đoạn không thể giết người. Lục Tiểu Phụng đáp:

- Cái đó còn tùy ở người được coi nó, thường khi một cọng rơm cũng đủ sát nhân.

Đường Thiên Tung sa sầm nét mặt nhìn chàng đột nhiên đã ấn bàn tay trên bàn một cái. Mũi Độc Tật Lê lập tức vọt lên không đánh "vèo" một tiếng bay cao ba trượng. Lại nghe đánh "sột" một cái. Mũi Độc Tật Lê cắm ngập vào cây trường nhà. Xem chừng thuật phóng ám khí của gã thiếu niên rất cao minh mà nội công gã cũng ghê người.

Lục Tiểu Phụng lơ đi như không ngó thấy.

Đường Thiên Tung sắc mặt âm trầm nói: - Đó mới là thứ võ khí chân chính để giết người. Lục Tiểu Phụng chỉ "ồ" lên một tiếng.

Đường Thiên Tung lại hỏi:

- Ba viên ngọc bích thêm một mạng người, các hạ có chịu đổi không

? Lục Tiểu Phụng hỏi lại: - Mạng người nào ?

Đường Thiên Tung đáp: - Mạng sống của các hạ. Lục Tiểu Phụng cười rồi hỏi:

- Tại hạ mà không đổi thì ông bạn giết tại hạ hay sao ?

Đường Thiên Tung đáp lại bằng tiếng cười lạt: - Đó là điều mà các hạ vừa khẳng định.

Lục Tiểu Phụng thủng thẳng rót trà ra chung uống hai hớp. Bỗng chàng nhớ ra một điều là Đường Thiên Tung và Bốc Cực đã tìm thấy chàng thì người khác cũng có thể điều tra ra hành tung của chàng.

Mặt khác Nê Nhân Trương đã có thể nặn lại pho tượng sáp ong như trước thì nhất định có người muốn giết lão để bịt miệng.

Lục Tiểu Phụng đặt chung trà xuống, nhất quyết không chịu dừng có dây dưa với hai người này nữa.

Nê Nhân Trương là đường giây tối hậu của chàng, chàng không thể để lão chết được.

Lại nghe Đường Thiên Tung hỏi: - Các hạ đã quyết định chủ ý chưa ?

Lục Tiểu Phụng cười khì khì thủng thẳng đứng dậy, cầm lấy ba viên ngọc bích bỏ vào túi áo mình.

Bốc Cực ngừng đầu lên hỏi: - Các hạ chịu đổi rồi chứ ? Lục Tiểu

Phụng lạnh lùng đáp: - Tại hạ không đổi đâu. Bốc Cực biến sắc hỏi:

- Các hạ không đổi sao lại thu nhận ngọc bích của tại hạ ? Lục Tiểu Phụng ung dung đáp:

- Tại hạ bồi tiếp các hạ nói chuyện bằng nửa ngày mới đổi được chút vật nhỏ mọn này. Hai vị nên biết thì giờ của tại hạ còn đáng quý hơn cả ngọc bích.

Bốc Cực đứng phắt dậy. Lần này Đường Thiên Tung không cản trở hấn,

đã ã thò hai tay vào trong cái túi da báo đeo ở cạnh sườn.

Lục Tiểu Phụng lời đi như không ngó thấy mỉm cười nói:

- Hai vị muốn lấy bằng đoạn chẳng phải là không có dễ nhưng phải nhận điều kiện của tại hạ.

Bốc Cực ráng dần lửa giận hỏi: - Điều kiện gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Hai vị quỳ xuống, mỗi vị khấu đầu ba cái thì tại hạ cho một tấm. Bốc Cực tức giận gầm lên, vươn tay ra chụp.

Đường Thiên Tung cũng chuẩn bị động thủ.

Bỗng nghe đánh " sập " một tiếng. Bình trà trong tay Bốc Cực bị bóp nát thành từng mảnh. Nước trà đổ đầy vào áo trường bào bằng đoạn tía. Hấn cũng không nhìn thấy bình trà trong tay hấn ra làm sao.

Nguyên hấn định chụp vào vai Lục Tiểu Phụng không ngờ chụp phải bình trà.

Đường Thiên Tung đã thò tay vào túi da báo bốc một nắm ám khí mà không hiểu sao gã chưa liệng ra.

Khi nhìn tới Lục Tiểu Phụng thì chàng đã tới đường phố ở đối diện.

Chàng đang mỉm cười nhìn hai người vẫy tay nói: - Ông bạn đánh bể bình trà thì phải bồi thường. Đồng thời tiền trà nước tại hạ cũng nhường cho ông bạn trả luôn. Đa tạ ! Đa tạ !

Bốc Cực toan rượt theo, đột nhiên nghe trong miệng Đường Thiên Tung phát ra tiếng ú ớ. Mặt gã đang trắng biến thành màu xanh, rồi từ màu xanh biến thành đỏ bừng. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Dường như gã bị người điểm huyết. Hấn tự hỏi: - Lục Tiểu Phụng ra tay vào lúc nào ?

Mặt giận xám xanh rồi biến thành lợt lạt. Hấn thở hồng hộc té mạnh xuống ghế.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng người cười nói:

- Bần tăng đã bảo các vị thí chủ muốn cho Lục Tiểu Phụng nghe lời thì phải phát động kiềm chế y. Tay y mà còn cử động được thì chỉ còn đường phải nghe lời y mà thôi.

Một người đứng đỉnh tiến vào, đầu trọc lóc, miệng cười chẳng khác gì thổ địa.

Nhà sư lại hỏi:

- Hòa thượng bao giờ cũng nói thật, nay các vị đã chịu tin lời chưa. Lục Tiểu Phụng không ngó thấy nhà sư chất phác. Nếu chàng ngó thấy rồi tất phải xao xuyến tâm hồn. Hiện giờ tuy chàng không ngó thấy lão mà trong lòng đã cực kỳ nôn nóng. Chẳng những nôn nóng mà còn hối hận. Đáng lý chàng không nên để một mình Nê Nhân Trương ở đó, ít ra chàng phải canh gác bên ngoài.

Lục Tiểu Phụng vốn nghiện trà, hễ gặp cơ hội là đi uống liền chẳng bao giờ chàng chịu đứng ngoài cửa sổ uống gió để canh chừng người khác.

Hiện giờ chàng chỉ còn một hy vọng là đừng có người thứ ba nào đến nhà Nê Nhân Trương.

Tâm nguyện của chàng là chỉ cần Nê Nhân Trương được sống bình yên để nặn pho tượng cho chàng. Chàng hối hận liền phát thệ trong ba tháng cũ uống trà, bất luận trà ngon đến đâu cũng mặc.

Nê Nhân Trương vẫn sống mạnh. Coi bộ lão lúc này còn khoan khoái hơn trước nhiều vì lão đã nặn xong pho tượng sáp ong nguyên như cũ, bạc lão sắp thu vào tay.

Con người lớn tuổi xài tiền thì ít mà lại thích kiếm bạc mỗi ngày một

nhiều.

Xài tiền và kiếm bạc là hai việc thường mâu thuẫn nhau. Người kiếm nhiều muốn xài ít, người kiếm ít lại muốn xài nhiều mới thật là kỳ.

Lục Tiểu Phụng bước chân vào nhà ngó ngay thấy Nê Nhân Trương, chàng thở phào nhẹ nhõm, chàng vẫn không quên những điều tự hứa thề trong bụng: "trong ba tháng nhất quyết không uống trà, bất luận trà ngon đến đâu cũng mặc".

Nê Nhân Trương đưa cả hai bàn tay ra, một tay không còn một tay cầm pho tượng.

Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã hiểu ý lão.

Con người thủ đoạn là việc cho ai phải được trả giá. Đưa chậm một chút cũng đủ khiến họ không thích rồi. Nê Nhân Trương không đòi tiền trước đã là lịch sự lắm.

Nê Nhân Trương thấy trong tay có tấm ngân phiếu liền buông tay kia ra, nét mặt hơn hờ tươi cười.

Lục Tiểu Phụng muốn cười mà cười không thành tiếng. Chàng không ngờ cái mặt pho tượng lại là Tây Môn Xuy Tuyết.

Kim Ngư là một ngõ hẻm tĩnh mịch. ánh dương quang tháng chín chiếu xuống người không lạnh mà cũng không nóng quá. Những buổi đẹp trời đi lại trong ngõ hẻm này là một điều khoan khoái.

Trong lòng Lục Tiểu Phụng lại chẳng khoan khoái chút nào.

Chàng không tin Tây Môn Xuy Tuyết là hung thủ đã giết Trương Anh Phong, chàng càng không tin hẳn có thể hòa mình với bọn thái giám.

Điều trọng yếu nhất, chàng tin Tây Môn Xuy Tuyết chẳng hề nói dối, đối với chàng ý chàng không thể lừa gạt, nhưng cái mặt pho tượng hiển nhiên lại là mặt Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng đã toan hỏi Nê Nhân Trương: - Lão gia không làm lộn đấy chứ ?

Nhưng chàng lại không hỏi vì trước nay chàng vẫn tôn trọng kỹ thuật cùng địa vị người khác. Về phương diện này Nê Nhân Trương là tay tuyệt đối không ai dám nghĩ tới.

Nếu bảo chàng Nê Nhân Trương nặn làm người thì chẳng khác gì tát vào mặt lão một cái thật mạnh khiến lão không chịu nổi.

Trước nay Lục Tiểu Phụng không muốn cho người ta phải khó chịu nhưng chính lòng chàng lại khó chịu đến cực điểm.

Pho tượng sáp ong đối với chàng vốn là một đường dây rất đặc lực nhưng chàng nắm được đường dây vào tay rồi lại trở nên hồ đồ hơn trước.

Vụ này ra làm sao ? Chàng không thể nghĩ ra được. ánh dương quang không nóng không lạnh soi vào mặt chàng, đồng thời soi cả

vào mặt pho tượng sáp ong trong tay chàng.

Lục Tiểu Phụng vừa đi vừa ngắm pho tượng sáp. Chàng vừa ra khỏi ngõ hẻm bỗng nhảy bổ lên, xoay mình chạy trở lại đường cũ chẳng khác gì bị ngọn roi thúc đầu.

Chàng đã phát giác ra điều chi ?

Chỗ Nê Nhân Trương tiếp khách cũng là chỗ lão làm công.

Tron nhà ba mặt đều có cửa sổ. Trên cái bàn lớn bày đủ những bình vật liệu, dao khắc cùng bút vẽ.

Ngoài việc nặn tượng, Nê Nhân Trương còn khắc họa đồ, vẽ hỷ thần.

Lục Tiểu Phụng lúc tới lần thứ ba, lão đáng cúi xuống bàn để họa đồ.

Có người đẩy cửa bước vào, lão cũng chẳng buồn ngừng đầu lên ngó.

Trong nhà nhiều cửa sổ mà tường chừng vẫn u ám. Nhĩ lực của lão già dĩ nhiên không còn sắc bén như hồi còn trẻ tuổi. Bộ mặt lão tưởng chừng dán chặt xuống nhà. Lục Tiểu Phụng cố ý hắng đặt hai tiếng, lão già không phản ứng. Chàng liền bật tiếng ho lớn hơn, lão vẫn chẳng ngừng cũng không cử động. Ngọn dao khắc trong tay lão tựa hồ cũng không nhúc nhích.

Lục Tiểu Phụng tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão già này đã bị người ta hạ độc thủ ?

Trái tim chàng chìm hẳn xuống, người chàng nhảy bổ lại. Chàng bước tới sau lưng lão già muốn xoay mặt lão ra coi.

Ngờ đâu lão già đột nhiên lên tiếng:

- Bên ngoài gió lớn quá ! Mau đóng cửa lại đi !

Lục Tiểu Phụng giật nảy mình, gương cười lùi lại, sẽ sàng đóng cửa. Chàng chẳng khác kẻ cắp mà bị bà già bắt gặp.

Nê Nhân Trương hỏi:

- Công tử còn đến đây làm chi ? Lục Tiểu Phụng đáp: - Tại hạ đến đổi tượng.

Nê Nhân Trương hỏi: - Đổi tượng gì ? Lục Tiểu Phụng đáp:

- Vừa rồi lão nhân gia giao hàng không đúng nên tại hạ trở lại đổi lấy pho tượng của mình.

Nguyên chàng ra khỏi ngõ hẻm mới phát giác pho tượng bị đánh tráo. Nê Nhân Trương giao lại màu vàng mà pho tượng của Nghiêm Nhân Anh

đưa cho chàng là màu xanh lạt. Hiển nhiên đã bị lão già đánh tráo khiến Tây Môn Xuy Tuyết phải gánh tội thay hung thủ. Chàng cho lão già này nẩy chẳng phải đồng đảng với hung thủ thì cũng bị hấn mua rồi. Lục Tiểu Phụng nói tiếp: - Tại hạ đưa pho tượng sáp ong cho lão già sửa lại như cũ chứ không phải yêu cầu lão nặn pho

tượng khác.

Chàng từ từ tiến vào, vừa đi vừa nhìn lão già tay cầm dao khắc. Chàng sợ con dao này cũng giết người được. Có khi lão tưởng chàng là bức họa đồ mà đưa mũi dao khắc vào cổ họng thì còn chi là đời ?

Không ngờ Nê Nhân Trương lại từ từ buông dao xuống rồi quay ra hỏi: - Các hạ nói gì ? Lão hán không hiểu.

Lục Tiểu Phụng cũng ngờ ngác. Chàng đã nhìn rõ mặt lão già Nê Nhân Trương này không phải là Nê Nhân Trương lúc trước.

Chàng tưởng chừng cổ họng bị đứt nút không thốt nên lời. Chàng nhìn chăm chú lão già mấy lần nữa, miệng mới bật ra tiếng hỏi: -

Lão già là Nê Nhân Trương ư ?

Lão già nhe bộ răng vàng ra cười đáp:

- Vương mà tứ còn có chỗ thật chỗ giả nhưng Nê Nhân Trương chỉ một nhà này, ngoài ra không còn phân hiệu nào khác.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người ở đây lúc nãy đâu rồi ?

Nê Nhân Trương hé cặp mắt ti hí nhìn bốn phía hỏi lại:

- Công tử bảo người nào ? Lão hán vừa ở ngoài về. Nơi đây có bóng quỷ nào đâu ?

Lục Tiểu Phụng cảm thấy miệng đắng ngòm, khác nào người ngậm bồ hòn.

Té ra chàng vừa gặp phải Nê Nhân Trương giả hiệu. Chàng bị lừa gạt chẳng khác gì trẻ nít.

Nê Nhân Trương ngó thấy pho tượng trong tay chàng liền hỏi: - Pho tượng đó do lão hán nặn ra, sao lại lọt vào tay công tử ? Lục Tiểu Phụng hỏi lại: - Lão nhân gia đã gặp người này chưa ?

Nê Nhân Trương đáp: - Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lão nhân gia chưa gặp mà sao cũng nặn cho giống hệt được. Nê Nhân Trương cười khà khà đáp:

- Lão hán không bao giờ trông thấy Quan Công mà vẫn nặn thành Quan lão gia.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Phải chăng có người họa hình đưa cho lão gia nặn tượng ? Nê Nhân Trương cười đáp: - Thế là công tử hiểu rồi đó.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai đến bảo lão gia nặn pho tượng này ? Nê Nhân Trương đáp: - Chính là người này đây.

Lão quay lại với lấy pho tượng để trên bàn nói tiếp:

- Y đến giữa lúc hán đang cầm cục sáp trong tay liền nặn ra y luôn nhưng quên đưa đưa cho y. Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Đáng tiếc tay lão nặn trụng đầu tượng thành ra chàng chưa nhìn rõ mặt.

Nê Nhân Trương gục gặc cái đầu thờ dài, miệng lảm nhảm:

- Con người già nua đầu óc thật là kém quá. Không quên cái này cũng quên cái kia.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Cân não lão gia tuy không được tinh tường nhưng lại gặp vận hên.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp: - Nếu lão gia nhớ đưa tượng cho họ thì hụt mất mấy trăm lạng bạc. Nê Nhân Trương mắt sáng lên hỏi: - Bây giờ công tử có thể trả lão hán năm trăm bạc không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lão gia cứ đưa pho tượng kia cho tại hạ là mấy trăm lạng bạc sẽ vào tay lão gia.

Nê Nhân Trương ngoác miệng ra mà cười rồi không ngậm lại được nữa. Lập tức lão đưa pho tượng đến trước mặt Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng đưa tay ra đón lấy thì đột nhiên nghe đánh " đùng " một tiếng. Đầu tượng bể ra. Bảy, tám điểm hàn tinh bắn tới nhằm thẳng vào cổ họng chàng.

Nguyên pho tượng đặt dấu ám khí và cơ quan bí mật rất lợi hại. Cổ họng Lục Tiểu Phụng lại cách không đầy hai thước.

Quãng cách hai thước mà tốc độ nhanh như chớp của mấy mũi Độc Châm Huyết Phong Hầu thì còn trệch làm sao được ?

Phen này chắc Lục Tiểu Phụng phải mất mạng.

Bất luận là ai gặp trường hợp này cũng đều không toàn tính mạng.

Quãng cách đã gần. Độc Châm Trị bắn ra bằng một tốc độ chớp chóng thì trên trời dưới đất tuyệt không ai tránh khỏi.

Hiển nhiên người đặt cuộc ám toán đã suy nghĩ rất sâu xa, rất tinh vi, chẳng những ăn chắc chín phần mười là tuyệt không còn một chút nào sai trật.

Ai cũng cho là chuyến này hết đời Lục Tiểu Phụng. Thế mà chàng không chết vì trong tay chàng cũng có pho tượng sáp ong.

Lúc cơ quan phát động, chàng búng pho tượng ra trụng bảy chấm hàn tinh.

Các châm đánh trụng pho tượng rồi, dư lực chưa hết. Lại đập vào cổ họng chàng.

Pho tượng tuy không đánh chết người nhưng chang cũng một phen bở vĩa.

Giữa lúc ấy Nê Nhân Trương tung mình lên chuồn qua cửa sổ nhanh như chớp.

Khi Lục Tiểu Phụng phát giác, người lão đã ở bên ngoài cửa sổ. Nê Nhân Trương phản ứng mau lẹ. Lão đánh không trúng Lục Tiểu Phụng liền tung mình rút lui.

Nhưng lão vừa chuồn ra bỗng nghe một tiếng la hoảng. Tiếng la rất cấp bách. Tiếp theo là một tiếng binh tựa hồ vật gì đập mạnh vào cột gỗ, rồi tiếng la đột nhiên im bật.

Lúc Lục Tiểu Phụng chạy ra thì Nê Nhân Trương đã nằm dưới đất. Đường như lão ngất xỉu rồi.

Ngoài ra còn một người đứng bên đưa tay lên đầu mà cái đầu trọc lốc. Lục Tiểu Phụng bật tiếng la: - Nhà sư chát phát.

Nhà sư chát phác vẫn còn ôm đầu nhăn nhó cười:

- Xem chừng phen này hòa thượng phải đổi danh tự và kêu bằng hòa thượng xúi quẩy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hòa thượng xúi quẩy hồi nào đâu ? Nhà sư chát phác đáp:
- Hòa thượng không xúi quẩy thì sao lại bị cái đầu rắn chát đập vào sọ ? Lúc này đầu Nê Nhân Trương đã sưng vù một chỗ biến thành màu xanh xám.

Lục Tiểu Phụng vừa buồn cười vừa lấy làm kỳ. Dĩ nhiên chàng biết hai cái đầu tuyệt nhiên không phải là ngẫu nhiên đụng vào nhau nhưng chàng nghĩ không ra tại sao nhà sư chát phác lại giúp chàng.

Nhà sư chát phác tay xoa đầu, miệng lẩm nhẩm: - May mà hòa thượng đầu rắn không thì đã bể rồi. Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Thế là hòa thượng tuy xúi quẩy nhưng Nê Nhân Trương còn xúi quẩy hơn.

Nhà sư chát phác hỏi:

- Công tử bảo là Nê Nhân Trương ư ? Lục Tiểu Phụng hỏi lại:
- Lão không phải là Nê Nhân Trương hay sao ? Nhà sư chát phác đáp:
- Nếu người này là Nê Nhân Trương thì hòa thượng cũng là Lục Tiểu Phụng.

Sự thực Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên đã biết hắn là Nê Nhân Trương giả hiệu nhưng chàng nghĩ không ra Nê Nhân Trương chân chính chàng gặp lúc nầy lại đánh tráo pho tượng sáp ong để gạt chàng.

Nhà sư chát phác lại nói:

- Tuy hòa thượng chẳng tốt đẹp gì nhưng cũng dám kiếm Nê Nhân Trương bảo lão nặn tượng.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vì thế mà hòa thượng quen biết Nê Nhân Trương ư ? Nhà sư chát phác gạt đầu hỏi lại: - Phải chăng công tử cũng đến kiếm lão nặn

tượng ? Lục Tiểu Phụng cười hỏi:

- Nhưng tại hạ không hiểu sao lão có thể nặn được bốn hàng lông mày của tại hạ không ?

Nhà sư chất phác đáp:

- Dù công tử có tám hàng lông mày lão cũng nặn đủ mà không thiếu một sợi. Đáng tiếc bây giờ lão chỉ còn chờ người khác nặn tượng thay mình.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi: - Tại sao vậy ?

Nhà sư chất phác đáp:

- Hòa thượng vừa từ hậu viện quanh ra. Phía sau có một cái giếng.

Lục Tiểu Phụng hỏi: - Trong giếng đó có gì ?

Nhà sư chất phác thở dài đáp:

- Hòa thượng khuyên công tử nên ra đó mà coi hay hơn.

Trong giếng dĩ nhiên có nước nhưng giếng này ngoài nước còn có máu mà là máu của Nê Nhân Trương.

Chắc nhà sư chất phác ngửi thấy mùi máu tanh nên mới ra coi. Nhà sư chất phác nhăn nhó cười nói: - Coi rồi mới biết không bằng đừng coi. A Di Đà Phật ! Đức Phật từ bi. Lão đã nhìn thấy bốn người chết. Bây giờ Lục Tiểu Phụng cũng ngó thấy rồi. Cả nhà Nê Nhân Trương bốn người đều bị chết hết ở trong giếng.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 16

Gặp lão già làm trò quỷ nhất

Lục Tiểu Phụng chẳng nói gì . Chàng không muốn tỏ lộ trước mặt nhà sư chất phác mặc dầu trong bụng chàng đầy chất đắng ngòm . Bây giờ chàng mới biết mình đã gặp hai Nê Nhân Trương đều là giả hiệu .

Lão thứ nhất mạo xưng Nê Nhân Trương để đánh tráo pho tượng sáp ong đổ vạ cho Tây Môn Xuy Tuyết .

Nếu chàng không mắc lừa thì thế nào cũng trở lại để Nê Nhân Trương thứ hai hạ độc thủ giết chàng .

Đây chỉ là một thứ liên hoan độc kế không hơn không kém . Kế trước không thành sẽ có kế sau liên tiếp .

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái . Chàng phát giác vận khí mình hãy còn may mắn mới sống được đến bây giờ .

Nhà sư chất phác thở dài nói :

- Hòa thượng đã bảo thí chủ khí xông lên đỉnh đầu , nhất định có chuyện xúi quẩy .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Tại hạ có điều chi xúi quẩy đâu ? Nhà sư chất phác đáp :

- Thiếu gì việc tử tế thí chủ không làm mà chỉ đi kiếm người chết để lo nặn tượng . Như vậy mà không xúi quẩy ư ?

Lục Tiểu Phụng nhìn lão nói :

- Tại hạ kiếm người chết nặn tượng nên tới đây . Còn hòa thượng đến đây làm chi ?

Nhà sư chất phác bị câu hỏi trớ trêu này không biết trả lời thế nào . May sao giữa lúc ấy Nê Nhân Trương giả hiệu xưng đầu đột nhiên bật tiếng rên la .

Nguyên lúc hai người vào huyệt viện vẫn không quên đem cả Nê Nhân Trương giả hiệu vào .

Nhà sư chất phác thở phào một cái nói :

- Y tỉnh lại rồi . Thế là bản hòa thượng không mang tiếng đặng chết người .

Lục Tiểu Phụng nhìn lão hỏi :

- Có phải bản ý hòa thượng muốn đặng chết lão không ? Nhà sư chất phác chấp hai tay để trước ngực niệm :

- A Di Đà Phật ! Tội nghiệp ! Tội nghiệp ! Nhà Phật có đức hiếu sinh . Nếu bản hòa thượng định làm thế há chẳng bị giam vào mười tám tầng địa ngục ư ?

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Nơi đó có điều chi không ổn ? Ít ra hòa thượng sẽ được gặp mấy ông bạn . Huống chi hòa thượng không vào địa ngục thì còn ai vào ? Nhà sư chất phác lắc đầu nói để mình nghe :

- Chớ cùng người đua hơi múa mỗ . Chớ cùng người đua hơi múa mỗ . Chớ cùng người ...

Lục Tiểu Phụng không nhịn được cười hỏi : - Hòa thượng niệm kinh gì vậy ?

Nhà sư chất phác thở dài đáp :

- Đây bất quá là bản hòa thượng nhắc nhở mình để sau này khỏi phải vào ngục rút lưỡi .

Lục Tiểu Phụng muốn nói lại thôi vì chàng thấy người nằm dưới đất đã tỉnh lại đang ôm đầu , gắng gượng muốn ngồi dậy .

Lục Tiểu Phụng nhìn lão . Lão cũng ngó Lục Tiểu Phụng vẻ sợ sệt lộ ra khóe mắt . Lão chợt trông thấy nhà sư chất phác bỗng giật nảy mình . Diễn biến này tỏ ra lão nhận biết nhà sư chất phác nhưng mà nhà sư chất phác nét mặt thản nhiên không lộ vẻ gì .

Lục Tiểu Phụng vẫn chưa lên tiếng .

Hai người cứ im lặng đứng trước mặt Nê Nhân Trương giả hiệu để nhìn lão . Tuy lão không phải là Nê Nhân Trương chân chính nhưng đúng là một lão già .

Lục Tiểu Phụng biết mình chẳng cần mở miệng , lão cũng hiểu vì lẽ gì rồi .

Quả nhiên lão thở dài nói :

- Lão phu biết các vị có điều muốn hỏi mà còn biết hai vị hỏi chuyện gì nữa .

Dĩ nhiên lão biết lắm . Bất cứ ai sau kho bị ám toán không chết đều cật vấn tìm lai lịch đối phương , nhân vật sai khiến là ai ? Con người đã sống đến năm , sáu chục tuổi đầu có lý nào không hiểu rõ điểm này ?

Lão nói tiếp :

- Nhưng những câu các vị muốn hỏi lão phu đều không dám trả lời vì một khi nói ra tất mình phải chết .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lão sợ chết ư ?

Lão nói vậy là đúng sự thực . Con người tuổi càng nhiều lại càng không muốn chết . Những kẻ huyết khí coi thường mạng sống từ trên lầu nhảy xuống hay treo cổ đều là giới thanh niên , chẳng mấy khi thấy lão già tự sát .

Lục Tiểu Phụng dựng mặt lên hỏi :

- Lão đã sợ chết . Chẳng lẽ không sợ bọn tại hạ hạ sát ư ?

Lão già đáp : - Lão phu không sợ trường hợp này .

Lục Tiểu Phụng lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao lão sợ chết mà không sợ người hạ sát ? Lão già đáp :

- Vì lão phu nhận ra công tử không có dáng điệu muốn giết người mà cũng chẳng muốn hạ sát lão phu .

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Lao nhận ra được ư ? Lão già đáp :

- Lão phu đã sống bảy mươi tuổi đầu mà điểm này cũng không nhận ra há chẳng là sống uổng ư ?

Lão cười hoài . Kiểu cười của lão thật giống cáo già . Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên nhìn lão , đột nhiên cất tiếng : - Lần này thì lão làm to rồi .

.

Lão già chỉ " ồ " một tiếng chứ không nói gì . Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

:

- Lão nhận xét về tại hạ không lầm . Thực tình tại hạ không muốn giết lão nhưng lão lại nhận lầm về nhân vật sai lão tới đây . Lão không giết chết

được tại hạ thì bất luận có thổ lộ sự bí mật của y hay không lão cũng nhất định phải chết , không còn nghi ngờ gì nữa .

Nụ cười của lão già bỗng cứng đờ . Khóe mắt lộ vẻ khủng khiếp .

Lục Tiểu Phụng nói : - Dĩ nhiên lão đã hiểu rõ thủ đoạn của người kia , bây giờ lão muốn bỏ đi , tại hạ tuyệt đối không cản trở để lão chết rồi cũng đừng oán tại hạ .

Lão già đứng lên nhưng không cử động . Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Trước nay tại hạ rất ít khi giết người nhưng cứu người không phải ít .

Lão già ngập ngừng hỏi :

- Công tử ... công tử chịu cứu lão phu chăng ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Nhưng lão có chịu nói không .

Lão già ngần ngại , trong lúc nhất thời lão chưa quyết định . Lục Tiểu Phụng nói :

- Lão cứ nghĩ đi , tại hạ ...

Đột nhiên chàng dừng lại không nói nữa. Thậm chí chàng cơ hồ ngừng thở vì phát hiện ra lòng trắng mắt lão già biến thành xanh lè .

Trong màu xanh lại có giọt máu đỏ tươi ứa ra .

Lúc chàng xông lại thì kẻ mắt lão già đã rách mà tựa hồ chẳng thấy đau đớn chi hết .

Lục Tiểu Phụng nắm lấy tay lão thì bàn tay cũng lạnh cứng . Chàng biến sắc giục :

- Nói mau ! Nói mau ! Chỉ cần nói tên người đó ra .

Lão già máy môi mấy cái . Trên môi đột nhiên lộ nụ cười kỳ bí đặc biệt .

Nụ cười vừa hiện ra liền lạnh cứng .

Cả người lão cũng lạnh cứng . Da dẻ toàn thân khô như da trâu . Lục Tiểu Phụng vỗ vào người lão nghe " bùng bùng " chẳng khác gì gõ trống .

Nhà sư chất phác giật mình kinh hãi la thất thanh : - Đây là Cương Thi Mộng My Tán .

Lục Tiểu Phụng nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Chất độc tan vào huyết , người biến thành cái xác cứng đờ . Nhà sư chất phác hỏi :

- Chẳng lẽ lúc nào lão đến đây đã trúng độc rồi ? Tại sao chất độc đến bây giờ mới phát tác ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nếu hòa thượng không đừng phải làm cho lão ngất đi thì e rằng lão ra khỏi cửa lớn đã biến thành xác chết cứng đờ rồi .

Nhà sư chất phác nói :

- Như vậy là bất luận mưu kế có thành tựu hay không lão cũng phải chết .

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

- Kế hoạch của họ thật kín đáo ! Nhưng không hiểu vụ hy sinh lớn lao này vì mục đích gì ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Vì mục đích muốn hạ sát thì chủ . Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

- Nếu chỉ vì muốn giết một mình tại hạ mà phải ghy sinh như vậy chẳng là trả một giá rất đắt ư ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Thí chủ nói vậy thì ra tự đánh giá mình quá thấp , không đáng tiền rồi .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Bọn họ muốn giết tại hạ bất quá vì e ngại tại hạ cản trở đường đi của họ mà thôi .

Nhà sư chất phác hỏi :

- Thí chủ nhận thấy bọn họ còn có mục đích gì khác không ?

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng .

Nhà sư chất phác lại hỏi : - Họ còn mục đích gì ? Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bọn họ đã trả giá đắt như vậy dĩ nhiên để làm một việc lớn . Nhà sư chất phác hỏi : - Việc lớn đó là việc gì ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Sao hòa thượng không đi hỏi đức Bồ Tát coi ? Nhà sư chất phác đáp :

- Đức Bồ Tát chỉ nghe hòa thượng niệm kinh nhưng hòa thượng lại không nghe được tiếng nói của Bồ Tát .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nếu vậy hòa thượng xuất gia làm chi ? Nhà sư chất phác cười đáp :

- Hòa thượng xuất gia làm sư ít ra còn hay hơn là làm Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Làm hay hơn ở chỗ nào ? Nhà sư chất phác đáp :

- Làm hòa thượng ít phiền não , làm Lục Tiểu Phụng rước lấy đau khổ cho mình nhiều hơn hòa thượng .

Đột nhiên nhà sư chất phác vỗ tay hát : Vốn không mua não chuốc phiền Vui buồn há ở lòng thiền mà ra ? Vui buồn chỉ tại lòng ra Tu là cõi phúc tòng là oan khiên ...

Nhà sư ca chưa chết , người lão đã lướt đi rồi .

Lục Tiểu Phụng nhìn bóng sau lưng lão nhăn nhó cười nói :

- Vui buồn ở tại lòng ta nhưng nỗi buồn ta không kiếm nó , nó cũng kiếm ta .

Vòm trời cao vút , sáng sủa , mặt trời mùa thu lơ lửng trên không .

Lục Tiểu Phụng từ từ cất bước ra khỏi ngõ hẻm . Đột nhiên chàng ngó thấy một người đứng ở đầu ngõ . Người này y phục rất hoa lệ mà sắc mặt lợt lạt . Y là tay đệ nhất cao thủ trong bọn đệ tử ở Đường môn tên gọi Đường Thiên Tung . Chàng tự hỏi : - Sao Đường Thiên Tung lại đến đây ? Phải chăng hẳn tìm đến làm phiền lụy cho ta ?

Chàng cười hỏi :

- Ông bạn của các hạ đâu ? Y đã trả tiền hồ trà chứ ?

Đường Thiên Tung nhìn chàng , mắt đầy những tai máu . Đột nhiên gã quỳ mọp xuống nhìn Lục Tiểu Phụng dập đầu ba cái .

Lục Tiểu Phụng ngờ ngác nghĩ đến câu chàng đã nói : " Điều kiện của tại hạ rất giản dị là chỉ cần mỗi vị quỳ xuống dập đầu ba cái , tại hạ sẽ tặng cho một tấm băng đoạn " .

Chàng không ngờ Đường Thiên Tung làm thế thật .

Đường Thiên Tung vốn là người kiêu ngạo . Chẳng thà y để người chạt đầu chứ không chịu quỳ lạy ai . Nhưng lần này y lại dập đầu . Không những y lạy người thực sự mà còn dập đầu kêu " bình bình " .

Lục Tiểu Phụng tự hỏi :

- Chàng thanh niên kiêu ngạo dưới mắt không người mà chịu khuất phục ư ? Vì lẽ gì y thay đổi thái độ đột ngột ?

Lục Tiểu Phụng thờ dài nói :

- Chẳng lẽ các hạ muốn tìm đến Diệp Cô Thành ? Dù các hạ tìm thấy hẳn nhưng chưa chắc đã trả thù được .

Đường Thiên Tung đứng dậy trợn mắt lên nhìn chàng không nói nửa lời .

Lục Tiểu Phụng đành cời băng đoạn ở đai lưng đưa ra . Chàng đã nói sao là đúng như vậy .

Đường Thiên Tung đón lấy tấm băng xoay mình đi luôn . Gã không ngó Lục Tiểu Phụng lần nào nữa mà cũng không quay đầu lại .

Lục Tiểu Phụng đứng nhìn cho đến lúc gã đi tới đầu đường .

Bây giờ chàng mới hiểu sâu xa cừu hận quả là điều đáng sợ . Trước nay chàng chưa thấu rõ vì chàng không căm hận ai . Lòng chàng thông thường yêu người chứ không thù ghét .

Ngày rằm tháng chín vào lúc giữa trưa . ánh dương quang rực rỡ .

Lục Tiểu Phụng từ trong hẻm Kim Ngư đi ra theo đường phố cổ kính

phồn hoa rảo bước tiến về phía rước . Tuy suốt đêm chàng không ngủ nhưng nhọc sống vẫn đầy rẫy , không ra chiều mệt mỏi một chút nào .

Trên đường phố những tà áo xanh đỏ của nam thanh nữ tú bay phất phơ . Hai bên đường tiệm lớn tiệm nhỏ buôn bán rất thịnh vượng . Tuy chàng hay rước lấy phiền nấp vào mình mà lúc này tâm thần thư thái vì chàng rất yêu người .

Chàng ưa thích nữ nhân , ưa thích con nít , ưa thích bạn hữu . Đối với mọi người chàng có một tình yêu nhiệt liệt , vĩnh viễn không phai lạt .

Chàng cũng được đa đa số ưa thích mình . áo mặc của chàng tuy đã dơ bẩn một chút nhưng bằng cặp mắt vẫn sáng ngời , lưng chàng vẫn ngay thẳng . Nhưng nữ nhân từ mười bốn đến bốn chục tuổi gặp chàng không khỏi liếc trộm đôi ba lần .

Những tấm băng đoạn trước chàng cột ở đai lưng bây giờ đã cởi ra đeo lên vai .

Nguyên chàng có sáu tấm băng đoạn thì đã đưa hai tấm tặng cho người . Một tấm cho nhà sư chất phác và một tấm cho Đường Thiên Tung . Hiện giờ còn bốn tấm chàng mong tặng cho chóng hết . Chỉ còn vấn đề duy nhất là chưa tìm được đối tượng .

Bỗng thấy phía trước có người dạy khỉ làm trò , đang nổi hiệu đồng la Bọn trẻ nít lập tức bu quanh lại .

Một lão già đầu tóc bạc phơ , tay cầm gậy trúc từ trong tiệm thuốc chệch choạng bước ra bị hai thằng nhỏ đụng phải suýt nữa té nhào .

Lục Tiểu Phụng vội chạy tới nâng đỡ lão mỉm cười nói : - Lão tiên sinh đi cho bình yên .

Bạch phát lão nhân gò lưng xuống vừa thở vừa ho , bỗng ngừng đầu nhìn Lục Tiểu Phụng rồi thè lưỡi làm trò quỷ nhát ,

Lục Tiểu Phụng giật mình kinh hãi . Chàng thấy đủ chuyện quỷ quái rồi nhưng chưa từng thấy lão già nào làm trò quỷ nhát ,

Khi chàng nhìn rõ hai mắt lão già suýt nữa không nhận được bật tiếng la hoảng : - Tư Không Trích Tinh !

Nguyên lão già này là vua ăn cắp thiên hạ vô địch giả dạng .

Tuy chàng không bật tiếng la nhưng trong tay vận cường lực nắm cạnh vào sườn gã , khẽ cất tiếng hỏi : - Hảo hài tử ! Sao người cũng đến đây !

Tư Không Trích Tinh hỏi lại :

- Gã tiểu tử tồi bại là công tử còn đến đây thì sao gã tiểu tử tử tế là tại hạ lại không đến được ?

Lục Tiểu Phụng vận thêm khí lực vào tay hỏi : - Phải chăng người

định ăn cắp băng đoạn của ta ?

Tư Không Trích Tinh đau đến nghiêng răng méo miệng , lắc đầu quây quây không ngớt .

Lục Tiểu Phụng lại hỏi : - Người không muốn lấy ư ? Tư Không Trích Tinh đáp :

- Không muốn , nhất định không muốn .

Lục Tiểu Phụng nhìn vào mặt gã buông tay ra , cười hỏi : - Phải chăng người đã thay đổi tính nết ?

Tư Không Trích Tinh thở phào một cái , bóp cạnh sườn đáp : - Không phải tiểu đệ thay đổi tính nết .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người không thay đổi tính nết , sao lại thôi ăn cắp ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Tiểu đệ có rồi thì còn lấy cắp làm chi ? Lục Tiểu Phụng hỏi : - Người có cái gì ?

Tư Không Trích Tinh đáp : - Băng đoạn .

Lục Tiểu Phụng sững sốt hỏi : - Người có băng đoạn rồi ư ? Tư

Không Trích Tinh đáp : - Đúng thế .

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Người lấy được ở đâu ? Tư Không Trích Tinh cười đáp :

- Vừa mới lấy ở trên mình một người bạn . Lục Tiểu Phụng hỏi : -

Ông bạn đó có phải là ta không ? Tư Không Trích Tinh lại thở dài đáp : - Công tử đã biết tiểu đệ không có nhiều bạn hữu .

Lục Tiểu Phụng nghiêng răng , lại vươn tay ra toan chụp gã .

Lần này Tư Không Trích Tinh không chịu để chàng chụp trúng , vội vàng né tránh cười hỏi : - Công tử còn nhiều , tiểu đệ chỉ lấy một là lịch sự lắm rồi . Chẳng lẽ công tử còn chưa vừa lòng ?

Lục Tiểu Phụng trợn mắt lên nhìn gã . Đột nhiên chàng cười nói : -

Ta tưởng người là con người thông tuệ , dè dặt người chỉ là đứa ngu xuẩn .

Tư Không Trích Tinh chớp mắt chờ chàng nói tiếp . Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Người thử nghĩ coi : nếu là băng đoạn thật thì khi nào ta lại đeo trên mình một cách hờ hênh .

Tư Không Trích Tinh la thất thanh : - Chẳng lẽ tám băng đoạn này là giả thật ư ?

Lục Tiểu Phụng cũng liếc mắt ngó gã , thè lưỡi ra làm trò quỷ nhát .

Tư Không Trích Tinh ngờ ngẩn một chút làm như thay đổi chiến thuật , gã rút băng đoạn trong tay áo ra , miệng lẩm bẩm : - Xem chừng có chỗ giả thiệt .

Lục Tiểu Phụng cười nói :

- Ta biết trước nay người chưa từng ăn cắp phải đòi giả , không ngờ vừa nay người lại mắc bẫy .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Công tử chớ đem vụ này tiết lộ ra ngoài để phát an tâm chiêu bài của tiểu đệ .

Lục Tiểu Phụng dừng đỉnh hỏi :

- Người ăn cắp đồ của ta , tại sao ta phải giữ kín không được nói ra ?

Tư Không Trích Tinh hỏi lại : - Tiểu đệ trả lại cho huynh đài được chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Dù người trả lại ta cũng muốn nói ra . Vua ăn cắp mà lấy phải đồ giả thì bọn thâu tử thâu tôn nghe được vụ này tất chúng phải cười đến tởm cả quai hàm .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Nếu tiểu đệ vừa trả lại bằng đoạn , vừa mời công tử đi ăn một bữa thật to thì sao ?

Lục Tiểu Phụng làm bộ ngần ngại đáp :

- Nếu vậy để ta suy nghĩ . Ta còn muốn biết người mời ta đi ăn những món gì ?

Tư Không Trích Tinh hỏi ;

- Một món Hồng Siêu Bài Xí , thêm hai con vịt mập , công tử coi đã đủ chưa ?

Lục Tiểu Phụng làm bộ không thích lắm , miễn cưỡng gật đầu .

Nhưng sự thật cơ hồ chàng không nhận được muốn lẫn ra mà cười , chàng lẩm bẩm : - Thằng lỏi này mắc bẫy ta rồi ?

Chàng ngó thấy Tư Không Trích Tinh kính cần cầm tám bằng đoạn đưa lại , không nhận được sắp bật tiếng cười . Chàng định lấy lại tám bằng đoạn rồi sẽ cười lẫn lộn cho thỏa thích .

Dè dặt Tư Không Trích Tinh đột nhiên rút tay về , lắc đầu nói :

- Không được . Nhất định không được .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Sao lại không được ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Vịt mập quá , vây cá ngon quá , công tử ăn nhiều tất phải bể bụng . Chúng ta là hảo bằng hữu . Tiểu đệ không thể làm hại công tử .

Lục Tiểu Phụng sửng sốt .

Tư Không Trích Tinh chớp mắt nói :

- Vả lại tiểu đệ nghĩ rằng có bằng giả còn hơn không . Phải vậy chăng ?

Dường như gã cũng không nhìn được , phải nổi lên tròng cười rộ .
Gã vừa cười vừa lộn mình đi mấy vòng , người đã vọt lên nóc nhà .
Gã nhìn Lục Tiểu Phụng vẩy tay mấy cái rồi đột nhiên mất hút .
Lục Tiểu Phụng tức như bể bụng . Chàng nghiêng răng hằn học nói : -
Thằng lỏi này quả là khắc tinh của ta . Hề gặp gã là xúi quẩy . Chàng
chưa dứt lời , bỗng thấy bọn trẻ nít đang coi khỉ làm trò chạy lại bu
quanh mình . Tên nào cũng ngửa mặt lên nhìn chàng , tựa hồ chúng
ngắm nghía chàng còn thú hơn coi khỉ làm trò .
Lục Tiểu Phụng vừa tức giận vừa buồn cười , chàng không nhìn
được hỏi : - Ta có gì đáng coi đâu ?
Bọn trẻ nít đáp :
- Đại thúc đi với lão công công kia thì nhất định đại thúc cũng biết bay
như lão .
Bây giờ Lục Tiểu Phụng mới vỡ lẽ là bọn trẻ nít này chỉ thích coi
người bay .
Bọn trẻ nít lại năn nỉ :
-Đại thúc ! Đại thúc đi cho chúng cháu coi được không ? Lục Tiểu
Phụng thờ dài , đột nhiên cười đáp :
- Ta dạy các người một bài ca . Các người học thuộc rồi , ta sẽ bay
cho các người coi .

Tiên Chiến Hậu Chiến

Hồi 17

Được cuộc lấy bằng thua mất kiếm

Bọn con nít liền vỗ tay hoan hô :
- Hay lắm ! Chúng cháu xin hát ngay và từ nay ngày nào cũng hát ,
hát hoài , hát mãi .
Lục Tiểu Phụng trong lòng khoan khoái liền dạy bọn trẻ từng câu
một.
Tư Không kia vốn là khỉ thành tinh Thành tinh nhào lộn rất tài tình
Nhào lộn không xong là dốt đặc Dốt đặc là ta đánh nát mình .
Bọn con nít học rất mau thuộc . Chúng thuộc rồi lớn tiếng hát vang
không ngớt .
Lục Tiểu Phụng nghe thích quá không khỏi bật cười . Chàng cười lăn
lộn rồi ôm bụng mà cười . Tiếp theo chàng lộn mình luôn ba vòng vọt
lên nóc nhà , nhìn bọn trẻ nít vẩy tay cười nói : - Lúc nào các người
rảnh là hát , ta mà rảnh lại bay cho các người coi .

Chàng nhìn lại bốn tám băng đoạn quả nhiên đã mất một . Chàng chẳng thể không thừa nhận con khỉ thành tinh kia đã lấp bắp đem đi ngay trước mắt mình .

Vừa rồi chàng tức quá cơ hồ bể bụng . Kế đó chàng lại cười một trận muốn bể bụng . Hiện giờ bụng chàng lép xẹp , đói quá cơ hồ không chịu nổi.

May đến giờ ăn cơm . Trong những tiệm lớn tiệm nhỏ , tửu lâu phạn điểm , tiếng dao chặt thịt , tiếng bát đĩa lách cách khiến cho cả những người no bụng cũng thèm ăn . Chàng tưởng chừng nếu không tìm vào quán ăn một bữa thì cái bụng chưa bể vì tức giận , chưa bể vì cười nhiều , e rằng bể vì đói quá .

Chàng nghĩ tới Tư Không Trích Tinh bảo mời chàng ăn một bát Hồng Siêu Ngư Xí , hai con vịt mập , liền định bụng gọi thêm ba cân Trúc Diệp Thanh và bốn món ăn chơi dùng trước .

Lục Tiểu Phụng tìm vào phạn điểm gần nhất , tiến lại bên bàn cạnh cửa sổ gọi luôn bảy , tám thứ một lúc .

Chàng ngồi xuống đợi chờ . Bảy , tám món chưa đem đến thì bên ngoài đã có bảy , tám người đi vào . Người đi trước mặc áo gấm rất hoa lệ , coi có vẻ oai hùng . Mái tóc đã điểm bạc nhưng y phục lại giống một vị công tử dòng sang . Lưng đeo đai ngọc lóng loáng giắt đầy những hạt trân châu lớn bằng mắt rồng , những viên ngọc thủy to bằng ngón tay cái .

Nguyên cái đai ngọc đã đáng giá liền thành , trên đai ngọc cài một thanh bảo kiếm so với đai ngọc còn trân quý hơn .

Theo sau người này là một lũ thanh niên cũng rất bề vệ . Phục sức chúng cực kỳ sang trọng đáng điệu kiêu ngạo phi thường tựa hồ dưới mắt không người . Nhưng tên nào cũng chân bước nhẹ nhàng , cử động linh hoạt , tỏ ra đều là những thiếu niên anh hùng võ công không phải tầm thường .

Bọn người tiến vào chỉ liếc mắt ngó qua Lục Tiểu Phụng một cái rồi kiếm bộ bàn lớn nhất ngồi xuống .

Bọn này không thèm nhìn ai nhưng phải ngó Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng không thèm nhìn mặt họ lần nào nhưng cũng nhận ra thanh bảo kiếm cài trên đai ngọc .

Vỏ kiếm bằng da cá đen , miệng viền bạch kim . Thanh kiếm hình thù rất cổ quái , dây đeo màu đỏ tươi , treo tám bạch ngọc khắc thành hình hai con cá .

Chàng chỉ nhìn thanh kiếm này cũng đủ biết nhân vật đeo kiếm là hạng người nào .

Người đứng tuổi đeo kiếm mình mặc áo gấm dĩ nhiên là chủ nhân

Trường Lạc Sơn Trang ở Song Ngư Đường , đất Hồ Khẩu miền Giang Nam . Y chính là Thái Bình Kiếm Khách Tư Mã Tử Y .
" Kim Nam Cung , Ngân Lô Dương , Ngọc Tư Mã " là câu nói để tiêu biểu cho ba đại thế gia trong võ lâm .
Đời xưa coi ngọc là quý giá nhất , vậy Trường Lạc Sơn Trang là một nhà phú quý hơn hết không còn nghi ngờ gì nữa .
Tư Mã Tử Y ngoài môn võ công gia truyền còn là đệ tử chính tông của Thiết Kiếm tiên sinh . Hồi y mới hai mươi tuổi đã nổi danh khắp thiên hạ là bậc thiếu niên anh hùng , văn võ song toàn , lại thêm gia phong hiển hách .
Hiện giờ tuy y đã đứng tuổi nhưng vẫn giữ thói kiêu hùng trong tuổi thiếu niên , phong tư anh tuấn chẳng kém gì ngày trước . Nhân vật nào được y để mắt tới là một điều vinh hạnh .
Nhưng Lục Tiểu Phụng lại chẳng cần gì , ngó món Hồng Siêu Ngư Xí. Vây cá nướng chín vừa vặn , rượu cũng rất thơm tho .
Lục Tiểu Phụng cầm đũa định gấp một miếng ăn bỗng ngó thấy gã thanh niên mặc áo tía , đeo trường kiếm . Đốc kiếm treo trăm bạch hình song ngư rồi .
Chàng nhân lúc thanh niên chưa tới trước mặt vội gấp miếng vây cá nhét đầy vào miệng .
Tử Y thiếu niên đeo kiếm đứng lại , lạnh lùng nhìn chàng hai lần rồi chấp tay hỏi : - Chắc các hạ là Lục Tiểu Phụng ?
Lục Tiểu Phụng đáp lại bằng cái gật đầu . Tử Y thiếu niên tự giới thiệu :
- Tại hạ là Hồ Thanh ở Trường Lạc Sơn Trang tại Song Ngư Đường , đất Hồ Khẩu thành Cô Tô . Còn gia sư ngồi bên kia chắc các hạ biết rồi .
Lục Tiểu Phụng lại gật đầu . Hồ Thanh nói tiếp :
- Trước mặt người minh mẫn không nói chuyện mờ ám . Gia sư đặc biệt bảo tại hạ đến mượn tám băng đoạn trên vai các hạ vì có việc cần dùng tới nó , đồng thời mời các hạ qua bên đó uống rượu .
Lần này Lục Tiểu Phụng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu , đưa ngón tay lên chỉ vào miệng mình .
Trong miệng chàng ngậm miếng vây cá dĩ nhiên không mở ra để nói được .
Hồ Thanh chau mày ra chiều khó chịu nhưng đành phải đứng chờ , .
Gã chờ khá lâu Lục Tiểu Phụng mới nuốt xong miếng vây cá liền thừa cơ hỏi ngay : - Bây giờ xin các hạ giao băng đoạn cho tại hạ được chưa ? Nếu các hạ muốn lưu lại một tấm để mình dùng cũng không sao .

Gã nói một cách hời hợt , tựa hồ cho là mình đã phải qua mở miệng yêu cầu là dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng phải nể mặt .

Lục Tiểu Phụng thùng thảng nhăm nháp miếng vây cá nuốt rồi , lại bưng chung rượu lên uống một hớp . Đọa chàng thở phào một cái ra chiều thỏa mãn về món vây cá cùng rượu ngon , Lục Tiểu Phụng mỉm cười đáp : - Tại hạ vẫn ngưỡng mộ thịnh danh của Tư Mã trang chúa từ lâu rồi , rất lấy làm cảm kích về hảo ý của trang chủ . Còn những tấm băng đoạn này...

Hồ Thanh thấy chàng dừng lại liền hỏi : - Những tấm băng đoạn thì sao ? Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp : - Tại hạ không cho mượn .

Hồ Thanh biến sắc , xoay tay nắm đốc kiếm .

Lục Tiểu Phụng không thềm ngó gã , lại gấp miếng vây cá đút vào miệng , thùng thảng nhăm nháp ra chiều vừa dạ .

Hồ Thanh trợn mắt nhìn chàng . Bàn tay gã nổi gân xanh và rung động tựa hồ không nhin nổi những muốn rút kiếm ra .

Bỗng sau lưng gã có người đằng hắng hai tiếng rồi nói :

- Người dùng chữ " mượn " là không được rồi . Có ai lại cho mượn cái đó bao giờ ?

Tư Mã Tử Y mình cử động tiến lại nhưng vẫn đứng ở phía xa xa tựa hồ

chờ Lục Tiểu Phụng đứng lên nghinh tiếp .

Lục Tiểu Phụng vẫn lờ đi nhưng không ngó thấy .

Đối với món vây cá trước mặt chàng hứng thú hơn bất cứ ai .

Tư Mã Tử Y đang tiến lại gần , đưa ngón tay gõ lên mặt bàn mấy tiếng.

Hồ Thanh lập tức rút trong bọc ra một tập ngân phiếu đặt trên bàn .

Tư Mã Tử Y lại đưa tay lên vuốt râu mép nói : - Ngọc bích tuy quý thật nhưng không được thực dụng bằng kim ngân.

Bốc Cự không hiểu ý người dĩ nhiên chẳng khỏi đụng đầu vào vách .

Những tin tức ở kinh thành chuyển đi rất mau . Câu chuyện trước đây một giờ y đã được nghe rồi .

Tư Mã Tử Y lại nói ;

- ý kiến của bản nhân chắc các hạ cũng đồng quan cảm . Lục Tiểu Phụng lắm nhăm gặt đầu ra chiều hoàn toàn đồng ý . Tư Mã Tử Y lại nói :

- Chỗ này có thể đổi ngay được năm vạn lạng bạc . Món tiền đó đổi với người thường đủ dùng suốt đời không lo thiếu thốn gì nữa .

Lục Tiểu Phụng cũng hoàn toàn đồng ý . Tư Mã Tử Y lại nói :

- Đổi năm vạn lạng bạc lấy tám băng đoạn là đáng giá quý rồi . Lục

Tiểu Phụng lại hoàn toàn đồng ý .

Tư Mã Tử Y đột nhiên cất tiếng hỏi : - Sao các hạ không cất tập ngân phiếu đi ?

Lục Tiểu Phụng đáp : - Tại hạ chờ các hạ đem đi .

Tư Mã Tử Y sững sốt hỏi Lục Tiểu Phụng : - Đem đi đâu .

Lục Tiểu Phụng đáp : - Đem đến tiệm gấm đoạn .

Tư Mã Tử Y ngẩn người ra không hiểu . Lục Tiểu Phụng lại nói tiếp :
- Ngoài đường phố rất nhiều tiệm gấm đoạn , các hạ tùy ý vào tiệm nào trao đổi cũng được .

Tư Mã Tử Y sa sầm nét mặt nói :

- Ta chỉ cần đổi những băng đoạn của các hạ . Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Những tấm băng đoạn này của tại hạ không đổi được .

Nét mặt Tư Mã Tử Y biến thành xám xanh , y cất giọng lạnh như băng nói : - Đừng quên món ngân phiếu này nhữnng năm vạn lạng bạc .

Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Nếu các hạ vui lòng để yên cho tại hạ ăn hết bát vây cá này một cách ngon lành , tại hạ cũng tình nguyện biểu các hạ năm vạn lạng bạc .

Nét mặt Tư Mã Tử Y đang xám xanh đổi thành đỏ bừng . Bàn bên này có người không nhin được , bật lên tiếng cười khúc khích .

Tiếng cười vừa vang lên , kiếm quang đã vọt ra . Lại nghe đánh "cách" một tiếng . Mũi kiếm bị đôi đũa kẹp chặt .

Người nổi tiếng cười là một thanh niên rượu đã ngà ngà . Còn người động thủ chính là Hồ Thanh . Hắn xoay tay một cái , thanh trường kiếm đeo ở sau lưng đã phóng ra như con độc xà xuất động . Không ngờ Lục Tiểu Phụng động thủ còn mau lẹ hơn . Đột nhiên chàng đưa đôi đũa ra kẹp lấy mũi kiếm , tựa hồ con rắn bị chịt chặt chỗ tahát thốn . Lục Tiểu Phụng động thủ còn mau lẹ hơn . Đột nhiên Hồ Thanh biến sắc , kinh hãi nhìn Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng nói : - Ông bạn đã say rồi .

Hồ Thanh nghiêng rằng hết sức giật mạnh một cái nhưng thanh kiếm tựa hồ mọc rễ vào đôi đũa không sao rút ra được .

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng nói :

- Nơi đây không có lệ cấm người ta . TỬu quán chẳng phải là Trường Lạc Sơn Trang .

Hồ Thanh trán toát mồ hôi . Đột nhiên lại nghe " cốp " một tiếng .

Thanh kiếm trong tay gã gãy làm hai khúc .

Tư Mã Tử Y hơi kiếm chém thanh kiếm kia rồi lạnh lùng nói : - Lùi

lại ! Từ nay không cho người dùng kiếm nữa .
 Hồ Thanh cúi đầu xuống nhìn thanh kiếm gãy thúi lại từng bước .
 Gã lại đến bước thứ bảy , thứ tám , cặp mắt đột nhiên ứa lệ .
 Lục Tiểu Phụng thở dài nói : - Đáng tiếc ôi là đáng tiếc ! Tư Mã Tử Y
 hỏi : - Điều chi đáng tiếc ? Lục Tiểu Phụng đáp :
 - Đáng tiếc cho thanh kiếm này , lại đáng tiếc cho thanh niên kia .
 Thực ra kiếm pháp của y không đến nỗi kém cỏi , thanh kiếm này
 cũng chẳng phải tầm thường .
 Tư Mã Tử Y sa sầm nét mặt nói :
 - Thanh kiếm bị chém gãy là không phải của tốt . Lục Tiểu Phụng đáp :
 - Sở dĩ kiếm này bị chém gãy vì mũi kiếm bị kẹp chặt . Tư Mã Tử
 Y nói : - Để cho người ta kẹp được mũi kiếm là đồ vô dụng . Lục Tiểu
 Phụng nhìn y hỏi : - Các hạ động thủ là nhất định không ai kẹp được
 kiếm hay sao ? Tư Mã Tử Y đáp : - Tuyệt đối không thể .
 Lục Tiểu Phụng cười nói :
 - Bằng đoạn của tại hạ đã không cho mượn , cũng không trao đổi , dĩ
 nhiên không thể bán được .
 Tư Mã Tử Y cười nhạt hỏi :
 - Các hạ muốn ta cướp đoạt chăng ? Lục Tiểu Phụng đáp : - Chúng
 ra còn có thể đánh cá . Tư Mã Tử Y hỏi : - Đánh cá thế nào ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 - Các hạ đặt cược bằng thanh kiếm của các hạ . Tư Mã Tử Y chưa
 hiểu rõ .
 Lục Tiểu Phụng nói tiếp :
 - Các hạ phóng kiếm đâm ra nếu không ai kẹp được là các hạ thắng .
 Chẳng những các hạ lấy bằng đoạn của tại hạ đem đi mà còn có thể
 lấy luôn cả thủ cấp của tại hạ nữa .
 Tư Mã Tử Y đáp :
 - Ta không muốn lấy đầu các hạ . Lục Tiểu Phụng nói :
 - Nhưng các hạ đòi lấy bằng đoạn của tại hạ . Tư Mã Tử Y trợn mắt
 lên nhìn chàng hỏi : - Ngoài chuyện đánh cá không còn cách nào
 nữa ư ? Lục Tiểu Phụng nói : - Không còn .
 Tư Mã Tử Y trầm ngâm một lúc rồi nói :
 - Ta muốn đâm vào huyệt Kiên Tĩnh ở vai bên trái các hạ . Vậy các
 hạ chuẩn bị đi .
 Lục Tiểu Phụng đưa tay trái lên phủi vai áo bên trái mỉm cười đáp : -
 áo của tại hạ không được sạch sẽ lắm , đã hai ngày chưa giặt . Các
 hạ phóng kiếm đâm tới rồi rút về cho lệ kiếm thanh kiếm bị dơ bẩn .
 Tư Mã Tử Y lạnh lùng nói :
 - Chỉ cần lấy máu rửa , kiếm dơ cũng chẳng sao . Lục Tiểu Phụng nói

: - Tại hạ cũng chẳng hay máu mình có sạch sẽ không ?

Y vừa dứt lời , kiếm quang lấp loáng đâm tới vai bên trái Lục Tiểu Phụng .

Thanh kiếm khá dài , nguyên rút ra cũng không phải là dễ nhưng Tư Mã Tử Y đã luyện được phương pháp về rút kiếm . Kiếm vừa rút ra đã phóng tới đầu vai Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng đưa hai ngón tay ra kẹp lấy .

Động tác của chàng coi rất giản dị nhưng sự thực chàng đã chuẩn bị tính toán tốc độ không ai hình dung được mà cũng không ai tưởng tượng tới .

Động tác tuy giản dị nhưng chàng đã rèn luyện mất nhiều công phu và thành thuộc như thép bức .

Tư Mã Tử Y tưởng chừng trái tim chìm xuống , cả máu trong người y cũng tựa hồ ngừng lại khi thanh kiếm của y bị kẹp cứng . Ngày mới bốn tuổi y đã dùng cành trúc để luyện kiếm . Đến năm bảy tuổi y luyện bằng kiếm sắt .

Tư Mã Tử Y học kiếm bốn chục năm rồi , nguyên động tác rút kiếm y đã nghiên cứu đến một trăm ba mươi phương pháp . Kiếm vừa rút ra đã có thể xâu cả mười hai đồng tiền .

Nhưng hiện giờ thanh kiếm của y bị kẹp chặt rồi . Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này , tựa hồ y không thể tin được sự thật như vậy .

Y nhìn tay Lục Tiểu Phụng cơ hồ cũng không tin nổi là tay chàng cũng bằng huyết nhục .

Lục Tiểu Phụng ngó bàn tay mình rồi lên tiếng :

- Chiêu kiếm này các hạ chưa phóng ra hết sức . Xem chừng thực tình các hạ không muốn lấy đầu tại hạ .

Tư Mã Tử Y áp ứng : - Các hạ ...

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa ngắt lời :

- Tại hạ vốn chẳng phải là hảo nhân mà các hạ cũng không phải người tệ hại đã không muốn lấy đầu tại hạ , vậy tại hạ xin tặng một tấm băng đoạn .

Chàng rút một tấm băng đoạn khoác vào mũi kiếm rồi rảo bước đồng tuốt không ngoảnh cổ lại nữa .

Chàng sợ mình có thể đột nhiên thay đổi chủ ý . Tuy chàng chưa no bụng nhưng trong lòng rất khoan khoái . Vì chàng biết hiện giờ Tư Mã Tử Y đã rõ được hai điều . Một là bất cứ ai phóng kiếm cũng có thể bị kẹp chặt . Hai là có người thích nhu chứ không thích cương .

Lục Tiểu Phụng còn tin là Tư Mã Tử Y được bài học này , nhất định thay đổi tính nết không dùng uy thế để lấn át người nữa .

Nhưng chàng đã được lợi gì ? Chàng hoàn toàn không nghĩ tới điểm này . Lục Tiểu Phụng chẳng bao giờ hành động để thu lợi vào mình .

Tâm thần chàng khoan khoái nhưng cái bụng chàng lại đưa ra kháng nghị .

Bụng chàng tuy không lớn nhưng hai miếng vây cá chẳng thấm vào đâu .

Đối với chàng hiện nay mà muốn được bữa ăn khoan khoái no nê thật không phải chuyện dễ dàng .

Chàng còn đeo mấy tấm băng đoạn trên mình thì bất luận chàng tới đây hay chui vào chỗ nào cũng chỉ trong khoảng khắc là có người tới gõ cửa ngay .

Chàng tự hỏi :

- Còn lại hai tấm làm sao mà tống tiền đi được ? Nên đưa cho ai bây giờ ?

Thực ra chàng đã chuẩn bị một tấm dành cho Mộc đạo nhân thì chẳng thấy bóng lão đâu . Chàng bực mình ở chỗ người nên đến thì không đến , người không nên đến lại cứ đến hoài .

Lại còn trường hợp thời gian . Lúc này chàng muốn gặp ai lại chẳng gặp , người không muốn gặp cứ chạm trán hoài .

Dường như số phận của Lục Tiểu Phụng phải chịu đựng những chuyện trớ trêu này . Bất giác chàng buông tiếng thở dài .

Giữa lúc ấy , chàng chợt phát giác nhà sư chất phác đang từ phía trước mặt đi tới . Tay lão cầm cái bánh bao .

Nhà sư chất phác vừa ngó Lục Tiểu Phụng liền tưởng mình chạm trán quỷ sứ . Lập tức lão toan rút lui cho êm chuyện .

Nhưng Lục Tiểu Phụng chạy vội tới nắm lấy lão hỏi : - Hòa thượng muốn chạy ư ? Chạy đi đâu bây giờ ? Nhà sư chất phác mắt đưa toàn tròn trắng ra hỏi lại :

- Bản hòa thượng không muốn gây đến thí chủ mà cũng chẳng phạm pháp . Sao thí chủ cứ nhè hòa thượng lôi kéo làm chi ?

Lục Tiểu Phụng chớp mắt mấy cái cười đáp :

- Vì tại hạ đang có chuyện cần giao dịch với hòa thượng . Nhà sư chất phác nói :

- Hòa thượng không cần giao dịch với thí chủ nữa vì hòa thượng không muốn mắc lừa .

Lục Tiểu Phụng an ủi lão :

- Lần này tại hạ bảo đảm quyết không lừa gạt hòa thượng . Nhà sư chất phác nhìn chàng ngần ngại đáp :

- Giao dịch chuyện gì ? Thí chủ thử nói trước cho hòa thượng nghe

được không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ dùng hai tấm băng đoạn này để đánh đổi lấy cái bánh bao của hòa thượng .

Nhà sư chất phác nói : - Hòa thượng không đổi . Lục Tiểu Phụng lớn

tiếng hỏi : - Sao lại không đổi ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Vì hoà thượng biết trong thiên hạ chẳng bao giờ có được tiện nghi như vậy .

Lão đạo lòng trắng mắt ra nói tiếp :

- Bốc Cự dùng ba viên ngọc bích để trao đổi lấy băng đoạn mà thí chủ không chịu . Họ Tư Mã đưa năm vạn lạng bạc ra mua thí chủ cũng không bán . Bây giờ thí chủ lại đòi trao đổi lấy tấm bánh bao của hoà thượng thì trừ phi thí chủ mắc chứng điên khùng .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chẳng lẽ hòa thượng cho là tại hạ có âm mưu nào khác ? Nhà sư chất phác đáp :

- Bất luận thí chủ có âm mưu hay không hòa thượng cũng chẳng mắc bẫy .

Lục Tiểu Phụng hỏi gặng :

- Hòa thượng nhất định không đổi ư ? Nhà sư chất phác đáp : - Nhất định không đổi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hòa thượng không hối hận đấy chứ ? Nhà sư chất phác hững hờ đáp : - Chẳng việc gì mà phải hối hận . Lục Tiểu Phụng nói :

- Được lắm ! Hòa thượng không đổi thì thôi nhưng khi tại hạ muốn nói ra hòa thượng cũng đừng hòng cản trở .

Nhà sư chất phác không nhin được hỏi : - Nói chuyện gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nói thiên cổ sự về hòa thượng đã vào kỹ viện .

Nhà sư chất phác đột nhiên nhét tấm bánh bao vào tay Lục Tiểu Phụng đồng thời rút những tấm băng đoạn trên vai chàng rồi cầm đầu đông tuốt .

Lục Tiểu Phụng dặn theo :

- Hòa thượng đừng quên trong đó có một tấm dành cho Mộc đạo nhân .

Hòa thượng phải tìm đến y mà giao ngay , không thì tại hạ nói vụ đó ra .

Nhà sư chất phác cầm đầu chạy đi thẳng không ngoái cổ lại . Coi lão chạy lật đật khác nào con ngựa bị quất roi vào đít .

Lục Tiểu Phụng cười hả hê . Chàng cảm thấy trong mình thư thái , nhẹ nhõm và cao hứng phi thường , tưởng chừng suốt đời chưa lúc nào được sung sướng như bữa nay .
Chàng thoát khỏi nắm bằng đoạn mà tưởng chừng trên vai trút được gánh nặng ngàn cân và coi là mình đã giao xong cho mọi người .
Tám bánh bao chưa nguội lắm . Chàng cắn một miếng ăn rất ngon lành tựa hồ ngon hơn cả món vây cá lúc trước .
Chàng quên bằng còn tám bằng tối hậu không biết để cho ai . Có thể nói là chàng quên sạch không còn nhớ việc gì nữa .
Lục Tiểu Phụng vẫn hoài nghi nhà sư chất phác là người đầu não trong cuộc âm mưu này nhưng hiện giờ dường như chàng không nhớ nữa .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 18

Người hồ đồ với truyện hồ đồ

Chẳng ai hiểu được Lục Tiểu Phụng lúc này là con người thông tuệ hay hồ đồ . Mặt trời dần dần đã xế về tây .
Trước đây một giờ Lục Tiểu Phụng đã giao hết bằng đoạn cho nhà sư chất phác . Quãng thời gian sau đó không ai hiểu chàng đã làm gì ?
Dường như chàng thăng thang đi ngắm cảnh hết chỗ này đến chỗ khác trong kinh thành . Sự thực chàng quanh đi quẩn lại nhiều lần . Dù có người theo dõi cũng bị chàng đánh lạc hướng. Dĩ nhiên chàng chẳng thể đưa người nào đến Hợp Phương Trai . Chàng do cửa sau tiến vào . Trong hậu viên rất tịch mịch . Gió thổi quyện theo mùi hương thơm của hoa cúc hoa quế bay lên ngào ngạt .
Những con cá vàng trong hồ nước dưới gốc cây thạch lựu như cũng biếng cử động . Chàng xuyên qua vùng hoa cúc ngó thấy trong tòa tiểu đình lục lặc một người ngồi tựa lan can ngơ ngẩn xuất thần .
Hoa cúc màu vàng , lan can màu đỏ , nàng mặc xiêm áo màu lục .
Tám lạng liễu mềm mại mà sắc mặt lợt lạt như người bệnh hoạn chưa thuyền giảm , trong lòng lại nảy ra những nỗi buồn mới mẻ .
Cảnh thu trong vườn đã đẹp nhưng đẹp sao bằng người nàng .
Lục Tiểu Phụng tưởng đến nay mới gặp Âu Dương Tình là một cô gái diễm lệ nhất . Phải chăng vì bây giờ chàng mới biết ra mình đối với nàng vẫn yêu vụng dẫu thâm ? Ngọc gió thu thổi vào đám hoa

cúc ngoài lan can . Trên lối đi ngổ lác đác mấy tấm lá rụng . Chàng len lén bước qua . Đột nhiên chàng phát giác Âu Dương Tình đang nhìn mình bằng cặp mắt sáng ngời .

Hai người chưa chạm mặt vào nhiều lần . Sự thực hai người chưa nói với nhau được tới mười câu .

Lúc này trong lòng Lục Tiểu Phụng nảy ra cảm giác cực kỳ bi diệu không bút nào tả xiết. Chàng cũng cảm thấy trái tim đập mạnh và dường như chân tay hơi luống cuống . Còn tâm lý Âu Dương Tình lúc này ra sao ?

Lục Tiểu Phụng chẳng nhận ra được gì khác lạ trên khuôn mặt của nàng . Lúc nàng nhìn chàng cũng giống hệt ngày trước .

Xem chừng nếu không không phải nàng đã dần mỗi xúc động thì nhất định nàng làm ra bộ mặt như vậy . Những cô gái trên thế gian phỏng có mấy người không làm bộ làm tịch ?

Lục Tiểu Phụng ngấm ngấm hít một hơi chân khí trước khi bước lên tiểu đình . Chàng thộn thộn cười hỏi : - Cô nương đã hết bệnh chưa ? Âu Dương Tình gật đầu trở ghế đá trước mặt nói : - Công tử ngồi xuống đó ,

Lục Tiểu Phụng bản ý muốn ngồi xuống bên nàng nhưng nàng đã ra chiều lãnh đạm , chàng cũng không thể tỏ tình thân thiết . Hỡi ơi ! Tại sao đàn bà con gái cứ thích làm bộ làm tịch ?

Phải chăng vì họ biết đàn ông thích họ nên họ càng treo giá ngọc càng cao phẩm hơn người ?

Giả tử Âu Dương Tình thực sự ra chiều vồn vã thì e rằng Lục Tiểu Phụng lại khiếp sợ mà chạy xa cho sớm .

Bây giờ chàng riu riu ngồi trên ghế đá đối diện với nàng . Tuy trong lòng chàng có thiên môn vạn ngữ muốn nói ra mà lại không thốt nên một câu nào . Chàng bẽn lẽn cất tiếng hỏi : - Tây Môn Xuy Tuyết đâu nhỉ ?

Âu Dương Tình đáp :

- Y đang bầu bạn với đại tẩu , tiểu muội chắc bọn họ có nhiều chuyện đang nói với nhau .

Lục Tiểu Phụng đã đứng lên lại ngồi xuống . Chàng toan tiến vào kiếm Tây Môn Xuy Tuyết nhưng lại không muốn làm thế vì sợ Âu Dương Tình coi mình là người bất lịch sự .

Giờ quyết chiến đã điểm , chưa biết sinh tử thắng bại ra sao . Cuộc tử biệt này có thể thành cuộc vĩnh quyết .

Thực ra Lục Tiểu Phụng nên để vợ chồng Tây Môn Xuy Tuyết được sum họp một buổi chiều tối hậu . Họ có nhiều điều nói với nhau không thể để người đệ tam nghe thấy .

Tòa đình viện sâu rặng thẳm. Cảnh thu xinh như mộng hương thu ngào ngạt khắp núi . Lục Tiểu Phụng và Âu Dương Tình cũng là hai người có nhiều chuyện muốn nói . Nhưng chàng nghĩ không ra nên nói chuyện gì . Hiện giờ chàng tựa hồ biến thành một gã trai mới lớn lên và chạm trán tình nhân lần đầu tiên ở nơi kín đáo .

Đột nhiên Âu Dương Tình cất tiếng hỏi : - Công tử có nhận được người này không ? Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Người nào ?

Âu Dương Tình giơ tay trở sang mé bên . Lục Tiểu Phụng bây giờ mới ngó thấy pho tượng sáp ong đặt trên lan can mà là tượng Vương tổng quản .

Chàng nghĩ không ra tại sao Âu Dương Tình lại thích thú pho tượng sáp ong nặn một bên thái giám ?

Chàng hỏi lại :

- Chẳng lẽ cô nương lại quen biết nhân vật này ? Âu Dương Tình

đáp : - Tiểu muội đã gặp y . Y đã từng đến chỗ bọn tiểu muội . Lục

Tiểu Phụng tự hỏi : - Nơi mà nàng nói đó có phải chẳng là kỹ viện ?

Chàng càng lấy làm kỳ không nhin được lại hỏi : - Cô nương có biết y là một vị thái giám không ? Âu Dương Tình thản nhiên đáp :

- Chỗ bọn tiểu muội có đủ hạng tân khách , chẳng những thái giám mà còn có cả hòa thượng .

Dường như nàng chưa quên câu chuyện hôm trước , cũng không quên Lục Tiểu Phụng đã đắc tội với mình .

Lục Tiểu Phụng tựa hồ đã quên mất . Thực ra trong lòng chàng có nhiều vấn đề trọng yếu phải suy nghĩ .

Âu Dương Tình nói tiếp :

- Những thái giám đến chỗ bọn tiểu muội , y không phải là người đầu tiên mà hôm ấy cũng không phải chỉ một mình y tới .

Lục Tiểu Phụng hỏi ngay : - Còn có những ai nữa ? Âu Dương Tình đáp :

- Lúc y đi chỉ có một mình nhưng về sau lại thêm hai , ba vị kiếm khác phái Nam Hải đến tìm y , dường như họ đã có ước hẹn với nhau từ trước .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Sao cô nương lại biết là những kiếm khách phái Nam Hải ? Âu

Dương Tình đáp : - Tiểu muội ngó đến kiếm của họ là nhận ra ngay .

Nguyên đệ tử phái Nam Hải dùng những thanh kiếm vừa nhỏ vừa dài mà hình thù cũng biệt khác lạ .

Âu Dương Tình nói tiếp :

- Tiểu muội còn hiểu ngay lão này là thái giám dù lão có cải trang

cách nào tiểu muội cũng nhận ra .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Có phải hôm đó còn có Tôn lão gia nữa không ? Âu Dương Tình " ồ " một tiếng .

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên .

Vương tổng quản ước hẹn hội ngộ với người phái Nam Hải ở kỹ viện tất để bàn định việc cực kỳ cơ mật . Bọn họ phát hiện Âu Dương Tình và Tôn lão gia đã đến kinh thành , sợ hai người này nhận ra họ nên giết đi để bịt miệng . Cả cái chết của Công Tôn đại nương nhất định cũng có liên quan đến vụ đó .

Hai kiếm khách phái Nam Hải hiển nhiên đúng là hai người chết trên Thiên Tàm Đàn. Lục Tiểu Phụng thở phào một cái . Đầu mối này đã bị chàng khám phá ra .

Bây giờ chàng chỉ còn việc ráp những đầu mối cho có liên hệ với nhau là khám phá ra

được vụ bí mật .

Phải chăng vừa rồi chàng đã tìm thấy mấy đầu mối ? Trong vòng hơn một giờ có thể làm được lắm chuyện .

Bỗng nghe Âu Dương Tình nói tiếp :

- Chỉ cần thái giám đến chỗ bọn tiểu muội là tiểu muội có thể đưa bọn họ về nhà mình.

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Tại sao vậy ? Âu Dương Tình đáp :

- Vì bọn họ căn bản không phải là nam nhân . Nàng thân nhiên nói tiếp :

- Bọn đàn ông vô dụng càng thích tỏ ra mình là khí khái nam nhân .

Dù tiểu muội cho họ ngủ dưới đất họ cũng chẳng dám nói ra mà còn trả thêm tiền nữa vì họ chỉ sợ người ta biết được nhược điểm của họ

.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

- Tối hôm ấy nhà sư chất phác ở trong chỗ cô nương cũng ngủ dưới đất ư ? Âu Dương Tình gật đầu .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chẳng lẽ lão cũng là một tên thái giám . Âu Dương Tình đáp :

- Tuy lão không phải thái giám nhưng cũng chẳng phải là nam nhân .

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái . Bây giờ chàng đã hiểu tại sao nhà sư chất phác muốn nói dối . Bất luận nam nhân nào cũng nhận thấy ba chữ " Đồ vô dụng " là một điều đại nhục . Vì thế mà có nhiều đàn ông chẳng thà mất tiền để ngủ dưới đất trong phòng nữ nhân còn hơn để người ngoài phát giác ra mình là đồ vô dụng .

Nhà sư chất phác cũng là nam nhân chưa thoát khỏi cái vinh dự hão

huyền đó . Âu Dương Tình ngó pho tượng Vương tổng quản cười lạt nói : - Tối hôm ấy lão này thậm chí không dám chạm trán tiểu muội vì hấn sợ tiểu muội phát giác hấn là thái giám . Nhất định hấn không ngờ tiểu muội đã nhận ra hấn chẳng phải là nam nhân chân chính mới lưu hấn lại .

Đột nhiên mặt nàng lộ vẻ rất kỳ quái hỏi :

- Công tử có biết tại sao cho đến bây giờ chưa có nam nhân nào đụng vào tiểu muội ? Lục Tiểu Phụng lắc đầu : - Tại hạ không rõ .

Âu Dương Tình nói :

- Vì tiểu muội chán ghét nam nhân . Lục Tiểu Phụng không nhin được hỏi : - Cô nương chán ghét cả tại hạ ư ?

Âu Dương Tình nhìn chàng bằng con mắt hững hờ . Nàng không thừa nhận cũng không phủ nhận .

Lục Tiểu Phụng cười xòa .

Chàng phát giác ra một điểm Âu Dương Tình không yêu chàng , thậm chí chẳng để ý gì đến chàng .

Nếu không phải Thập Tam Di đã nhắc đi nhắc lại hai , ba lần thì chính Lục Tiểu Phụng cũng chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện Âu Dương Tình .

Thập Tam Di đã cố ý làm cho Lục Tiểu Phụng tưởng Âu Dương Tình yêu chàng . Mục đích của mục bất quá là muốn chàng ăn đĩa ốc chiên đó .

Chẳng những Âu Dương Tình không nói một chữ mà còn tuyệt không lộ vẻ gì . Lục Tiểu Phụng phát giác ra chân tướng điểm này tuy cũng cay chua một chút nhưng đồng thời cảm thấy nhẹ nhõm , tựa hồ trút được một gánh nặng .

Lục Tiểu Phụng lập tức biến đổi thái độ thành tự nhiên vì mối chung tình này nguyên chính chàng đã không tin như vậy .

Âu Dương Tình không nhin được hỏi : - Công tử cười gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ cười nhà sư chất phác vì tại hạ vừa trao được một cái đuôi lợn cho lão . Âu Dương Tình hỏi :

- Đuôi lợn gì ? Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đuôi lợn là mấy tấm băng đoạn . Âu Dương Tình càng không hiểu hỏi : - Băng đoạn gì ?

Lục Tiểu Phụng liền giải thích cho nàng nghe . Khi nói tới Tư Không Trích Tinh lấy cắp băng đoạn chàng không khỏi cau mày bức tức . Còn lúc kể đến nhà sư chất phác chàng lại nổi lên tràng cười khanh khách ra chiều rất khoan khoái như đưa trẻ nít được ăn kẹo .

Âu Dương Tình nhìn chàng . Mắt nàng lại lộ vẻ cổ quái vì lẽ anh chàng này đem hai tấm băng đoạn dẫu ngàn lạng còn không mua được mà chỉ đổi lấy tấm băng bao , lại ra về chiếm phần tiện nghi tây đình , khoan khoái muốn chết .

Sự thực nàng chưa thấy hạng người như vậy bao giờ . Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Đáng tiếc cô nương chưa khỏi bệnh , không thì tại hạ nhất định phần cô nương một tấm để cô đi coi cho mở rộng tầm mắt .

Âu Dương Tình hỏi :

- Bây giờ công tử không còn tấm nào ư ? Lục Tiểu Phụng đáp : - Đến nửa tấm cũng không còn .

Âu Dương Tình hỏi :

- Tối nay công tử có đi không ? Lục Tiểu Phụng đáp : - Dĩ nhiên tại hạ phải đi . Âu Dương Tình hỏi : - Băng đoạn đâu mà đi ? Lục Tiểu Phụng chưng hửng .

Đến bây giờ chàng mới nghĩ tới là mình quên cả để lại cho mình một tấm . Chàng tự hỏi : - Phải chăng nhà sư chất phác vì nhớ tới điểm này nên lão lấy được tấm băng đoạn vào tay liền lập tức chạy trốn chạy nhanh hơn chạy ngựa .

Coi vẻ mặt ngờ ngác của Lục Tiểu Phụng , Âu Dương Tình không nhìn được bật tiếng cười khúc khích .

Con người hồ đồ như vậy nàng cũng chưa từng thấy qua .

Lục Tiểu Phụng mặt mũi nhăn nhó hồi lâu đột nhiên nhảy bổ lên xông ra cửa đông tuốt .

Tây Môn Xuy Tuyết và Tôn Tú Chân đang đi theo khe luống hoa tiến lại ngó thấy chàng không khỏi giật mình .

Lục Tiểu Phụng chẳng chào hỏi cũng không nói nửa lời cứ lướt quá mặt hai người mà chạy , dường như bị ai đuổi bắt .

Tôn Tú Chân nhìn thấy Âu Dương Tình ngồi tựa lan can không nhịn được hỏi : - Phải chăng tiểu muội trêu tức cho y chạy đi ?

Âu Dương Tình mỉm cười lắc đầu . Nụ cười của nàng rất ngọt ngào . Bất luận là ai cũng không thể giận nàng được .

Tôn Tú Chân lại hỏi :

- Phải chăng cô nương khinh thường gã ? Âu Dương Tình mỉm cười đáp :

- Con người như gã chẳng cần ai khi phụ mà cghính gã tự khinh phụ mình . Tôn Tú Chân ngấm nghĩa nàng từ đầu xuống đến gót chân rồi cười nói : - Dường như tiểu muội hiểu gã rất mau chóng ?

Âu Dương Tình đáp :

- Tiểu muội chỉ biết gã là con người hồ đồ . Tôn Tú Chân nói : - Gã là

người hồ đồ nhưng lại rất mực thông minh . Âu Dương Tình hỏi : -
Gã thông minh lắm ư ?

Tôn Tú Chân đáp :

- Đối với việc của gã thì gã rất hồ đồ vì chẳng bao giờ gã nghĩ tới điều lợi lộc cho mình . Kể nào tưởng gã hồ đồ mà lừa gạt là kẻ đó đến ngày xúi quẩy .

Âu Dương Tình hờn nói :

- Thực ra bất luận gã là người thông minh cũng thế mà là kẻ hồ đồ cũng vậy chẳng liên quan gì đến tiểu muội .

Tôn Tú Chân chớp mắt mấy cái hỏi : - Tiểu muội không thích gã thật ư ? Âu Dương Tình cười lạt hỏi lại :

- Chẳng lẽ tỷ tỷ cho rằng là bao nhiêu nữ nhân đều thích gã hết ? Tôn Tú Chân đáp : - Không phải ta nói tất cả mọi cô gái mà chỉ nói riêng về tiểu muội . Âu Dương Tình hỏi : - Sao tỷ tỷ không nói chuyện khác ?

Tôn Tú Chân hỏi lại :

- Tiểu muội không thích thú gã hay sao ? Âu Dương Tình đáp : - Không .

Tôn Tú Chân lại cười nói :

- Cô nương đừng dẫu ta . Ta ngó thấy rồi .

Y sờ bụng , mắt lộ vẻ kiêu ngạo đầy hạnh phúc , mỉm cười nói tiếp :

- Không những ta là một cô gái mà lại sắp có con . Một vị tiểu cô nương thì bất cứ chuyện gì cũng đừng hòng che mắt ta .

Âu Dương Tình không nói gì nữa . Sắc mặt lợt lạt của nàng bỗng ửng hồng . Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên xen vào : - Những nữ nhân như các cô thật là kỳ .

Tôn Tú Chân hỏi : - Kỳ ở chỗ nào ? Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Trong lòng các cô ưa thích chàng trai nào thì ngoài mặt lại làm bộ lạnh lùng như tiền . Thật ta không sao hiểu được lòng dạ các cô .

Tôn Tú Chân hỏi :

- Tướng công muốn bọn tiểu muội phải thế nào ? Chẳng lẽ khi gặp chàng trai ưa thích là gieo mình vào lòng họ ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Ít ra là phải tỏ ra ôn nhu một chút , đừng để người ta sợ quá phải bỏ chạy . Tôn Tú Chân hỏi : - Khi tiểu muội mới quen biết đại ca có ôn nhu như vậy hay không ? Tây Môn Xuy Tuyết đáp : - Chẳng ôn nhu chút nào .

Tôn Tú Chân nói :

- Nhưng đại ca không đến nỗi bị tiểu muội hăm phải bỏ chạy . Tây Môn Xuy Tuyết nhìn nàng bằng cặp mắt ôn nhu cười nói : - Hạng đàn

ông như ta thì chẳng ai hăm dọa được phải bỏ chạy . Tôn Tú Chân mỉm cười nói : - Thế là phải . Nữ nhân ưa những chàng trai như vậy . Nàng lại cầm tay Tây Môn Xuy Tuyết cất tiếng ôn nhu hỏi :

- Vì nữ nhân cũng như con linh dương phải đuổi mới bắt được . Đại ca không đủ dũng khí rượt theo thì chỉ ngó thấy nó chạy lui chạy tới vĩnh viễn đừng hòng nắm được hai cái sừng của nó .

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười nói :

- Bây giờ ta đã nắm được sừng của muội muội rồi chẳng ? Tôn Tú Chân nhẹ buông tiếng thở dài đáp : - Bây giờ thì cả xương lẫn da đều đưa cho đại ca hết rồi .

Hai người đứng tựa vào nhau rất thân thiết dưới bóng tịch dương về tháng chín , tựa hồ quên cả người bên cạnh dòm ngó , lại dường như quên cả thế giới .

ánh tịch dương tuy đẹp như lại sắp đến lúc hoàng hôn . Hai người còn kể cặn áu yếm nhau được bao lâu ?

Âu Dương Tình ngồi xa xa ngó hai người tuy cũng cảm thấy hứng thú về hạnh phúc của họ nhưng lại nổi cơn sợ sệt không bút nào tả xiết . Nàng hoảng sợ cũng vì hạnh phúc của hai người .

Nàng đã biết Tây Môn Xuy Tuyết là người thế nào , lại hiểu cả kiếm pháp của y . Kiếm pháp của y vốn chẳng phải kiếm pháp hạng người thường .

Con người bằng huyết nhục có cảm tình tuyệt đối không thi triển được thứ kiếm pháp tàn độc vô tình .

Kiếm pháp của Tây Môn Xuy Tuyết gần đến độ nhập thần . Y vốn không phải là người có cảm tình , có huyết nhục như người thường . Y đã hiến thân cho kiếm thuật . Người và kiếm hợp làm một thể .

Nhưng hiện nay y biến thành người thường có huyết nhục và cảm tình . Vậy y còn sử dụng được thứ kiếm pháp vô thượng nữa không ? Y còn có thể đả bại được Diệp Cô Thành không ?

ánh tịch dương tuy đẹp nhưng sắp chìm xuống phía tây .

Trăng tỏ sắp mọc lên . ánh trăng đêm này tắt bị máu người pha hồng . Nhưng máu của ai ?

Ngày rằm tháng chín vào lúc huỳnh hôn , khắp bầu trời một màu rực rỡ , huy hoàng . Lục Tiểu Phụng ở Hợp Phương Trai do cổng hậu đi ra ngoài . Chàng rảo bước trên

đường phố tràn ngập ánh hồng tiến về phía trước .

Chàng nhất định tìm lại tám vầng đoạn trước khi trăng mọc , chàng chẳng thể kiếm diện hay bỏ mặc cuộc quyết chiến đêm nay không dòm ngó tới .

Nhất định không được vì Diệp Cô Thành lẫn Tây Môn Xuy Tuyết đều là banchàng vì chàng đã phát giác dưới vành răng tỏ đêm nay sẽ xảy ra chuyện kinh người trong cuộc quyết chiến giữa hai bên . Hậu quả xảy ra còn khủng khiếp hơn là lúc quyết chiến . Những tấm băng đoạn chàng đã đưa ra dĩ nhiên chẳng thể lấy lại được nhưng đối với tấm bị mất cấp thì khác hẳn .

Vật gì bị mất cấp chẳng những có thể lấy về , có thể lấy cấp hay là sang đoạt . Chàng đã quyết định lấy lại băng đoạn mà chẳng cần lựa chọn phương pháp . Vấn đề duy nhất còn lại lúc này phải tìm cho được thần châu Tư Không Trích Tinh . Tư Không Trích Tinh lại như cơn mưa gió thoảng , mờ được gã có khi còn khó hơn mờ thấy gió . Lúc không cần kiếm thường gặp lại xuất hiện . Mà khi muốn kiếm gã vĩnh viễn lại chẳng bao giờ kiếm thấy .

May ở chỗ Lục Tiểu Phụng hãy còn chút đầu dây mối nhợ . Chàng nhớ Tư Không Trích Tinh vừa ở tiệm thuốc đi ra . Tiệm thuốc đó mang hiệu là " Lão Khánh Dư Đường " .

Tư Không Trích Tinh trước nay chẳng ốm đau bệnh tật bao giờ . So với hạng nhỏ tuổi , gã lành người khỏe hơn ai hết . Dĩ nhiên không phải gã vào tiệm để mua thuốc .

Gã ở tiệm thuốc này đi ra thì tất có mối quan hệ chẳng nhiều thì ít với tiệm thuốc . Tấm biển " Lão Khánh Dư Đường " khắc bằng chữ vàng , dưới ánh tịch dương lấp lánh kim quang rực rỡ .

Một thằng nhỏ đứng cửa tiệm thuốc đang đá cầu . Gã vừa ngó thấy Lục Tiểu Phụng đi tới liền để hai nón tay lên môi huýt thành tiếng còi . Đột nhiên những đường phố phía trước phía sau , mé tả mé hữu đều có trẻ nít chạy tới , tất cả đến mười mấy đứa . Bọn chúng nhìn Lục Tiểu Phụng người hơ hớ .

Bọn trẻ này đã nhận ra Lục Tiểu Phụng , dĩ nhiên chúng chưa quên bài hát có thể làm cho người ta cười đến bể bụng .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 19

Hy vọng chẳng đi lại trở về

Lục Tiểu Phụng cũng cười . Chàng nhất định bắt bọn trẻ chuẩn bị hát bài " Tư Không kia vốn quỷ thành tinh ..." .

Ngờ đâu bọn chúng lại vỗ tay hát vang : Tiểu Phụng nhưng không phải phụng hoàng Bộ hung tối hoắc lại ngang tàng Chuyển nghề xức

phẩm chui trong lỗ Xực phần rồi bay dọa xóm làng .
Lục Tiểu Phụng lẩm bẩm : - Bài hát gì mà lại khỉ thế .
Chàng vừa nực cười vừa tức mình nhưng chàng quên rằng từ cú bài hát so với bài chàng đặt ra lúc trước cho trẻ con hát còn cao minh hơn .

Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng đã biết bài hát này do ai đặt ra . Hiển nhiên Tư Không Trích Tinh vừa qua đây .

Lục Tiểu Phụng phải khó nhọc mới bảo được bọn trẻ dừng tiếng hát rồi chàng hỏi : - Lão già bạc đầu mới đến đây phải không ?

Bọn trẻ gật đầu tranh nhau đáp :

- Bài ca này của lão công công đó dạy chúng cháu hát . Lão công công còn bảo đại thúc rất thích nghe . Nếu chúng cháu hát thật hay , thật vang là thế nào đại thúc cũng mua kẹo cho ăn .

Lục Tiểu Phụng tức muốn bể bụng , định thóa mạ một hồi . Khi nào lại mua kẹo thưởng cho những kẻ hát chửi bới mình ?

Bọn trẻ giương cặp mắt thao láo nhìn chàng không thấy trả lời .

Chúng chớp mắt mấy cái hỏi : - Chúng cháu hát có hay không ?

Lục Tiểu Phụng đành gật đầu đáp : - Hay ! Hay lắm ! Hay tuyệt ! Bọn trẻ hỏi :

- Vậy đại thúc có mua kẹo cho chúng cháu ăn không ? Lục Tiểu Phụng thờ dãi đáp :

- Có chứ . Dĩ nhiên ta mua kẹo cho .

ở đời chẳng mấy ai chịu làm việc tử tế này nhưng Lục Tiểu Phụng vẫn làm mãi . Khi nào chàng lại để cho bọn trẻ con ngây thơ phải thất vọng ?

Quả nhiên chàng chạy đi mua kẹo mà mua thật nhiều đem về .

Bọn trẻ con vỗ tay hoan hô khiến lòng chàng cũng thấy ngon ngọt , ngon ngọt hơn cả ăn ba trăm tám chục cân kẹo vào bụng .

Bọn trẻ kéo chàng hoan hô nói :

- Lão công nói đúng thiệt ! Quả nhiên đại thúc là một đại hảo nhân .

Lục Tiểu Phụng làm kỳ hỏi : - Lão bảo ta là hảo nhân ư ?

Bọn trẻ đáp :

- Lão công công còn bảo đại thúc hồi còn nhỏ tuổi rất ngoan ngoãn .

Lục Tiểu Phụng lấy làm quái dị hỏi : - Sao lão biết ta hồi nhỏ ngoan hay không ngoan ?

Bọn trẻ nít đáp :

- Lão công công chiều cố cho đại thúc từ nhỏ cho đến lớn , lại bồng đại thúc , dĩ nhiên lão hiểu lắm .

Lục Tiểu Phụng tức giận ngửa răng ngửa lợi , hận mình chẳng thể cột cổ lỏi con khỉ thành tinh lỏi về lấy roi tre mà đập vào xác cho hả

lòng .

Bọn trẻ lại nói :

- Lão công công vừa rồi còn ở đây . Đại thúc chỉ đến sớm một bước là gặp lão rồi . Lục Tiểu Phụng hỏi : - Bây giờ lão đi đâu ?

Bọn trẻ đáp :

- Lão bay rồi mà bay cao , thật là cao . Đại thúc có bay cao bằng lão công công được không .

Lục Tiểu Phụng vỗ áo nói :

- Ta cũng không biết nữa . Bây giờ các người thử coi xem ta bay cao hay lão bay cao ? Tư Không Trích Tinh không còn ở đây , chàng cũng chuẩn bị bay đi cho rồi .

Dè đâu bọn trẻ lại tranh nhau nói :

- Đại thúc khoan rồi hãy bay đi . Chúng cháu còn một điều quên chưa nói : Lục Tiểu Phụng hỏi : - Điều chi ?

Bọn trẻ đáp :

- Lão công công lưu lại cái bọc nhỏ . Đại thúc đã cho chúng cháu ăn kẹo , lão công

công bảo chúng cháu giao cái bọc đó cho đại thúc . Nếu đại thúc không mời kẹo thì lão dặn đem cái bọc nhỏ đó liệng xuống suối .

Thằng nhỏ mau lẹ nhất liền chạy về tiệm thuốc lấy cái bọc nhỏ ra .

Lục Tiểu Phụng chẳng khi nào ngờ tới trong lại có hai tấm băng đoạn . Băng đoạn dưới bóng tịch dương biến thành màu hồng .

Ngoài hai tấm băng đoạn còn một tờ giấy viết mấy dòng chữ nguệch ngoạc :

" Lấy cắp một tấm , trả lại thành hai . Ta là con khỉ thành tinh thì người là con bọ hung . Người đánh nát mình ta thì ta cho người xước phần " Lục Tiểu Phụng bật cười . Chàng cười ngất , tự nói để mình nghe : - Thằng lỏi này quả nhiên không chịu hua ai . Nhưng gã đánh vấp băng đoạn chạy đi sao lại đem đến trả ? Còn một tấm nữa gã lấy ở đâu ra ?

Mấy vấn đề này Lục Tiểu Phụng chỉ nói qua rồi bỏ đi không nghĩ tới nữa . Chàng đã tưởng đi nát đế giày cũng không tìm được băng đoạn , dè đâu chàng chẳng mất chút công sức nào , băng đoạn đã vào trong tay .

Trong lòng chàng lúc này rất cao hứng hơn cả bọn trẻ được ăn kẹo .

Chàng hỏi : - Các người coi xem ta bay cao hay là lão già kia bay cao ?

Chàng cười rộ tung mình lên không lộn đi ba vòng lướt trên nóc nhà .

Bọn trẻ nín đứng dưới vỗ tay hoan hô : - Đại thúc bay cao lắm ! Cao hơn cả lão công công !

Bọn trẻ sáng mắt mau miệng đã nói là không sai .
Lục Tiểu Phụng trong lòng khan khoái , cảm thấy người nhẹ bẫng như mọc cánh và muốn bay lên tận cung trăng .
Vùng trăng tỏ chưa mọc mà bóng tịch dương đã mất dần . Bóng tịch dương đã lặn về tây , sắc đêm sắp tới .
Lục Tiểu Phụng lại theo ngõ hẻm trở về Hợp Phương Trai . Trong cửa sổ đã có ánh đèn sáng .
ánh đèn dịu hòa mà yên tĩnh . Cửa sổ mở rộng . Từ trong bụi hoa ở phía xa xa nhìn lại
đã thấy Tôn Tú Chân và Âu Dương Tình .
Cả hai nàng đều là nữ nhân xinh đẹp phi thường . Dưới ánh đèn hai nàng càng đẹp lộng lẫy . Nhưng khi nhìn kỹ lại thấy nét mặt lộ vẻ bi thương không bút nào tả xiết . Nỗi bi thương của hai nàng khiến cho ánh đèn cũng biến thành thê lương .
Lục Tiểu Phụng tự hỏi :
- Tây Môn Xuy Tuyết đi rồi chẳng ?
Dĩ nhiên y đi rồi . Trong nhà chỉ còn ngọn thê đăng bầu bạn với hai nàng .
Cửa vào cũng chỉ khép hờ . Lục Tiểu Phụng quên cả gõ cửa . Tâm sự chàng rất trầm trọng .
- Tây Môn Xuy Tuyết đi từ lúc nào ?
Lục Tiểu Phụng muốn hỏi nhưng rồi không hỏi . Chàng không dám hỏi mà cũng không nỡ hỏi .
Trên bàn đặt ba cái chung không , một hồ rượu . Chàng tự rót cho mình một chung , từ từ nhấp hết rồi lại rót chung nữa . Chung sau chàng uống lẹ hơn .
Tôn Tú Chân bỗng lên tiếng : - Y đi rồi .
Lục Tiểu Phụng đáp : - Tại hạ đã biết . Tôn Tú Chân lại nói :
- Y bảo đi trước một chút ra ngoài thành rồi mới tiến vào để người ta tưởng y trước chưa ở kinh thành .
Lục Tiểu Phụng đáp : - Tại hạ cũng biết thế . Tôn Tú Chân lại nói :
- Y hy vọng công tử đến sớm vì y không có bạn nào khác . Lục Tiểu Phụng không nói nên lời .
Tôn Tú Chân cũng không nói gì nữa . Nàng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài ngưỡng thán ngắm bên ngoài cửa sổ .
Đêm càng khuya vùng trăng càng lên cao , gió cũng dần dần lạnh hơn . Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu , Tôn Tú Chân khẽ cất tiếng :
- Bóng tịch dương bữa nay rất đẹp , đẹp hơn ngày thường nhưng lại qua rất mau . Nàng nhắm mắt lại , giọt châu nhỏ xuống . Lại một lúc

lâu nàng mới hỏi : - Sao những việc tốt đẹp lại cực kỳ ngắn ngủi , không chịu lưu lại ở nhân gian trong khoảng khắc ?
Không hiểu câu này nàng hỏi trời xanh hay hỏi Lục Tiểu Phụng ?
Lục Tiểu Phụng không biết đáp thế nào . Thực ra vấn đề này chẳng ai trả lời được . Chàng uống chung rượu nữa rồi gượng cười nói : - Tại hạ cũng đi thôi và nhất định đưa y về .
Chàng cũng không dám nói thêm gì nữa mà cũng không dám ghé thăm Âu Dương Tình .
Chàng thừa một tấm bằng đoanh trước đã định đưa cho Âu Dương Tình để nàng cũng đi coi trận quyết chiến trăm năm khó gặp một lần . Nhưng hiện giờ chàng không nhắc tới vụ này nữa .
Chàng biết Âu Dương Tình nhất định ở lại bầu bạn với Tôn Tú Chân . Chàng cũng hiểu tâm tình Tôn Tú Chân nóng nảy , khiếp sợ , bi thương , không lời nào có thể hình dung được .
Cái hy vọng duy nhất của chàng lúc này là đưa được Tây Môn Xuy Tuyết trở về thực sự .
Lục Tiểu Phụng chuẩn bị ra đi rồi thì Âu Dương Tình đột nhiên kéo tay chàng lại . Chàng quay đầu nhìn nàng thấy trong khóe mắt cũng có ngấn lệ . Dù là chàng ngốc cũng nhận ra mối tình quyến luyến của nàng .
Dĩ nhiên Lục Tiểu Phụng ngó thấy rồi nhưng tựa hồ chàng không tin ở mắt mình . Âu Dương Tình lúc này không còn là Âu Dương Tình mặt lạnh như tiền lúc trước . Tại sao nàng biến đổi một cách đột ngột ?
Đến bây giờ Lục Tiểu Phụng mới hiểu lòng nữ nhân , thật là đáng thương .
May mà chàng hiểu được một thiếu nữ thật sự chán ghét nam nhân thì chẳng bao giờ nhìn chàng bằng khóe mắt này , nhất là không bao giờ kéo tay chàng .
Bàn tay nàng lạnh ngắt mà nắm thật chặt chẽ .
Âu Dương Tình cũng đến bây giờ mới hiểu lòng dạ người đàn bà khi mất chàng trai thân ái đau khổ thế nào .
Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau hồi lâu , Âu Dương Tình mới khẽ cất tiếng hỏi : - Công tử cũng trở về chứ ?
Lục Tiểu Phụng đáp : - Tại hạ nhất định trở về . Âu Dương Tình lại hỏi : - Nhất định ư ?
Lục Tiểu Phụng đáp : - Nhất định .
Âu Dương Tình cúi đầu xuống , từ từ buông tay Lục Tiểu Phụng ra nói : - Thiếp đợi chàng .

Chàng trai biết cô gái chừa mình là một cảm giác chẳng có gì thay thế được . Thiếp đợi chàng ! Thiếp đợi chàng !
Ba chữ này sao mà ôn nhu mỹ diệu thế ?
Lục Tiểu Phụng ngây ngất . Chàng say không phải vì rượu mà vì tình ý Âu Dương Tình còn đậm hơn mùi rượu .
Vùng trăng lơ lửng trên trời .
Lục Tiểu Phụng còn vấn đề nan giải . Chàng nhất định đem tấm bằng đoạn thừa cho người khác mà chưa biết cho ai .
Những người đủ tư cách để chàng tặng thì lại chẳng thấy một mống . Người đi trên phố không phải ít , người ngồi trong lầu trà quán càng nhiều . đủ cả tam giáo cửu lưu , ngũ hoa bát môn , các loại các thứ , tùm nập tùm ba thì thăm bàn tán .
Lục Tiểu Phụng chẳng cần nghe họ nói cũng biết họ chờ tin tức cuộc chiến đêm nay . Trong những đám này nhất định nhiều người cùng nhau đánh cá , kẻ đặt cược Tây Môn Xuy Tuyết thắng , kẻ nắm chắc Diệp Cô Thành ăn đứt .
ảnh hưởng cuộc chiến này không những vang dội trong võ lâm mà cả những người đã vào tới kinh thành cũng lắng nghe động tĩnh . Tự cổ chí kim những tay cao thủ quyết chiến chưa từng xảy ra tình trạng tương tự . Lục Tiểu Phụng nực cười cho thế sự . Chàng tin rằng Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành mà biết rõ tình trạng này cũng phải cười nẻ ruột .
Giữa lúc ấy chàng thấy một người từ trong quán trà phía đối diện đi ra .
Người này cao ngưỡu cao ngưỡu lại gầy khẳng gầy kheo nhưng phúc sức nghiên cứu rất kỹ , thái độ cực kỳ văn nhã . Mái tóc đã lốm đốm và gương mặt thanh tao . Y mặc áo trường bào màu lam rất cao nhã . Chính là Thành Nam lão Đỗ tức Đỗ Đồng Hiên . Chốn này tuy không còn là địa bàn của Lý Yển Bắc nhưng cũng ở trong tay người đối lập với Đỗ Đồng Hiên .
Tại sao lão Đỗ xuất hiện nơi đây mà lại không đem theo một tên tùy tùng để bảo tiêu . Lục Tiểu Phụng đột nhiên chạy ra vỗ vai hắn hô : - Đỗ học sĩ ! Các hạ mạnh giỏi chứ ?
Đỗ Đồng Hiên giật mình quay đầu nhìn lại thấy Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp : - Cảm ơn ! Cảm ơn !
Lục Tiểu Phụng hỏi : - Vị bảo tiêu của các hạ đâu ?
Người bảo tiêu mà chàng nói đây dĩ nhiên là hắc y nhân chột ẩn chột hiện m, hành động rất thần bí .
Đỗ Đồng Hiên đáp : - Y đi rồi .

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Tại sao y lại bỏ đi ? Đỗ Đồng Hiên đáp :
 - Ao nhỏ không nuôi được cá lớn nên phải để y ra đi . Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn quanh nói khẽ :
 - Đỗ học sĩ dám một mình tới khu vực của Lý Yên Bắc khiến tại hạ rất khâm phục . Đỗ Đồng Hiên cười rồi hững hờ đáp : - Nơi đây dường như không phải là khu vực của họ Lý nữa .
 Lục Tiểu Phụng hỏi :
 - Tuy y chết rồi nhưng còn một số huynh đệ . Đỗ Đồng Hiên đáp :
 - Con người chết rồi đến thê tử còn đi cải giá hưởng chi là huynh đệ . Hắn nghe tin Lý Yên Bắc chết mà nét mặt tuyệt nhiên không lộ vẻ gì kinh ngạc . Lục Tiểu Phụng cười hỏi : - Xem chừng các hạ chẳng những đã biết Lý lão đại chết rồi mà còn biết anh em y đều quy đầu Bạch Vân Quán .
 Đỗ Đồng Hiên vẫn thản nhiên đáp :
 - Những hạng người hành động như Đỗ mỗ mà không có nguồn tức linh thông thì đã chết từ lâu rồi .
 Lục Tiểu Phụng hỏi :
 - Phải chăng Cố Thanh Phong cũng là bạn của các hạ ? Đỗ Đồng Hiên đáp :
 - Tuy y không phải bạn hữu nhưng cũng không đến nỗi là một oan gia đối đầu . Lục Tiểu Phụng cười nói : - Thảo nào các hạ một mình tới đây .
 Đỗ Đồng Hiên nói :
 - Côn gử có rảnh thì bất cứ lúc nào đến Thành Nam chơi cũng được và bất luận bao nhiêu người Đỗ mỗ cũng đều hoan nghênh .
 Lục Tiểu Phụng đảo mắt nhìn quanh hỏi :
 - Các hạ đã đem Diệp Cô Thành ra đánh cá thì nhất định đêm nay sẽ đi coi cuộc chiến phải không ?
 Đỗ Đồng Hiên không thừa nhận cũng không phủ nhận . Lục Tiểu Phụng lại nói :
 - Tại hạ còn dư một tấm băng đoạn . Nếu các hạ muốn lấy thì tại hạ tan tặng cho . Đỗ Đồng Hiên trầm lặng ra chiều suy nghĩ hồi lâu rồi nói :
 - Bức lão đại cũng ở trong quán trà này .
 Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng . Đỗ Đồng Hiên hỏi :
 - Sao công tử không đem tấm băng đoạn dư cho hắn ? Lục Tiểu Phụng kinh ngạc .
 Người khác tìm thiên phương bách kế để mong có tấm băng đoạn thì không được mà Lục Tiểu Phụng cho không , Đỗ Đồng Hiên cũng chẳng thèm nhận .

Đỗ Đồng Hiền nhìn chàng chấp tay nói :

- Nếu công tử không còn chi chỉ giáo thì Đỗ mỗ xin cáo biệtt . Hắn nói rồi đi ngay không tỏ vẻ lưu luyến chi hết .

Lục Tiểu Phụng ngỡ ngác hồi lâu . Lúc ngừng đầu lên mới phát giác Bốc Cự cũng từ trong quán trà đi ra .

Bốc Cự ngó băng đoạn trên vai Lục Tiểu Phụng cười hỏi : - Công tử chưa bán hết băng đoạn ư ?

Nụ cười của hắn rất cổ quái . Dường như nụ cười mai mỉa mà không bút nào tả xiết . Lục Tiểu Phụng đáp : - Tấm băng đoạn này của tại hạ không bán nhưng có thể tặng cho người . Nếu các hạ muốn lấy thì tại hạ vui lòng tặng một tấm .

Bốc Cự nhìn chàng cười hề hề . Tiếng cười càng cổ quái hơn , hắn nói : - Đáng tiếc Bốc mỗ lại không thích đập đầu .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Các hạ đâu cần phải đập đầu làm chi ? Bốc Cự hỏi : - Thật không ?

Lục Tiểu Phụng đáp : - Dĩ nhiên là thật . Bốc Cự nói :

- Thật thì thật nhưng Bốc mỗ cũng không thích .

Đột nhiên hắn xịu mặt xuống phát áo bỏ đi không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng lần chót nữa .

Lục Tiểu Phụng một phen ngạc nhiên .

Buổi sáng sớm nay , Bốc Cự còn chịu bỏ ba viên ngọc bích để đổi một tấm băng đoạn mà bây giờ cơ không hắn chẳng thèm lấy .

Lục Tiểu Phụng nghĩ không thông vụ này ra làm sao rồi chàng bỏ không nghĩ nữa . Vầng trăng tròn vành vạnh đã mọc lên . Lục Tiểu Phụng muốn đi lẹ đến Tử Cẩm Thành vì chàng không thể tới chậm được .

Điện Thái Hoà ở bên phải trong cổng Thái Hoà . Ngoài cổng Thái Hoà là giải song Kim Tuy Ngọc Đới Hà . Dưới ánh trăng tỏ coi chẳng khác tấm đai ngọc nước vàng . Lục Tiểu Phụng đi qua khu Thiên Nhai vào cửa Đông Hoa Xuyên Long Vũ Môn chuyển đến cửa Ngọ Môn dưới Long Lân Phụng Khuyết . Rồi chàng đến một khu cấm địa trong vùng cấm địa . một tòa thành ở trong thành .

Trên đường , bọn quân canh ba bước một tốp , năm bước một trạm . Nếu không có tấm băng đoạn thay đổi màu sắc này thì bất luận là ai muốn tiến vào cũng khó . Dù có vào cũng đừng hòng vượt qua lô trí nửa bước .

Địa phương này tuy không nhìn thấy bóng người nhưng khắp nơi trong bóng tối đều có những cao thủ thị vệ ẩn nấp .

Trong đại nội là nơi rồng ẩn cạp núp . Có người là cao nhân võ lâm được tặng lễ vật mời tới , có người hoài bão chí khí anh hùng từ

thuở nhỏ , cũng có người vào đây để ẩn lánh cừu gia mà tạm thời phải ẩn lánh như những tên giang dương đại đạo không ai dám coi thường võ công của họ .

Dưới ánh trăng tỏ bóng thấy một người ngồi xếp bằng dưới gầm cầu Ngọc Đới trên sông Ngọc Đới Hà . Đầu người này trọc lóc lấp loáng như có ánh sáng .

Nhà sư chất phác !

Lục Tiểu Phụng liền chạy tới cười nói : - Hòa thượng đêm sớm nhỉ ?

Nhà sư chất phác đang ngoạm tám bánh bao , ngó thấy Lục Tiểu Phụng vội dấu đi , miệng ậm ừ một tiếng . Lão chỉ mong Lục Tiểu Phụng chưa ngó thấy bánh của lão . Lục Tiểu Phụng lại cười nói : - Tại hạ nhìn thấy cái đó trong tay hòa thượng sức nhớ ra một điều .

Nhà sư chất phác hỏi : - Điều gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ nhớ ra mình chưa ăn cơm tối . Nhà sư chất phác lộn tròn trắng lên hỏi :

- Phải chăng thí chủ muốn lừa gạt để lấy bánh bao của hòa thượng ?

Lục Tiểu Phụng trợn mắt hỏi lại :

- Tại hạ lừa gạt hòa thượng hồi nào ? Đổi hai tám băng đoạn lấy một cái bánh bao chẳng lẽ hòa thượng còn cho là mình thua thiệt ?

Nhà sư chất phác láo liếng cặp mắt , đột nhiên bật cười nói :

- Hòa thượng không nói dối . Hiện giờ trong mình hòa thượng còn ba tám bánh bao rưỡi . Thí chủ có muốn đổi không ?

Lục Tiểu Phụng đáp : - Có .

Nhà sư chất phác hỏi :

- Thí chủ định lấy gì đánh đổi ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Cái sản nghiệp của tại hạ đều mang trong mình . Hòa thượng muốn lấy thứ gì , tại hạ sẽ đưa cho thứ đó .

Nhà sư chất phác ngắm nghía chàng từ đầu xuống đến đến gót chân , lại từ gót chân lên đến đầu hai lượt rồi nhăn nhó cười nói : - Xem chừng sản nghiệp của thí chủ hãy còn thua hòa thượng .

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

- Ít ra tại hạ hơn hòa thượng hai hàng râu mép và mấy ngàn sợi tóc trên đầu . Nhà sư chất phác nói :

- Râu tóc của thí chủ , hòa thượng đều không muốn lấy . Hòa thượng chỉ yêu cầu thí chủ ưng thuận cho một điều là hòa thượng chia nửa bánh .

Lục Tiểu Phụng hỏi : - Điều gì ?

Nhà sư chất phác đáp :

- Lần sau thí chủ có ngó thấy hòa thượng cũng lơ đi như không quen biết . Thế là hòa thượng được thiên hạ thái bình .
Lục Tiểu Phụng cười rộ , vỗ vai nhà sư , ngồi xuống bên cạnh , vẫn cười rữ rệu không ngớt .
Nhà sư chất phác hỏi : - Thí chủ không chịu ư ? Lục Tiểu Phụng đáp : - Không chịu .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 20

Ngó biển đề quần thần bỏ vía

Mục Dịch cũng đã sớm nhìn ra thế thắng bại của đôi bên, kêu lên:

- Niệm nhi, không cần tỷ thí nữa, công tử gia hơn con nhiều lắm.

Nghĩ thầm:

- Thiếu niên này võ công cao cường, dường như không chỉ là bọn đệ tử khổ gấm chỉ biết cờ bạc trai gái, để hỏi rõ gia thế của y xem, chỉ cần không phải là con quan lại nước Kim thì con gái mình cũng có chỗ nương nhờ suốt đời.

Bèn luôn miệng kêu lớn, bảo hai người dừng tay.

Hai người đang đấu tới lúc quyết liệt, nhất thời làm sao dừng tay được? Công tử kia nghĩ thầm:

- Bây giờ mà ta muốn thả thương người thì dễ như trở bàn tay, chỉ là có chỗ không nên.

Đột nhiên chưởng biến thành trào móc lên đã nắm được cổ tay trái cô gái, cô gái sau cơn hoảng sợ lập tức giật mạnh ra. Công tử kia thuận thế đẩy nhẹ một cái, cô gái chân đứng không vững, đã sắp ngã lăn ra đất, công tử kia tay trái choàng qua đã ôm nàng vào lòng. Mọi người đứng xem chung quanh lại hò reo khen ngợi, chỉ nghe tiếng ầm ầm vang thành một tràng.

Cô gái xấu hổ mặt mũi đỏ bừng, hạ giọng năn nỉ:

- Buông ta ra mau đi!

Công tử kia cười nói:

- Người gọi ta một tiếng thân ca ca, ta sẽ buông người ra.

Cô gái giận y khinh bạc, dùng sức giãy một cái, nhưng bị y ôm chặt, làm sao giãy ra được?

Mục Dịch bước lên nói:

- Công tử thắng rồi, xin buông tiểu nữ ra đi!

Công tử kia hô hô cười lớn, vẫn không chịu buông.
Cô gái nóng ruột, phi chân đá vào huyệt Thái dương của y, buộc y không thể không buông tay ra. Công tử kia buông tay phải ra, giờ tay gạt một cái, cổ tay móc lại đã nắm được chân phải của nàng, công phu cầm nắm của y quả thật đã sử dụng như ý, bắt tay là nắm được tay, bắt chân là nắm được chân. Cô gái càng nóng ruột, cố sức giật chân lại, chiếc hài thêu hoa hồng trên bàn chân tuột ra, nhưng rốt lại cũng đã giăng ra được khỏi vòng tay của y, ngồi phếch dưới đất, xấu hổ cúi đầu sờ sờ chiếc tất trắng. Công tử kia cười hì hì, đưa chiếc hài lên mũi làm ra vẻ ngửi ngửi.

Bọn vô lại bên ngoài lẽ nào lại không thừa cơ pha trò, đồng thanh kêu lên:

- Thơm quá!

Mục Dịch cười nói:

- Tôn tính đại danh của ngươi là gì?

Công tử cười nói:

- Không cần nói đâu!

Rồi quay lại khoác cẩm bào lên, nhìn cô gái áo đỏ một cái nhét chiếc hài thêu vào bọc. Đúng lúc ấy một trận gió mạnh thổi lên, trên không lác đác có mấy bông tuyết rơi xuống, đám người nhàn rỗi chung quanh có nhiều kẻ kêu lên:

- Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi!

Mục Dịch nói:

- Chúng tôi ngụ ở khách sạn Cao Thăng, trên phố lớn phía tây thành, mời về đó nói chuyện.

Công tử kia nói:

- Nói chuyện gì? Tuyết rơi rồi. Ta phải về nhà đây.

Mục Dịch ngạc nhiên biến sắc nói:

- Ngươi đã thắng được tiểu nữ, ta đã nói trước, tự nhiên sẽ gả con gái cho ngươi. Đây là việc chung thân đại sự, há lại có thể qua loa cho xong?

Công tử kia hô hô cười rộ, nói:

- Bọn ta chỉ là đùa chơi bằng quyền cước, kể ra cũng hay. Còn chiêu thân à, ha ha, xin cảm ơn!

Mục Dịch tức xanh mặt, nhất thời không nói nên lời, chỉ vào y nói:

- Ngươi..., ngươi...

Một tên tùy tùng của công tử cười nhạt nói:

- Công tử gia của bọn ta là hạng người nào, lại đi thông gia với hạng người giang hồ hèn hạ các ngươi à? Ngươi nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy!

Mục Dịch giận quá vung tay tát một cái, lực đạo rất mạnh, tên tùy tùng ấy lập tức ngất đi luôn. Công tử kia cũng không cãi cọ với y sai người đỡ tên tùy tùng ấy rồi lên ngựa. Mục Dịch tức giận nói:

- Người định đùa giỡn với bọn ta một chút phải không?

Công tử kia cũng không đáp chân trái đã đạp lên bàn đạp.

Mục Dịch tay trái lật một cái, nắm cánh tay trái của y quát:

- Được, con gái ta cũng không thể gả cho kẻ tiểu nhân khinh bạc như ngươi, trả chiếc hài đây!

Công tử kia cười nói:

- Đó là cô ta tình nguyện tặng ta, có liên can gì tới ngươi? Chiêu thân thì không cần, nhưng chiếc hài này thì không thể không cần.

Tay trái vung một vòng tròn nhỏ, vừa hơi vận kinh đã hất tay Mục Dịch ra. Mục Dịch tức giận toàn thân phát run, quát:

- Ta liều mạng với ngươi!

Rồi nhảy vọt lên tung người về phía trước, hai tay ra chiêu Chung cổ tề minh đánh vào huyết Thái dương hai bên trán địch nhân. Công tử kia ngửa người tránh khỏi, chân trái đặt trên bàn đạp ngựa nhấc lên, phi thân vọt vào bãi đất trống cười nói:

- Nếu ta đánh bại lão già nhà ngươi, thì ngươi không được ép ta làm con rể nữa nhé!

Người xem chung quanh phần đông đều tức giận gã công tử này khinh bạc vô hạnh, cậy thế khinh người, ngoài vài tên vô lại hô hô cười lớn, số còn lại đều nén giận không nói gì.

Mục Dịch không nói, vận lực một cái ra chiêu Hải yến lược ba, thân hình vọt lên lao nhanh về phía công tử. Công tử kia biết y giận lắm, lúc ấy không dám coi thường, nép người qua một bên, chưởng trái ra chiêu Độc xà tầm huyết thủ đâm vào bụng dưới y. Mục Dịch né qua bên phải, chưởng phải mau lẹ đánh vào huyết Kiên tĩnh của đối phương. Công tử kia vai trái hơi trầm xuống tránh qua phát chỉ, không chờ chưởng trái rút về, chưởng phải đã từ dưới chưởng trái đánh mau ra một chiêu Thâu vân hoán nhật, cánh tay trái bên trên che mắt tầm nhìn của đối phương, chưởng này xuất kỳ bất ý, vô cùng hiểm độc. Mục Dịch tay trái trầm xuống một cái, khuỷu tay đã đánh xuống chưởng của y, tay phải quét ngang ra một quyền, đợi y cúi đầu tránh, đột nhiên hai tay chấp lại một chiêu Vi Đà hiển chữ đánh vào cằm y.

Công tử kia lúc ấy bất kể biến chiêu thế nào đều không khỏi bị trúng của y một chưởng, chợt nảy ý độc ác hai tay đưa mau lên nhanh như chớp, mười ngón tay chia ra chụp lên hai mu bàn tay của Mục Dịch, kế nhảy ra phía sau, đầu mười ngón tay đã nhuộm màu đỏ.

Những người đứng xem chung quanh đều bật tiếng la hoảng, chỉ thấy Mục Dịch mu bàn tay máu chảy ròng ròng. Cô gái vừa giận vừa sợ, vội bước lên đỡ cha, xé vạt áo cha băng bó cho y. Mục Dịch đẩy con gái một cái, nói:

- Tránh ra, hôm nay không liều mạng với y không xong.

Cô gái kia mặt hoa ảm đạm, nhìn chăm chăm vào công tử kia, đột nhiên rút trong bọc ra một ngọn chùy thủ đâm vào ngực mình. Mục Dịch cả kinh, bất kể mình sẽ bị thương, đưa tay chặn lại, cô gái thu thế không kịp, nhát kiếm ấy đâm trúng bàn tay của cha.

Quách Tĩnh đứng xem nhìn thấy chuyện bất bình như thế đời nào nhìn được nữa? Thấy công tử kia chùi máu trên mười ngón tay vào áo, lại định lên ngựa, lúc ấy hai tay rung lên, nhẹ nhẹ đẩy những người phía trước ra bước vào bãi đất, kêu lên:

- Nay, người làm thế là không đúng rồi!

Công tử kia thoáng ngẩn người rồi cười nói:

- Vậy làm sao mới đúng?

Đám thủ hạ tùy tùng thấy Quách Tĩnh ăn mặc quê mùa, nói giọng phương Nam, lại nghe công tử nhại giọng y để pha trò, đều buông tiếng cười rộ.

Quách Tĩnh ngờ ngác, cũng không biết họ cười gì nghiêm mặt nói:

- Người phải cười vì cô nương này mới đúng.

Công tử kia nghiêng nghiêng đầu, cười sáng sặc nói:

- Tại sao ta phải cười chứ?

Quách Tĩnh nói:

- Nếu người không muốn cười nàng sao lại bước vào tử võ? Trên lá cờ của nàng ghi rất rõ bốn chữ Tử võ chiêu thân mà.

Công tử kia sa sầm mặt, nói:

- Thằng tiểu tử nhà ngươi dây vào chuyện không phải của mình, là muốn gì?

Quách Tĩnh nói:

- Vị cô nương này dung mạo đã xinh đẹp, võ nghệ lại cao cường, sao người không muốn? Người không thấy nàng tức giận tới mức vung đao muốn tự tử sao?

Công tử kia nói:

- Nói chuyện với thằng tiểu tử gốc nhà ngươi chỉ phí lời.

Rồi quay người định bỏ đi. Quách Tĩnh vươn tay cản, nói:

- Ô, sao lại muốn bỏ đi?

Công tử kia nói:

- Cái gì?

Quách Tĩnh nói:

- Ta đã chẳng khuyên người cưới vị cô nương này rồi sao?

Công tử kia cười gần một tiếng, rảo chân bước đi.

Mục Dịch thấy Quách Tĩnh khảng khái trượng nghĩa, biết y là một thiếu niên nóng nảy thẳng thắn, nhưng nghe y trò chuyện với công tử thì rõ ràng tâm địa thuần phác, hoàn toàn không hiểu việc đời, lúc ấy bèn bước tới bên cạnh nói với y Tiểu huynh đệ, đừng đếm xỉa gì tới y, chỉ cần ta còn một hơi thở thì mối thù này không thể không trả. Rồi cao giọng quát:

- Này, người để lại tên họ xem sao!

Công tử kia cười nói:

- Ta đã nói không thể gọi người là cha vợ, người còn hỏi tên ta làm gì?

Quách Tĩnh cả giận vọt người nhảy qua quát:

- Vậy thì người trả lại hài cho vị cô nương kia.

Công tử nổi giận nói:

- Có liên can gì tới người? Người ưng ý vị cô nương này rồi phải không?

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Không phải! Rốt lại người có chịu trả không?

Công tử đột nhiên vung tay trái ra tát mạnh vào mặt Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh cả giận, thi triển phép Giáo nã trong Cầm nã thủ, tay trái ngửa lên trên xoay ra bên phải, tay phải úp xuống dưới xoay ra bên trái, hai tay giao nhau chụp xuống. Vừa chụp được một cái cũng đồng thời giữ cứng huyết Mạch môn trên hai cổ tay công tử.

Công tử kia vừa sợ vừa giận, giật một cái không giăng ra được, quát lên:

- Người muốn chết à?

phi chân phải đá thẳng vào âm nang Quách Tĩnh. Quách Tĩnh hai tay gạt mạnh, ném y trở vào bãi đất.

Công tử kia công phu khinh công rất cao cường, đã thấy y bị ném đầu vai chúc xuống đất, nào ngờ sắp chạm đất thì chân phải đập mạnh xuống đất một cái đã đứng bật dậy. Y vội cời chiếc cẩm bào ra quát:

- Thằng tiểu tử thói tha nhà người chán sống rồi phải không? Có giỏi thì lại đây so tài với công tử gia.

Quách Tĩnh lắc đầu nói:

- Tại sao ta phải đánh nhau với người? Người đã không chịu cưới cô ta thì cứ trả lại chiếc hài thôi.

Mọi người đứng xem chung quanh nghĩ rằng Quách Tĩnh bước ra can thiệp chuyện bất bình, đều muốn nhìn thấy công phu của y,

không ngờ y chợt lâm trận rút lui, mấy tên vô lại nhao nhao kêu lên:

- Chỉ nói mà không đánh thì đâu phải là hảo hán?.

Công tử kia mới rồi bị Quách Tĩnh nắm cứng hai tay ném ra một cái, biết y võ công không kém, nội lực thâm hậu, trong lòng cũng có ba phần úy kỵ, thấy y không muốn động thủ rất hợp ý mình, nhưng bị y đòi trả lại chiếc hài thêu, trước chỗ hàng bao nhiêu con mắt nhìn chằm chằm như thế này thì làm sao chịu được? Lúc ấy liền vắt chiếc áo cẩm bào lên vai, cười gằn quay đi. Quách Tĩnh đưa tay trái ra nắm chiếc cẩm bào của y kêu lên:

- Tại sao lại bỏ đi?.

Công tử kia chợt thì triển mưu kế, cánh tay đẩy ra một cái, chiếc cẩm bào bay lên chụp vào đầu Quách Tĩnh, kế đó song chưởng cùng vung ra đánh mạnh vào sườn y.

Quách Tĩnh đột nhiên thấy trước mặt tối đen, đồng thời ngực bị một luồng kinh phong đánh tới, vội hóp bụng lại nhưng đã không kịp, chát chát hai tiếng, ngực đã bị trúng hai chưởng. May là y từng theo Đan Dương tử Mã Ngọc tu tập nội công chính tông của huyền môn hai năm, hai chưởng ấy tuy đánh vào ngực y đau thấu xương nhưng cũng không làm y bị thương được đang lúc nguy cấp ấy hai chân vung lên theo Uyên ương liên hoàn cước liên tiếp đá ra, trong chớp mắt đá ra chín cước.

Đó là tuyệt học bình sinh của Mã vương thần Hàn Bảo Câu, dưới chân từng đá ngã vô số hảo hán Nam Bắc. Quách Tĩnh tuy chưa học được tới chỗ tinh túy trong cước pháp của Tam sư phụ, trên đầu lại bị chiếc áo cẩm bào chụp xuống không nhìn thấy gì, chỉ là phi cước đá bừa ra, nhưng công tử kia cũng bị y đá tới mức tay chân luống cuống, liên tiếp tránh được bảy cước đầu nhưng hai cước cuối cùng lại không thể tránh được, huých huých hai tiếng, đùi phải đùi trái đều bị đá trúng.

Hai người đồng thời nhảy về phía sau. Quách Tĩnh vội giật tấm áo cẩm bào chụp trên đầu xuống, bất giác vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm đầu tiên đã nói rõ là tỷ võ chiêu thân, công tử này tỷ võ đã thắng lại không kể gì tín nghĩa, không muốn lấy cô nương kia mà mình nói đạo lý với y, y lại đánh mình trước, mà còn hạ độc thủ, nếu mình không luyện qua nội công, bị trúng hai chưởng này há chẳng phải là gãy xương nát gân, nội tạng bị thương sao? Y tính tình chất phác, từ nhỏ ăn ở với những người thô莽 thành thật nên hoàn toàn không biết gì về lòng người gian ác Tuy mấy năm nay bọn Chu Thông. Toàn Kim Phát đã nói cho y nghe không ít về những chuyện tàn ác gian trá trên giang hồ nhưng y chỉ coi như chuyện cổ tích, nghe qua là xong,

đã không phải là kinh nghiệm của bản thân thì khó mà in sâu vào óc. Lúc ấy sau lúc căm giận, lại hoang mang không hiểu, đúng là không tin trên thế gian lại có những chuyện như vậy.

Công tử kia bị trúng hai cước chột ùng ùng nổi giận, thân hình chộp lên, đột nhiên đã sấn vào cạnh Quách Tĩnh, chưởng trái ra chiêu Tà quải đơn tiên, vù một tiếng đập xuống đỉnh đầu y. Quách Tĩnh giơ tay gạt, hai tay chạm nhau, chỉ thấy trước ngực đau buốt, trong lòng cả kinh, bị công tử kia liên tiếp tấn công mấy chiêu, móc chân một cái, ngã ngửa ra đất Đám tùy tùng của công tử đều cười rộ lên. Công tử kia phúi phúi bụi đất trên đùi, cười nhạt nói:

- Bằng vào công phu mèo què ấy mà muốn can thiệp chuyện bất bình à? Về nhà bảo sư nương của người dạy thêm hai mươi năm nữa đi!

Quách Tĩnh không nói tiếng nào, hít sâu một hơi, vận khí mấy vòng trong ngực, lập tức thấy bớt đau, nói:

- Ta không có sư nương?

Công tử kia hô hô cười lớn, nói:

- Vậy thì bảo sư phụ người mau cưới một người đi?

Quách Tĩnh đang định nói: Ta có sáu vị sư phụ, trong đó một người là phụ nữ nhưng thấy công tử kia đang định đi ra khỏi bãi đất, không kịp nói câu ấy vội sấn lên gọi:

- Xem quyền đây!

Tay quyền từ hông đánh lên nhắm vào gáy y. Công tử kia cúi đầu tránh qua.

Quách Tĩnh quyền tay trái móc lại đánh vào mặt y. Công tử kia đưa tay gạt ra, hai người hai tay chạm nhau, ai cũng vận nội kinh hất ra ngoài. Quách Tĩnh công lực mạnh hơn, công tử kia võ công cao hơn, nhất thời giằng co bất phân thắng bại.

Quách Tĩnh hít mạnh một hơi, đang định tăng thêm kinh lực lên cánh tay, chợt thấy cánh tay đối phương đột nhiên rút lại, kinh lực trên tay dề vào khoảng không, thân hình không tự chủ được nhào lên phía trước, vội lấy thế đứng vững lại thì chưởng của địch nhân đã đánh tới hậu tâm. Quách Tĩnh vội vùng chưởng lại đón đỡ, nhưng y đang bị động, đối phương lại chủ động, công tử kia quát:

- Cút đi!

Chưởng lực xô ra. Quách Tĩnh vừa giao quyền lại ngã xuống, lần này là ngã sấp. Y khuỷu tay trái vừa chạm đất, thân hình đã bật lên, xoay nửa vòng trên không, chân trái quét ngang ra đá vào giữa ngực công tử kia.

Những người đứng xem chung quanh thấy y biến chiêu mau lẹ như

thế, gần như chuyển bại thành thắng, những người hơi biết võ nghệ đều cất tiếng khen ngợi.

Công tử kia nép người qua bên trái, song chưởng hư hư thực thực, một chưởng để quấy rối, một chưởng để tấn công. Lúc ấy Quách Tĩnh bèn thi triển Phân cân thác cốt thủ, hai tay bay múa, chụp gân bẻ khớp, chiêu nào cũng không rời các huyết đạo khớp xương của đối phương. Công tử kia thấy đòn tới của y lợi hại, chưởng pháp đột nhiên biến hóa, cũng thi triển Phân cân thác cốt thủ. Nhưng công phu này của Quách Tĩnh là do Diệu thủ thư sinh Chu Thông tự sáng tạo, khác hẳn với của các danh sư ở Trung nguyên. Hai người quyền lộ rất giống nhau nhưng thủ pháp chiêu thức thì khác hẳn, đánh được vài chiêu, một người chĩa hai ngón tay phóng vào huyết Dưỡng lão sau cổ tay đối phương, người kia lật tay móc lại kéo ra, chụp vào khớp ngón tay địch nhân. Đôi bên đều úy kỵ nhau, đều không dám ra đòn thật sự, vừa phát đã thu, cứ thế qua ba bốn mươi chiêu lại càng bất phân thắng bại.

Tuyệt bay lả tả, trên đầu trên vai mọi người đều đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Công tử kia đánh lâu không thắng, chợt để lộ một chỗ sơ hở, để trống trước ngực. Quách Tĩnh thừa cơ sấn vào ngón tay điểm mau tới huyết Cưu vĩ trên ngực đối phương, chợt động tâm niệm:

- Mình và y không hề có oán thù, không thể ra tay quá nặng?

Ngón tay hơi nghiêng đi, phóng chệch qua bên cạnh. Nào ngờ tay phải của công tử kia đột nhiên xuyên ra, đẩy hai tay của Quách Tĩnh ra ngoài, quyền trái búng búng hai phát đập vào giữa lưng y. Quách Tĩnh vội co người lùi lại phía sau, phát chưởng cũng đánh tới lưng công tử kia. Công tử kia đã sớm nghĩ tới chiêu ấy, tay phải móc lại xoay vòng giữ cứng cổ tay y, dùng chiêu Thuận thủ khiến dương kéo mạnh ra ngoài, chân phải đạp vào ống chân phải Quách Tĩnh, mượn lực đẩy lực. Quách Tĩnh lập tức không đứng vững, huých một tràng ngã vật xuống đất.

Mục Dịch hai tay nhờ con gái băng bó vết thương, đứng dưới ngọn cờ xem hai người giao đấu, thấy Quách Tĩnh ngã liên tiếp ba lần, rõ ràng không phải là đối thủ của công tử kia, vội bước tới đỡ y lên, nói:

- Lão đệ chúng ta đi thôi, không cần phải đôi co với bọn khốn này.

Quách Tĩnh ngã một cái vừa rồi đầu váng mắt hoa, trán đập xuống đất đau quá, lửa giận bùng lên, giằng ra khỏi tay Mục Dịch, sấn tới liên tiếp vùng quyền phát chưởng, hung dữ sấn vào đánh công tử kia.

Công tử kia quả thật không ngờ y thua không chịu bỏ chạy mà lại

càng đấu càng dũng mãnh, nhảy ra ba bước kêu lên:

- Người còn chưa chịu thua à?

Quách Tĩnh không đáp, cứ sấn vào đánh đá, công tử kia nói:

- Người mà còn lảng nhảng thì đừng trách ta ra sát thủ!

Quách Tĩnh nói:

- Được? Người không trả chiếc hài lại thì chuyện giữa chúng ta vĩnh viễn không xong đâu.

Công tử kia cười nói:

- Cô nương kia không phải là em gái người, sao người cứ liều chết bắt ta phải làm em rể?

Câu ấy là lời mắng người ở vùng Bắc Kinh, bọn vô lại đứng ngoài nghe thế đều cười ầm lên. Quách Tĩnh thì không hiểu gì cả, nói:

- Ta không quen cô ta, cô ta vốn không phải là em gái ta.

Công tử kia vừa tức giận vừa buồn cười, mắng:

- Thăng tiểu tử ngu ngốc, xem quyền đây?

Hai người lại giao quyền, lui tới qua lại tiếp tục đánh nhau.

Lần này Quách Tĩnh đã đề phòng, công tử kia liên tiếp bày quỷ kế, nhưng Quách Tĩnh hoàn toàn không mắc lừa. Nói tới võ công thì công tử kia quả thật hơn y một bậc, nhưng Quách Tĩnh liều mạng dùng toàn lực, ra sức đánh nhau, bất kể bị trúng thêm quyền chưởng vẫn sấn vào không chịu lui. Y lúc nhỏ chưa học võ công đánh nhau với đám trẻ con bọn Đô Sử cũng đã như thế. Lúc ấy võ nghệ tuy đã cao, nhưng lối đánh nhau vẫn theo tính nết trời cho, không khác gì lúc nhỏ, lẫn xả vào đánh, vút bốn chữ Đánh thua thì chạy mà Tứ sư phụ dạy lên tận mây xanh. Trong lòng y này giờ chỉ còn sáu chữ Đánh không lại thì đánh nữa, chỉ là không tự biết mà thôi.

Lúc ấy những người nhân rồi nghe la hét kéo tới đứng xem chung quanh càng lúc càng đông, quảng trường đã đông nghịt chật cứng. Gió tuyết càng lớn, nhưng mọi người thích xem nhiệt náo, không ai bỏ về.

Mục Dịch nhiều năm qua lại giang hồ, biết việc này nhất định sẽ làm kinh động quan phủ, gây ra chuyện lớn, nhưng người ta trượng nghĩa ra tay can thiệp chuyện bất bình, mình há lại có thể bỏ đi cho xong chuyện, đứng bên cạnh nhìn trong lòng mười phần lo lắng, vô ý đưa mắt nhìn vào đám đông một cái chợt thấy rất nhiều trong những người đứng xem là nhân vật võ lâm, hào khách giang hồ, người ngưng thần quan sát, kẻ hạ giọng bàn bạc. Mới rồi vì y tập trung tinh thần nhìn hai người trẻ tuổi đánh nhau nên cũng không biết họ tới lúc nào.

Mục Dịch từ từ di động bước chân, mon men tới gần chỗ đám tùy

tùng của công tử kia tụ tập, nghiêng tai liếc mắt, chỉ thấy trong đó có ba người tướng mạo kỳ lạ. Một người thân khoác cà sa màu đỏ, đầu đội tăng quan sáng ngời, là một nhà sư Tây Tạng, y rất to lớn, cao hơn hẳn mọi người nửa cái đầu. Một người vóc dáng trung bình, đầu đầy tóc bạc nhưng sắc mặt hồng hào không hề có một vết nhăn như trẻ con, đúng là đồng nhan bạch phát, thần thái tươi tắn, mặc một chiếc trường bào vải thô. ăn mặc không ra người xuất gia, không ra người tục gia. Người thứ ba thân hình ngũ đoản, mắt đầy tia máu đỏ, nhưng ánh mắt sáng quắc như điện, ria mép lởm chởm.

Mục Dịch nhìn thấy thâm kinh ngạc, chỉ nghe một tên tùy tùng nói:

- Thượng nhân, lão nhân gia người ra tay đánh đuổi gã tiểu tử kia cho rồi, chứ nhùng nhằng thêm lúc nữa, nếu tiểu vương gia lỡ tay bị thương thì bọn tùy tùng người dưới chúng tôi không sống được đâu.

Mục Dịch cả sợ, nghĩ thầm:

- Té ra gã thiếu niên vô lại này là tiểu vương gia, đánh nhau thêm lúc nữa, có thể gây ra đại họa. Xem ra những người này đều là hảo thủ trong vương phủ, chắc bọn tùy tùng sợ gây ra chuyện nên về mời tới giúp đỡ.

Chỉ thấy nhà sư Tây Tạng kia mỉm cười, cũng không trả lời.

Ông già tóc bạc cười nói:

- Linh Trí thượng nhân là đại cao thủ trong Mật tông ở Tây Tạng, nếu động thủ với loại tiểu tử này thì còn gì là thân phận.

Rồi quay đầu cười nói với tên tùy tùng kia:

- Nhiều lắm là người bị vương gia đánh gãy chân chứ làm sao mất mạng được?

Hán tử thấp nhỏ nói:

- Tiểu vương gia công phu cao hơn thằng tiểu tử kia, sợ cái gì? Y thân thể thấp nhỏ nhưng tiếng nói vang rền như chuông. Mọi người bên cạnh giật nảy mình, ai cũng quay lại nhìn y, bị y đưa ánh mắt sáng quắc trừng mắt một cái lại đều vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

Ông già tóc bạc cười nói:

- Tiểu vương gia học được một thân công phu như thế mà không bộc lộ trước mặt mọi người há lại không uống phí bấy nhiêu năm rèn luyện sao? Mà nếu có ai xông vào giúp đỡ, y nhất định cũng sẽ không thích.

Hán tử thấp nhỏ nói:

- Lương công, người nói chường pháp của tiểu vương gia là công phu của môn phái nào?

Lần này thì y hạ giọng thì thảo. Ông già tóc bạc cười khà khà nói:

- Bành lão đệ, người muốn khảo xét lão ca người chứ gì? Chưởng pháp của tiểu vương gia bay lượn linh động, hư thực biến hóa, quả thật rất không dễ. Nếu lão ca của người không nhìn lầm thì ắt y đã học công phu với đạo sĩ phái Toàn Chân.

Mục Dịch trong lòng hoảng sợ:

- Gã thiếu niên hạ lưu này là người phái Toàn Chân à?

Hán tử thấp nhỏ nói:

- Nhấn lực của Lương công hay lắm. Trước nay người ở núi Trường Bạch tu tiên luyện thuốc, nghe nói rất ít khi tới Trung nguyên, mà với gia số võ học của các môn phái ở Trung nguyên lại có thể vừa nhìn là biết ngay, huynh đệ vô cùng khâm phục.

Ông già tóc bạc mỉm cười nói:

- Bành lão đệ nói đùa rồi.

Hán tử thấp nhỏ kia lại nói:

- Có điều đạo sĩ phái Toàn Chân người nào cũng cổ quái mà lại chịu tới dạy võ nghệ cho tiểu vương gia mới là chuyện lạ.

Ông già tóc bạc cười nói:

- Lục vương gia nhún mình với người dưới, mời ai mà không được? Như Bành lão đệ người là hào kiệt tung hoành ở Sơn Đông Sơn Tây như thế này mà không phải cũng tới vương phủ sao?

Hán tử thấp nhỏ kia gật gật đầu.

Ông già tóc bạc nhìn hai người đánh nhau, thấy Quách Tĩnh chưởng pháp lại thay đổi, ra tay thông thả nhưng môn hộ lại giữ gìn nghiêm cẩn dị thường, tiểu vương gia mấy lần đánh vào đều bị chưởng pháp trầm mãnh chắc chắn của y hất ra, bèn hỏi hán tử thấp nhỏ:

- Người thấy gia số võ công của gã tiểu tử kia là môn phái nào?

Người kia ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Gã tiểu tử này võ công rất phức tạp, dường như không phải là do một sư phụ truyền cho.

Một người bên cạnh nói ngay:

- Bành trại chủ nói rất đúng, gã tiểu tử này là đồ đệ của Giang Nam thất quái.

Mục Dịch nhìn qua y, chỉ thấy người này khuôn mặt xanh gầy, trán có ba cái bướu thịt nhô lên, nghĩ thầm:

- Người này gọi y là Bành trại chủ, chẳng lẽ hán tử thấp nhỏ này chính là gã đại đạo Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ giết người không chớp mắt sao? Tên họ Giang Nam thất quái đã rất lâu không nghe nói tới, chẳng lẽ họ còn sống à?

Đang ngờ vực, chợt người mặt xanh kia tức giận gầm lên:

- Thăng tiểu tử thối tha, người cũng ở đây à?

Rồi xoảng một tiếng, rút sau lưng ra một ngọn Tam cổ cương xoa tung người lên nhảy vào bãi đất.

Quách Tĩnh nghe sau lưng có tiếng động, quay đầu thấy trước mắt có ba cái bướu thịt không ngừng rung rung, chính là Tam đầu giao Hầu Thông Hải sư thúc của Hoàng Hà tứ quỷ đang tiến tới, giật nảy mình, y đầu óc không được mau lẹ, nhất thời không biết nên làm sao là tốt, trong lúc phân tâm ấy đầu vai đã bị trúng một quyền, vội vàng trả đòn, lại đánh nhau với công tử kia.

Mọi người đứng xem chung quanh thấy Hầu Thông Hải cầm binh khí nhảy vào bãi đất, cho rằng y muốn tới giúp một bên, cảm thấy không công bằng, nhao nhao hò hét ầm ĩ. Mục Dịch thấy y vừa nói chuyện với bọn Bành trại chủ, biết y là nhân vật trong Triệu vương phủ, hai tay đưa ra sấn lên mấy bước, chỉ cần y động thủ với Quách Tĩnh thì sẽ lập tức xông vào, tuy đối phương người đông thế mạnh nhưng tình thế đã tới như thế cũng chỉ còn cách liều mạng. Nào ngờ Hầu Thông Hải hoàn toàn không xông vào Quách Tĩnh mà lại xông qua đám người đối diện. Một thiếu niên gầy gò mặt đầy nhoe nhoe, quần áo rách rưới thấy y xông tới, kêu lên:

- Í chà!

Rồi quay đầu bỏ chạy. Hầu Thông Hải sải chân đuổi mau theo, sau lưng còn có bốn hán tử đuổi tới.

Quách Tĩnh thoáng thấy Hầu Thông Hải đang đuổi người bạn mới quen của mình là Hoàng Dung, phía sau còn có Hoàng Hà tứ quỷ tay cầm binh khí đằng đằng sát khí đuổi theo, trong lòng lo lắng, trên đùi lập tức bị tiểu vương gia đá trúng một cước. Y nhảy ra khỏi vòng chiến, kêu lên:

- Khoan đã! Ta ra ngoài một lúc sẽ quay lại đánh tiếp.

Tiểu vương gia bị y lảng nhảng đánh nhau nãy giờ, đã không còn muốn đánh nữa, chỉ mong dừng tay cho sớm, nghe y nói thế quả là mong mà không được, lập tức cười nhạt nói:

- Người nhận thua là được rồi.

Quách Tĩnh lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Dung, đang muốn đuổi theo giúp đỡ, chợt nghe tiếng huých huých vang lên. Hoàng Dung tay cầm roi da cười hì hì ha ha chạy trở lại, sau lưng là Hầu Thông Hải tức giận chửi mắng luôn mồm, vung vung ngọn cương xoa đâm túi bụi vào hậu tâm y. Nhưng Hoàng Dung thân pháp vô cùng mau lẹ, mũi cương xoa rút lại vẫn còn cách một khoảng nhỏ, không sao đâm trúng. Mũi cương xoa chớp chớp dưới ánh nắng, trên xoa còn có ba cái vòng gang, múa lên đập vào nhau kêu leng keng. Hoàng Dung giữa đám đông chui đông lủi tây chớp mắt đã ra

đầu bên kia.

Hầu Thông Hải đuổi gần tới nơi, mọi người ai cũng cười ầm lên, té ra hai bên má y đều có năm vết ngón tay đen nhẻm, rõ ràng đã bị gã tiểu tử gầy ốm kia đánh.

Hầu Thông Hải xô đẩy chen lấn trong đám đông, ra tới nơi thì Hoàng Dung đã chạy xa. Nào ngờ y mười phần ượng bướng, đứng lại xa xa để chờ, vẫy tay lia lịa. Hầu Thông Hải giận quá gầm lên be be:

- Không bắt được thằng tiểu tử thối tha nhà ngươi lột xương róc da ra thì Tam đầu giao ta thề không làm người.

Rồi cầm cương xoa đuổi mau theo.

Hoàng Dung chờ y tới gần còn cách mấy bước mới nhấc chân bỏ chạy. Mọi người đang buồn cười, chợt thấy bên kia có ba người thờ hồng hộc đuổi tới, chính là Hoàng Hà tứ quỷ nhưng thiếu mất Táng môn phủ Tiền Thanh Kiện.

Quách Tĩnh thấy thân pháp của Hoàng Dung, vừa mừng vừa sợ nghĩ thầm Té ra y thân mang tuyệt kỹ, hôm trước dẫn dụ Hầu Thông Hải, treo Hoàng Hà tứ quỷ lên cây trong rừng Hắc Tùng ở Trương Gia Khẩu tự nhiên đều là do y ra tay.

Bên này cả bọn nhà sư Tây Tạng đều thán ngạc nhiên. Linh Trí thượng nhân nghĩ thầm Sâm tiên lão quái nhà ngươi mới rồi mở miệng khoe khoang nào là ở dưới núi Trường Bạch đã lâu năm nhưng đối với gia số của các môn phái võ học ở Trung nguyên thì nhìn là biết ngay, bèn nói:

- Sâm tiên, thân pháp của thằng tiểu khiêu hóa này rất khinh linh, là thuộc môn phái nào vậy?

Hầu lão đệ dường như đã bị lép vế rồi!

Lão già đồng nhan bạch phát kia tên Lương Tử Ông, là tôn sư một phái võ học ở núi Trường Bạch, từ nhỏ đã uống nhân sâm và các loại dược vật quý báu trong núi hoang nên vẻ mặt trẻ mãi không già, võ công kỳ lạ, người ta gọi là Sâm tiên lão quái. Bốn chữ Sâm tiên lão quái này trước nay được chia đôi để gọi, trước mặt thì người ta gọi y là Sâm tiên, còn không phải đệ tử của y thì sau lưng đều gọi y là lão quái. Y nhìn không ra lai lịch của gã tiểu khiêu hóa, chỉ khế lắc đầu hồi lâu mới nói:

- Lúc ta ở quan ngoại thường nghe nói chỗ Quỷ môn Long vương toàn là cao thủ, sao sư đệ y lại kém cỏi như thế, ngay cả một đứa trẻ cũng đánh không lại?.

Hán tử thấp nhỏ chính là Bành Liên Hổ nghe thế cau mày không đáp, y trước nay chơi thân với Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên, từng nhờ vả giúp đỡ nhau làm ăn nhiều vụ lớn. Y vốn biết Tam đầu

giao Hầu Thông Hải võ công không kém, nhưng hôm nay lại bị mất mặt như thế, quả thật khiến người ta không sao hiểu được. Hoàng Dung và Hầu Thông Hải làm âm ỉ lên như thế khiến Quách Tĩnh và tiểu vương gia tạm thời dừng tay không đánh nữa. Tiểu vương gia ác đấu hơn nửa giờ, tuy đánh ngã Quách Tĩnh sáu bảy lần, chiếm được thượng phong nhưng đối phương vẫn tuy khó không lui, trên người mình cũng đã trúng đòn không ít mệt mỏi vô cùng, toàn thân toát mồ hôi, lấy cái khăn tay trong lưng ra lau mồ hôi. Mục Dịch đã cất lá cờ Tỳ vũ chiêu thân, cầm tay Quách Tĩnh không ngừng cảm tạ hồi han, đang định cùng y rời mau khỏi chốn thị phi này, chợt nghe huých huých huých tiếng dép da vang lên, ngọn Tam cổ xoa kêu leng keng. Hoàng Dung và Hầu Thông Hải một chạy một đuổi đã quay lại. Hoàng Dung tay giơ hai mảnh vải, nhìn tới Hầu Thông Hải thì áo đã bị xé hai mảnh lộ ra bộ ngực đầy lông lá. Lại qua một lúc Ngô Thanh Liệt và Mã Thanh Hùng một người cầm thương, một người cầm roi thỏ hồng hộc chạy tới, trong đó thiếu mất Đoạn hồn đao Thẩm Thanh cương, có lẽ bị Hoàng Dung ra tay đánh ngã đâu đó rồi. Lúc ấy Hoàng Dung và Hầu Thông Hải lại đã chạy mất hút, không thấy bóng dáng. Những người đứng xem chung quanh ai cũng thấy vừa kỳ lạ vừa buồn cười.

Đột nhiên phía tây vang lên tiếng quát tháo, mười mấy tên quân sĩ đầy tứ tay cầm roi mây đánh bừa ra hai bên xua đuổi những người hiếu sự. Mọi người nhao nhao tránh ra hai bên nhường đường, chỉ thấy chỗ góc phố có sáu tên tráng hán khiêng một cỗ kiệu sơn son thếp vàng đi tới.

Đám tùy tùng của tiểu vương gia kêu lên:

- Vương phi tới rồi!

Tiểu vương gia cau mày mắng:

- Lắm chuyện, ai đi bẩm mời vương phi tới thế?

Đám tùy tùng không dám trả lời, đợi lúc cỗ kiệu tới cạnh bãi đất cùng nhất tề bước lên đón hầu.

Cỗ kiệu dừng lại, chỉ thấy trong kiệu có một giọng phụ nữ vang ra:

- Tại sao lại đánh nhau với người ta? Trời tuyết lớn thế này lại không mặc áo dài, về lại cảm cho mà xem!

Thanh âm rất dịu dàng.

Mục Dịch xa xa nghe thấy, như bị sét đánh, tai ù lên, lập tức ngơ

ngắn xuất thần, tim đập thình thịch Tại sao giọng nói này giống hết người kia của mình rồi lập tức buồn bã:

- Đây là vương phi của nước Đại Kim, mình nhớ vợ tới mức ngây ngốc, đúng là nghĩ ngợi bậy bạ.

Nhưng rồi lại vẫn không kìm lòng được, từ từ bước tới cạnh kiệu. Chỉ thấy một bàn tay trắng muốt nhỏ nhắn trong kiệu đưa ra, cầm một chiếc khăn lau mồ hôi bụi đất trên mặt tiểu vương gia, lại hạ giọng nói mấy câu gì không rõ, quá nửa vừa trách cứ vừa lo lắng. Tiểu vương gia nói:

- Mẹ, con đùa chơi thôi mà, không việc gì đâu.

Vương phi nói:

- Mau mặc áo vào hai mẹ con ta cùng về.

Mục Dịch lại hoảng sợ nghĩ thầm:

- Tại sao trong thiên hạ lại có người có giọng nói giống nhau như thế?

Nhìn thấy hai bàn tay trắng muốt đã rút vào trong kiệu, trước kiệu có một tấm rèm buông xuống, trên tấm rèm thêu mấy đóa hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng. Y tuy đưa mắt nhìn chằm chằm nhưng không thể nhìn xuyên qua được tấm rèm lộng lẫy ấy.

Một tên tùy tùng của tiểu vương gia bước tới trước mặt Quách Tĩnh, nhặt chiếc áo cấm bào của tiểu vương gia lên, mắng:

- Thằng tiểu súc sinh, cái áo này bị người làm bẩn cả rồi!

Một tên quân sĩ đi theo vương phi giờ roi mây lên, roạt một tiếng, đập vào đầu Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người tránh qua, thuận tay nắm cứng cổ tay y, chân trái quét ra, tên quân sĩ ấy ngã bổ xuống đất. Quách Tĩnh giật được chiếc roi, chát chát chát đánh luôn lên lưng y ba nhát, quát:

- Ai cho người đánh người bừa bãi?

Bách tính đứng quanh mới rồi có người bị đám quân sĩ dùng roi mây đánh trúng, lúc ấy thấy Quách Tĩnh đem đạo lý của người trả lại người, ai cũng thầm thích thú. Hơn mười tên quân sĩ còn lại cao giọng quát tháo, sấn lên cứu giúp đồng bạn, đều bị Quách Tĩnh tóm lấy từng cặp từng cặp một nhấc lên ném ra ngoài.

Tiểu vương gia cả giận quát lên:

- Người còn muốn lộng hành à?

Rồi giờ tay đón lấy hai tên quân sĩ bị Quách Tĩnh ném tới đặt xuống đất, sấn lên phóng chân trái ra đá vào bụng dưới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh lách người ra chiêu, hai người lại giao quyền. Vương phi luôn miệng quát dừng, nhưng tiểu vương gia đối với mẹ dường như không hề kính sợ, lại có vẻ như được nuông chiều sinh ra ngang

ngược, quay lại kêu:

- Mẹ, mẹ xem con đây này! Thằng tiểu tử nhà quê này tới kinh đô lộng hành, nếu không cho y ném mùi đau khổ thì chỉ e ngay cả họ của cha y là gì, y cũng không biết kia!

Hai người qua lại mấy mươi chiêu, tiểu vương gia phẫn chấn tinh thần, dốc lòng phô trương bản lĩnh trước mặt mẹ mình, chỉ thấy y thân hình lảng đãng, chưởng pháp khinh linh. Quách Tĩnh quả nhiên đón đỡ không được, lại bị y đánh trúng một quyền, liên tiếp ngã xuống hai lần.

Lúc ấy Mục Dịch cũng không nghĩ tới việc gì khác. Chỉ ngưng thần nhìn chăm chăm vào cổ kiêu, chợt thấy góc rèm khẽ hé, lộ ra một đôi mắt đen, mấy sợi tóc dài. Ánh mắt đầy vẻ dịu dàng lo lắng nhìn tiểu vương gia đánh nhau với Quách Tĩnh.

Mục Dịch nhìn thấy đôi mắt ấy, thân hình đột nhiên đờ ra như bị đóng đinh xuống đất, không sao động đậy.

Quách Tĩnh tuy liên tiếp trúng đòn nhưng càng đánh càng dũng mãnh. Tiểu vương gia liên tiếp ra sát thủ, chỉ muốn đả thương cho y không còn sức đánh tiếp nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc, lại có luyện nội công, bị trúng mấy quyền vẫn không hề gì, mà tiểu vương gia tuy chiêu thức khéo léo nhưng công lực vẫn bị tuổi tác hạn chế, chưa tới mức ghê gớm nên nhất thời cũng không đả thương được y. Tiểu vương gia mười ngón tay biến thành trảo không ngừng chụp ra, lại dùng trảo pháp âm độc lúc này đã dùng để đả thương Mục Dịch chụp vào Quách Tĩnh. Nhưng Quách Tĩnh sử dụng Phân cân thác cốt thủ, chặn đứng thế công của y.

Đấu được một lúc. Hoàng Dung và Hưu Thông Hải lại một người chạy một người đuổi vòng trở lại. Lần này trên đầu Hưu Thông Hải lại có cắm thêm một túm cỏ lớn, đó vốn là ký hiệu treo trên vật rao bán, cắm lên đầu y cũng có ý là rao bán đầu, tự nhiên đã bị Hoàng Dung chọc ghẹo nhưng y vẫn hoàn toàn không biết, cứ sải chân đuổi mau. Hoàng Hà nhị quỷ sau lưng không biết đã đi đâu, có lẽ đã bị Hoàng Dung đánh ngã ở đâu rồi.

Bọn Lương Tử ềng ai cũng kinh ngạc, không đoán được Hoàng Dung rốt lại là nhân vật loại nào, thấy Hưu Thông Hải đuổi theo quả rất mau nhưng rốt lại vẫn không kịp gã thiếu niên quần áo rách rưới này. Bành Liên Hồ chợt nói:

- Chẳng lẽ gã tiểu tử này là người trong Cái bang?

Cái bang là bang hội lớn nhất trên giang hồ lúc bấy giờ, trong bang trên dưới đều là ăn mày. Lương Tử ông da thịt trên, mặt giật giật nhưng không nói gì.

Hai thiếu niên trong bãi đất thì quyền phong vũ vũ chưởng ảnh chớp chớp, đều ra sức đánh mau, đột nhiên Quách Tĩnh trên cánh tay trái bị trúng một chưởng, qua một lúc chân phải của tiểu vương gia bị trúng một cước hai người càng đánh càng sấn vào gần nhau, nghe rõ cả tiếng thở. Những người đứng xem chung quanh ai không biết võ công thì đều nhìn tới mức xuất thần, còn những người biết võ công cũng cảm thấy hai người càng đấu càng nguy hiểm, chỉ cần hơi sơ ý thì không chết cũng bị trọng thương. Bành Liên Hồ và Lương Tử Ông trong tay đều đã nắm chặt ám khí chuẩn bị lúc tiểu vương gia nguy hiểm sẽ ra tay giúp đỡ, nhìn thấy hai người đánh nhau đã lâu. Quách Tĩnh tuy hung hăng nhưng võ nghệ chẳng qua cũng đến thế, lúc khẩn cấp nhất định có thể kịp thời chế phục được y.

Quách Tĩnh đánh đã tới lúc lên cơn. Y từ nhỏ sinh trưởng ở đại mạc, trải qua gió cát băng tuyết, chinh chiến đánh giết, còn tiểu vương gia kia rốt lại quen được cưng chiều, đánh nhau hung dữ thế này rõ ràng có chỗ không chi trì nổi. Y thấy Quách Tĩnh chưởng trái chém tới liền nghiêng người tránh qua đánh trả một quyền.

Quách Tĩnh nhân lúc tay quyền của y chưa tới nơi, tay phải đã đẩy mau khuỷu tay phải của y ra sấn vào, tay trái xuyên qua nách phải của y móc ngược lại, đồng thời tay phải chụp vào cổ họng đối phương. Tiểu vương gia không ngờ y lại lớn mật ra đòn như thế, chưởng trái vội lật lại nắm chặt cổ tay đối phương, năm ngón tay phải cũng bấu chặt vào sau đầu Quách Tĩnh. Hai người ngực giáp ngực, đều vận kinh lên, một người ấn mạnh vào yết hầu đối phương, một người muốn bẻ gãy cổ tay địch nhân, nhìn thấy tình thế rất nguy hiểm, trong khoảnh khắc sẽ phân thắng bại.

Mọi người đứng xem chung quanh bật tiếng la hoảng, nửa khuôn mặt vương phi lộ ra sau tấm rèm kiệu cũng trắng bệch. Cha con Mục Dịch này giờ vốn ngồi dưới đất cũng đứng bật dậy, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Chợt nghe chát một tiếng, trên mặt Quách Tĩnh đã trúng một quyền rất nặng, té ra tiểu vương gia đột nhiên biến chiêu, buông tay phải ra xuất quyền đánh tới như chớp. Quách Tĩnh bị đánh tới mức đầu váng mắt hoa, mắt trái nước mắt giàn giụa, gầm lớn một tiếng, hai tay nắm chặt áo tiểu vương gia nhấc bổng y lên, dùng lực ném mạnh xuống đất. Chiêu này không phải Phân cân thác cốt thủ, cũng không phải là Cầm nã thủ, mà là tuyệt kỹ đánh vật của người Mông Cổ, là Quách Tĩnh học được của sư phụ Thần tiễn thủ Triết Biệt.

Võ công của tiểu vương gia kia quả có chỗ hơn người, thân hình vừa chạm đất đã lập tức vọt về phía trước, hai tay ôm chặt hai chân

Quách Tĩnh, hai người đồng thời ngã lăn ra, tiểu vương gia nằm trên. Y lập tức buông tay nhảy lên, quay lại giật lấy một ngọn thương trong tay đám quân sĩ, phóng thương đâm vào bụng dưới Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh vội lăn ra, tiểu vương gia soạt soạt soạt đâm luôn ba nhát đuổi theo, thương pháp vô cùng thuần thục.

Quách Tĩnh cả kinh, nhất thời bị bóng thương chụp xuống không sao đứng lên được, chỉ đành nằm ngửa dưới đất thi triển tuyệt kỹ Không thủ đoạt bạch nhận toan đoạt ngọn thương, nhưng mấy lần ra tay đều chụp không được. Tiểu vương gia cán thương rung lên, tua đỏ phát phới, đầu thương rít lên vù vù dệt thành một vòng tròn đỏ.

Vương phi kêu lên:

- Hải tử, ngàn vạn lần không được giết người. Người thắng là được rồi!

Nhưng tiểu vương gia chỉ muốn một thương đóng đinh Quách Tĩnh xuống đất, hoàn toàn không nghe thấy lời mẹ.

Quách Tĩnh chỉ thấy trước mắt hoa lên, mũi thương chớp sáng chỉ còn cách mũi không đầy vài tấc, lúc nguy cấp vùng tay gạt mạnh mũi thương lộn ra phía sau một cái đứng dậy, thuận tay giật ngọn cò Tỷ võ chiêu thân của Mục Dịch vùng ngang cán cò, một chiêu Bát vân kiến nhật quét thẳng ra, kể thẳng người giương tay, lá cò vù một tiếng bay ra chụp vào giữa mặt tiểu vương gia. Tiểu vương gia nghiêng người nhích chân, cán thương vẽ lên một vòng tròn đỏ, mũi thương lóe lên ánh hàn quang đâm tới Quách Tĩnh. Quách Tĩnh vùng cán cò gạt ra.

Hai người lúc ấy đã dùng binh khí. Quách Tĩnh dùng Hàng ma trượng pháp của đại sư phụ Phi thiên biến bức Kha Trấn Ác, tuy cán cò to dài, sử dụng rất không tiện tay nhưng trượng pháp này biến hóa ảo diệu, vốn là Kha Trấn Ác khổ luyện để đối phó với Thiết thi Mai Siêu Phong, trong chiêu thức giấu chiêu thức, trong biến hóa giấu biến hóa, vô cùng nguy dị. Tiểu vương gia không biết trượng pháp này, vùng thương ra chiêu, cán cò đột nhiên hất lên, nếu không nhanh chân tránh kịp thì bụng dưới đã bị đánh trúng, đành tạm thời giữ thế thủ.

Mục Dịch đầu tiên thấy thân hình bộ pháp của tiểu vương gia lúc vùng thương đã rất ngạc nhiên về sau càng nhìn càng thấy kỳ lạ, chỉ thấy y khóa, đâm, đánh, hất, rê, đập, đỡ, chặn, chiêu nào cũng đều là thương pháp Dương gia. Lộ thương pháp này là công phu độc môn của Dương gia, xưa nay chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái. Ở phương Nam rất ít gặp, ai ngờ lại xuất hiện tại kinh thành của nước Đại Kim. Chỉ là thương pháp của y tuy biến hóa linh động

nhưng không phải là Dương gia chính tông nên có nhiều chỗ như đúng mà lại sai, giống như học lén của Dương gia. Con gái y như ong mầy lên, dường như cũng đang tâm sự ngổn ngang. Chỉ thấy tua đồ gần mũi thương chớp chớp, lá cờ trên cán cờ phấp phật, cuốn từng đám từng đám bông tuyết bay tung lên.

Vương phi thấy con trai mệt mỏi mặt đầy mồ hôi, hai người đã động tới binh khí lại càng dễ nguy hiểm tới tính mạng, trong lòng lo sợ, kêu lớn:

- Dừng tay, đừng đánh nữa!

Bành Liên Hồ nghe vương phi nói, sải chân bước vào bãi đất, tay trái rung lên đập vào cán cờ. Quách Tĩnh đột nhiên thấy hồ khẩu đau buốt, cán cờ rời tay bay lên không. Lá cờ bị gió thổi trên không căng ra kêu phấp phật, trải bốn chữ Tỷ vũ chiêu thân ra trên nền trời đầy tuyết trắng.

Quách Tĩnh cả kinh, còn chưa nhìn thấy rõ thân hình diện mạo của đối phương, chỉ thấy tiếng gió rít lên, chiêu thức của địch nhân đã đánh tới giữa mặt, lúc nguy cấp nghiêng người né ra, nhưng cho dù thân pháp y mau lẹ tới đâu Bành Liên Hồ cũng đã đánh trúng cánh tay y một chưởng. Quách Tĩnh đứng không vững lập tức ngã ngửa.

Bành Liên Hồ cười nhìn tiểu vương gia, nói:

- Tiểu vương gia để ta xử lý, cho thằng tiểu tử này từ nay về sau không lằng nhằng nữa?

Tay phải rút về phía sau, hít vào một hơi, bàn tay rung lên hai cái vươn ra đập xuống đỉnh đầu Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh biết là không may, chỉ định đưa hai tay lên vận khí hết sức đón đỡ.

Linh Trí thượng nhân và Sâm tiên lão quái nhìn nhau một cái, biết hai tay Quách Tĩnh khó mà còn nguyên vẹn, chưởng lực của. Thiên thủ nhân đồ Bành Liên Hồ đánh xuống thì nhất định y phải gãy tay.

Trong chớp mắt ấy trong đám đông chợt có một người kêu lên:

- Khoan đã!

Rồi có một bóng xám vọt mau tới, một món binh khí kỳ lạ vung lên trên không, cổ tay của Bành Liên Hồ đã bị cuốn chặt. Bành Liên Hồ tay phải vận kinh giật lại, huých một tiếng giật đứt món binh khí của người kia, chưởng trái hất luôn ra. Người kia cúi đầu tránh qua, tay trái ôm ngang lưng Quách Tĩnh kéo lên nhảy lùi về phía sau.

Mọi người lúc ấy mới thấy rõ người ấy là một đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu xám, ngọn phát trần trong tay chỉ còn có cái cán, đám dây tơ trên phát trần đã bị Bành Liên Hồ giật đứt, còn quần trên cổ tay y.

Đạo nhân kia và Bành Liên Hồ nhìn nhau một chập, mới rồi tuy chỉ trao đổi một chiêu nhưng đều nhận ra đối phương võ công cao cường. Đạo nhân nói:

- Túc hạ có phải là Bành trại chủ oai danh lừng lẫy không? Hôm nay được gặp, thật là may mắn.

Bành Liên Hồ nói:

- Không dám, xin thỉnh giáo phái, pháp hiệu của đạo trưởng.

Lúc ấy hàng trăm hàng ngàn con mắt đều nhìn vào đạo nhân kia.

Đạo nhân kia cũng không đáp, co chân trái lên đạp xuống một cái rồi thu chân lại, chỉ thấy dưới đất in một vết chân sâu gần một thước, lúc ấy tuyết lớn vừa rơi, tuyết trên mặt đất chưa đầy nửa tấc mà y thông thả đạp một cái đã lún xuống một vết sâu như thế, công phu dưới chân quả thật kinh thế hãi tục. Bành Liên Hồ trong lòng rúng động, nói:

- Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương tử Vương chân nhân được người ta gọi là Thiết cước tiên?

Đạo nhân kia nói:

- Bành trại chủ quá lời rồi. Bần đạo chính là Vương Xử Nhất, còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận.

Bành Liên Hồ và bọn Lương Tử Ông. Linh Trí thượng nhân đều biết Vương Xử Nhất là nhân vật nổi tiếng trong phái Toàn Chân, tiếng tăm chỉ sau Trương Xuân tử Khưu Xử Cơ, có điều tuy nghe danh từ sâu nhưng chưa hề gặp mặt, lúc ấy nhìn kỹ chỉ thấy y mi dài mắt sáng, dưới cằm có ba chòm râu thưa, tất trắng già xám trông như một người tu hành coi trọng y phục bề ngoài, nếu không nhìn thấy công phu mới rồi của y thì quả thật không tin y chính là Thiết cước tiên Ngọc Dương tử từng dùng chiêu Phong bãi hà diệp co một chân vọt qua núi sâu vạn trượng, từ đó oai danh chấn động hào kiệt vùng Hà Bắc Sơn Đông.

Wang Xử Nhất chỉ Quách Tĩnh nói:

- Bần đạo vốn không quen biết vị tiểu ca này, chỉ là thấy y kiến nghĩa dũng vi, hăng hái không tiếc thân, trong lòng khâm phục nên lớn mật xin Bành trại chủ tha mạng cho y.

Bành Liên Hồ nghe y ăn nói rất khách khí, nghĩ thầm đã có cao thủ của phái Toàn Chân ra mặt cũng nên tìm chút nhân tình, lập tức ôm quyền nói:

- Nói thế làm gì, nói thế làm gì?.

Wang Xử Nhất chấp tay cảm tạ, quay người qua bên cạnh quét mắt một vòng, trên mặt lập tức hiện vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, cao giọng hỏi tiểu vương gia kia:

- Người tên gì? Sư phụ người là ai?

Tiểu vương gia nghe tới tên Vương Xử Nhất trong lòng đã sớm run sợ, đang muốn lui đi cho mau, không ngờ y đột nhiên cao giọng hỏi mình, đành đứng lại đáp:

- Ta tên Hoàn Nhan Khang, còn tên sư phụ ta thì không thể nói với người được.

Wang Xu Yi nói:

- Sư phụ người trên má trái có một nốt ruồi son, có đúng không?

Hoàn Nhan Khang cười hì hì đang định chột nhả, đột nhiên thấy hai ánh mắt của Vương Xử Nhất sáng quắc như điện chiếu thẳng tới, trong lòng hoảng sợ, lập tức nuốt câu nói đùa vào bụng, gật gật đầu.

Wang Xu Yi nói:

- Ta đã đoán người là đệ tử của Khưu sư huynh. Hừ, sư phụ người trước khi truyền thụ võ công cho người đã nói những gì?

Hoàn Nhan Khang thầm biết sự tình không hay, bất giác hoảng sợ. Chuyện hôm nay mà để sư phụ biết thì không xong, xoay chuyển ý nghĩ, lập tức tươi cười nói Đạo trưởng đã quen biết gia sư. Ất là bậc tiền bối, mời đạo trưởng giá lâm tể xá để vẫn bối được học hỏi.

Wang Xu Yi hừ một tiếng, cũng chưa trả lời. Hoàn Nhan Khang lại quay sang Quách Tĩnh vái một vái, cười khể nói:

- Ta và Quách huynh không đánh nhau không quen biết. Võ nghệ của Quách huynh tiểu đệ vô cùng khâm phục, mời Quách huynh và đạo trưởng cùng tới tể xá chúng ta kết làm bạn bè nên chăng?

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói:

- Chuyện kết thân của người tính thế nào?

Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói:

- Chuyện này thông thả sẽ bàn sau.

Mục Dịch kéo tay áo Quách Tĩnh một cái, nói:

- Quách tiểu ca, chúng ta đi thôi, không cần đếm xỉa tới y nữa.

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xử Nhất vái một vái, nói:

- Vẫn bối xin chờ ở tể xá, người cứ hỏi Triệu vương phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh, đúng là lúc ngồi quanh lò sưởi thưởng tuyết xin mời tới uống vài chén.

Rồi nhảy lên con tuấn mã tùy tùng dắt lại, giật cương một cái phi luôn vào đám đông cũng bất kể ngựa có đạp người ta bị thương không.

Mọi người nhao nhao tránh né.

Wang Xu Yi thấy y ngang ngược như thế lại càng tức giận, nhìn Quách Tĩnh nói:

- Tiểu ca, người đi theo ta.

Quách Tĩnh nói:

- Tôi phải chờ một người bạn thân.

Vừa nói câu ấy, chợt thấy Hoàng Dung trong đám đông nhảy ra cười nói:

- Ta không việc gì, lần này ta tới tìm người đây.

Vừa nói xong hai câu đã rơi xuống đất. Y thân hình thấp nhỏ, rơi xuống đất lập tức không thấy bóng dáng đâu, đã thấy Tam đầu giao Hầu Thông Hải từ xa vung xoa đuổi tới. Quách Tĩnh quay lại, lập tức quỳ ngay xuống mặt tuyết khấu đầu tạ ơn Vương Xử Nhất cứu mạng. Vương Xử Nhất đưa tay đỡ dậy, nắm chặt tay y chen ra khỏi đám đông, chán không bèn đất chạy mau ra ngoài thành.

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 21

Những ai dấu mặt coi thành bại

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Ngày trước một con chim sẻ tưởng mình ghê gớm lắm vì nó biết bay . Nó

ngó thấy con lão hổ liền muốn tỷ thí xem ai bay cao . Các hạ có biết lão hổ

dùng biện pháp gì không ?

Bốc Cự lắc đầu .

Hắn chuẩn bị bỏ ới nhưng không hiểu vì gì Lục Tiểu Phụng lại nhắc tới

thiên cổ sự này , hắn không tự chủ được muốn nghe cho hết . Con người ai

mà chẳng có tính hiếu kỳ ?

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Lão hổ d nhiên không biết bay mà chỉ biết thối . Nó hít hơi nuốt con sẻ

vào bụng .

Chàng cười khanh khách nói tiếp :

- Từ đó trở ới loài chim sẻ không đến tìm lão hổ để đòi thi bay nữa . Nó

hiểu bay cao chưa chắc đã phải là anh hùng hảo hán không ai bì kịp .

Bốc Cự cũng cười . Nụ cười của hắn ra chiều cảm kích mà trong lòng hắn

cũng đầy vẻ ảm áp . Đột nhiên hắn phát giác Lục Tiểu Phụng chẳng phải

hạng người ngớ ngẩn như hắn vẫn tưởng tượng trước kia .

Lục Tiểu Phụng vỗ vai Bốc Cự hỏi :

- Các hạ đã được coi lão hồ leo dây chưa ?

Bốc Cự đáp :

- Chưa .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tại hạ cũng chưa được coi nhưng muốn coi lắm .

Bốc Cự hỏi :

- Công tử có thấy lão hồ nào đem dây ới theo không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Không .

Bốc Cự nói :

- Vậy bây giờ công tử sẽ được ngó thấy .

Trong mình hắn đã chuẩn bị một sợi dây dài nhưng lúc trước hắn không

đủ gan dạ đưa ra . Chẳng thà hắn chịu chết chứ không muốn mất mặt .

Lục Tiểu Phụng mỉm cười đón lấy sợi dây , ngừng đầu lên , thở phào một

cái nhún nhó cười nói :

- Trên nóc điện kia e rằng con sẽ vị tất đã bay lên nổi .

Đứng dưới trông lên nóc điện chẳng khác gì cái móc câu tường chừng có

thể móc cả vùng trăng giữ lại .

Một nơi cao ngất trời như vậy khắp thiên hạ bất cứ ai cũng chẳng thể nhảy vọt tới nơi . Cả Lục Tiểu Phụng cũng thế nhưng chàng có biện pháp .

Bốc Cự đứng dưới nhìn thấy chàng khác nào con thằn lằn treo tường . Có

lúc chàng giống con vượn nhảy trên cành cây . Chỉ mấy cái nhô lên hụp

xuống rồi mất tích . Những người khác đều ở mặt tiền trèo lên hắn không ngó

thấy vì lúc trước một mình hắn lén lút chuồn ra mặt sau nhưng hắn tin rằng

khinh công bọn kia chẳng thể nào bì với Lục Tiểu Phụng được .

Hắn nghĩ thế có lẽ vì hắn đã coi Lục Tiểu Phụng như bạn mình .

Trên nóc tường đã có sợi dây buông thõng xuống . Bốc Cự cảm thấy

trong
 lòng ám áp . Hắn nhận ra kết bạn được với Lục Tiểu Phụng là
 chuyện rất hay
 Trên nóc điện lợp ngói pha lê lóng lánh như hoàng kim . Dưới ánh
 trăng
 người ta tưởng đây là hoàng kim thế giới .
 Lục Tiểu Phụng buộc dây vào mái điện rồi quay đầu lại nhìn . Chàng
 kinh
 ngạc đến thộn mặt ra .
 Trên nóc điện đáng lý chỉ có năm người nhưng chàng vừa liếc mắt
 đã ngó
 thấy mười ba mười , bốn người mà người nào cũng đeo băng đoạn
 lóng lánh .
 Đây lại toàn đám khác chưa kể đến bọn năm người cùng ới với
 chàng vì bọn
 này còn ở bên kia nóc điện . Lục Tiểu Phụng chưa nhìn rõ mặt đám
 người này
 Từ phía sau nóc điện đã có người chuồn ra sắc mặt lợt lạt , khoe
 miệng lộ nụ
 cười lạnh lẽo Chính là Đinh tứ gia Đinh Ngạo , một trong bốn tay cao
 thủ ở
 đại nội .
 Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :
 - Vụ này là thế nào đây ?
 Đinh Ngạo cười lạt đáp :
 - Tại hạ đang định hỏi công tử ?
 Lục Tiểu Phụng ngờ ngác :
 - Hỏi tại hạ ư ?
 Đinh Ngạo hỏi :
 - Bọn tại hạ giao cho công tử mấy tấm băng đoạn ?
 Lục Tiểu Phụng đáp :
 - Sáu tấm .
 Đinh Ngạo hỏi :
 - Bây giờ số người lên đến hai mươi một tên . Vậy bọn họ lấy băng
 đoạn ở
 đâu ?
 Lục Tiểu Phụng thở dài , nhăn nhó cười nói :
 - Tại hạ cũng đang định hỏi các hạ về vấn đề này .
 Trên nóc điện lại có hai người ới tới . Người ới trước là ân Kiện ân ,
 người ới sau là Tiêu Tương Kiếm Khách Khách Ngụy Tử Vân .

ân Kiện ân ới rất mau tỏ ra hoang mang vô cùng . Nguy Tử Vân cất bước
ung dung vẫn giữ khí độ an nhàn .
Trên mái điện dốc như sườn núi lại lợp pha lê trơn như băng tuyết ,
đi
thong thả khó hơn chạy nhanh . Trước tình trạng này mà giữ được
thái độ
ung dung thật không phải chuyện dễ dàng .
Lục Tiểu Phụng đã nhận ra Tiêu Tương Kiếm khác nổi tiếng là cao
thủ đệ
nhất trong đại nội tuyệt không phải chỉ có hư danh . Định lực và võ
công của
y không chịu kém bất cứ danh gia nào trong võ lâm .
ân Kiện ân vừa tới nơi đã trầm giọng hỏi ngay :
- Các vị hỏi lui hỏi tới đã tra hỏi ra được điều gì chưa ?
Lục Tiểu Phụng cười gượng lắc đầu .
Nguy Tử Vân thủng thẳng nói :
- Vụ này không thể nói hai , ba câu mà hỏi ra được manh mối . Bây
giờ
cũng không phải là lúc truy cứu vấn đề đó .
An Kiện ân hỏi :
- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào ?
Nguy Tử Vân đáp :
- Tăng cường cuộc giới bị đề phòng ngừa có biến .
Y trầm ngâm nói tiếp :
- Tam gia hạ lệnh cho các trạm canh tăng nhân số gấp đôi , không để
bất
cứ ai tự ý chạy lui chạy tới .
ân Kiện ân đáp :
- Được rồi .
Nguy Tử Vân lại bảo Đinh Ngạo :
- Lão Tứ ới đều động nhân thủy , khi cần chúng ra huy động cả bọn
thị vệ
ở cửa Càn Thanh đến lượt nghỉ ngơi . Từ giờ phút này cấm hẳn nội
bất xuất
ngoại bất nhập .
Đinh Ngạo " dạ " một tiếng .
Hiển nhiên bọn chúng đã luyện thành thân pháp đặc biệt ở trên cũng
như
ở dưới đại điện chỉ lộn mình một cái là mất hút .

Nguy Tử Vân bây giờ mới ngừng đầu lên ngó Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Chúng ta đi coi bốn mặt xem sao nên chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Hay lắm !

Nơi đây không phải chỉ đảo mắt một cái là nhìn được hết . Nhắc trông trư

hồ không phải là cái nóc nhà mà giống như một quảng trường . Chỗ giữa cao

gồ lên . Nó lại tương tự như sườn núi .

Bên này có mười ba người . Số đông là những kẻ đơn độc đến đây lạng lẽ

chờ đợi cuộc quyết chiến khai diễn không chum đầu ghé tai thì thầm bàn tán .

Trên người họ đều không đeo khí gởi . Mụ kéo sụp xuống thấp . Có người

dường như đeo mặt nạ rất tinh xảo . Hiển nhiên họ không muốn ai nhận ra

chân tướng mình .

Nguy Tử Vân và Lục Tiểu Phụng ới qua trước mặt , họ cũng lờ ới như

không ngó thấy .

Những người này lai lịch thế nào ? Tại sao họ giữ hành tung bí mật như

vậy ?

Nguy Tử Vân ới rất thông thả , hạ thấp giọng xuống chậm rãi hỏi :

- Công tử có nhận ra được thân thể cùng lai lịch của bọn chúng không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu .

Nguy Tử Vân nói :

- Họ trông vào công phu chân thực để lên đây thì nhất định không phải

hạng tầm thường .

Lục Tiểu Phụng gật đầu .

Nguy Tử Vân lại nói :

- Tại hạ xem chừng có thể họ đều là những bạn hữu thân thuộc phe Hắc

đạo

Lục Tiểu Phụng " ồ " một tiếng ra chiều kinh ngạc .

Nguy Tử Vân lại nói :

- Hai bữa nay bạn hữu phe Hắc đạo đến kinh thành cũng không phải

ít .

Nghe nói trong bọn này có mấy vị đã rửa tay gác kiếm vào hàng tiền bối hào

kiệt . Lại có những vị mình mang trọng án cùng những cao thủ ẩn danh mà là

cừu gia rất lợi hại , từ lâu không xuất hiện trên chốn giang hồ .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nếu vậy không trách họ chẳng muốn để chân tướng cho người ta

ngó

ta háy .

Nguy Tử Vân nói :

- Hành tung những người này tuy bí mật nhưng đến đây không phải vì ác

ý Có khi họ ẩn náu lâu ngày muốn cử động một chút , đến đây coi thân thủy

cùng phong độ hai vị kiếm khách khét tiếng đương thời .

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Chỉ mong như vậy .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Tại hạ nghĩ không ra họ lấy đâu được những băng đoạn đeo vào mình .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Trừ đại nội trong hoàng cung không còn nơi nào bán thứ băng đoạn đó

hay sao ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Nhất định không có .

Y còn giải thích thêm :

- Băng đoạn thay đổi màu sắc này được nước Ba Tư tiến cống vào triều

Đại Hành Hoàng đế mà lại không có nhiều . Những năm gần đây chỉ còn một

súc Cả những vị nương nương ở trong cung cũng quý lắm .

Lục Tiểu Phụng không hỏi nữa . Chàng chợt ngó tới Tư Không Trích Tinh

Nguy Tử Vân nói :

- Tại hạ cũng biết ông vua ăn cắp đã đến kinh thành mà còn tới nơi đây

nữa .

Lục Tiểu Phụng không nhin được hỏi :

- Các hạ cho là hấn lấy cắp băng đoạn chẳng ?

Nguy Tử Vân cười đáp :

- Vụ này hôm qua bọn tại hạ mới quyết định . Những tấm băng đoạn này

trước kia trong con mắt của hấn tuyệt không có giá trị gì , d nhiên hấn không

mạo hiểm lấy cắp .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Nhưng tối qua

Nguy Tử Vân hững hờ ngắt lời :

- Tối hôm qua bốn người tại hạ đều ở đây thâu đêm không ngủ , luân phiên thường trực . Dù là con mồi bay vào rồi , bọn tại hạ cũng không cho

bay ra nữa .

Giọng nói y đầy vẻ tự tin . Lục Tiểu Phụng thở phào một cái nói :

- Vì thế mà các hạ không hoài nghi cho hấn ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Không .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Vậy các hạ ngờ cho ai ?

Nguy Tử Vân hạ thấp giọng xuống hơn đáp :

- Chỉ có bốn người là lấy cắp được băng đoạn .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bốn người nào ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Bốn người trong bọn anh em tại hạ .

Lục Tiểu Phụng thở phào một cái . Câu này chính chàng cũng muốn nói ra

không ngờ chính Nguy Tử Vân lại nói trước . Chàng nghĩ thầm :

- Tiêu Tương Kiếm Khách Nguy Tử Vân chẳng những tâm tư thâm mật

mà còn là người ngay thẳng nữa .

Nguy Tử Vân lại nói :

- Thực ra công tử cũng nghĩ tới rồi . Nghe nói bên ngoài có người chịu bỏ

năm vạn lượng bạc để mua một tấm băng đoạn . Những bạn hữu Hắc đạo kiếm

tiền dễ mới chịu mua bằng một giá cao .

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Người ta vì tiền tài mà chết . Tiền rung động lòng người . Kẻ vì tiền

dám

làm bất cứ một việc gì .

Nguy Tử Vân cũng thở dài nói :

- An Kiện ân giao du rất rộng , xài tiền như cỏ rác . Đinh Ngạo đang tuổi

thiếu niên không khỏi tính thích phong lưu . Đồ lão nhị tuy vững vàng hơn

nhưng hoài bão chí lớn muốn dựng thành một phái lớn trên chốn giang hồ để

mình làm tôn chủ nên đã ngấm ngầm liên lạc với họ từ trước .

Nguy Tử Vân chép miệng nói tiếp :

- Những nhân vật này đều cần tiền cả thì bổng lộc của một tên thị vệ vào

hàng lục phẩm nuôi sống họ làm sao được ?

Y ngừng đầu lên chăm chú vào Lục Tiểu Phụng hỏi

- Nhưng họ đều là hảo huynh đệ với tại hạ . Nếu chẳng có bằng cớ gì xác

thực thì dù trong lòng hoài nghi cũng không thể nói ra để khỏi tổn thương

hòa khí . Công tử nghĩ thế nào ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Chẳng lẽ các hạ còn muốn tại hạ làm bằng cớ chân thực cho ?

Nguy Tử Vân cười đáp :

- Vụ này công tử cũng khó lòng thoát khỏi mối liên quan . Nếu điều tra

được chân tướng há chẳng phải là một hảo sự cho cả chúng ta ?

Lục Tiểu Phụng cười gượng .

Đột nhiên chàng phát giác mình coi người có chỗ lằm lộn lằm bằm :

- Thường khi lão này còn là con cáo già .

Bên nóc kia đại diện số người ít hơn . Ngoài nhà sư chất phác , Tư Không

Trích Tinh , Mộc đạo nhân , Đường Thiên Tung và Bốc Cự mới trèo lên , chỉ

còn Nghiêm Nhân Anh , Cổ Tùng cư sĩ . Tư Mã Tử Y không đến . Cổ Tùng cư

sĩ giải thích :

- Tư Mã trang chúa có việc gấp phải về Giang Nam , giao băng đoạn lại

cho tại hạ .

Lục Tiểu Phụng hiểu rõ tâm tình Tư Mã Tử Y . Dĩ nhiên y phải quay

về vì
chẳng còn mặt mũi nào ngó thấy Lục Tiểu Phụng nữa .
Một số tiền bồi vũ lâm hoặc tôn chủ môn phái thương tiếc bộ áo lông
phải
giữ địa vị tôn trọng , dĩ nhiên chẳng thể đi mua những tấm băng đoạn
không
rõ lai lịch . Người ngoài cũng không ai đến bán cho nên những nhân
vật này
không lộ diện .
Nguy Tử Vân nói :
- Tại hạ đã phong tỏa cả bốn cửa cấm thành . Từ giờ trở ới không
còn ai
vào được nữa .
Lục Tiểu Phụng hỏi :
- Diệp CÔ Thành đâu ?
Nguy Tử Vân đáp :
- Bạch Vân thành chúa đã đến trước rồi .
Lục Tiểu Phụng hỏi :
- Bây giờ y ở đâu ?
Nguy Tử Vân đáp :
- Hai vị ước định , giao thủ vào giờ Tý , tại hạ đã xếp cho y nghỉ ngơi
trong hộ Bộ ở ngoài cửa Long Môn . Dường như y ...
Lục Tiểu Phụng hỏi :
- Y làm sao ?
Nguy Tử Vân thở dài đáp :
- Sắc mặt y buồn bã lắm . Có người bảo y bị thương chưa khỏi mà
không
phải là chuyện bịa đặt .
Nguy Tử Vân dừng lại rồi vừa cười vừa lảng sang chuyện khác :
- Mấy vị bằng hữu của công tử dường như đến cả rồi và đang chờ
đợi .
Xin công tử tùy tiện .
Bên kia quả có mấy cặp mắt đang trông Lục Tiểu Phụng .
Tư Không Trích Tinh lộ nụ cười ra khóe mắt .
Nhà sư chất phác lại ngó chàng bằng con mắt tức tối .
Bốc Cự và Nghiêm Nhân Anh đầy vẻ cảm kích .
Lục Tiểu Phụng ới tới vỗ vai gã mỉm cười hỏi :
- Sao ông bạn lại đến chậm ?
Nghiêm Nhân Anh đáp :
- Đáng lý tiểu đệ không dám tới .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Không dám ư ? Sao lại không dám ?

Nghiêm Nhân Anh dường như hơi đỏ mặt lên , nhăn nhó cười đáp :

- Nếu không được lão Thục đạo sư giúp cho một tay thì tiểu đệ có đến

cũng đành là đứng ở dưới mà thôi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Lão Thục đại sư ư ? Đây là lần thứ nhất tại hạ được nghe cách xưng hô

như vậy

Chàng cười hì hì ngó nhà sư chất phác , tựa hồ muốn lại trêu cho lão

Không ngờ chàng mới ới được hai bước , đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay

Tư Không Trích Tinh .

Tư Không Trích Tinh giật bắn người la thất thanh :

- Tiểu đệ trả bằng đoạn rồi , công tử còn muốn rắc rối gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi :

- Ta muốn hỏi người hai tấm băng đoạn đó người lấy cắp ở đâu ?

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử nhất định đòi tiểu đệ nói ra chăng ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nếu người không nói thì ta làm cho cái tay này của người vĩnh viễn

hòng ăn cắp của ai nữa ?

Chàng vận dụng nội lực bóp tay Tư Không Trích Tinh bật lên tiếng lách

cách .

Tư Không Trích Tinh thở dài nhăn nhó cười nói :

- Thực tình tiểu đệ có nói ra chưa chắc công tử đã tin lời .

Lục Tiểu Phụng trực :

- Người thử nói ới nghe .

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Hai tấm băng đoạn này thực không phải tiểu đệ lấy cắp mà có người

mua cho vì họ còn thiếu tiểu đệ một món ân tình .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Người đó là ai ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- Người ta bỏ ra mấy vạn lượng bạc để mua đồ cho tiểu đệ , chỉ cần

tiểu đệ

giữ bí mật . Dù tiểu đệ chẳng phải người bạn tốt thì ít ra cũng không thể bán

đứng người ta mau lẹ như thế được .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Đến bao giờ người mới chịu bán đứng người ta ?

Tư Không Trích Tinh đáp :

- ít ra là phải ba ngày nữa .

Sau ba ngày vụ này xong xuôi rồi gã có nói ra cũng bằng vô dụng .

Lục Tiểu Phụng cặp mắt lấp loáng hỏi :

- Phải chăng người đó chỉ cần người giữ bí mật trong vài ba ngày ?

Tư Không Trích Tinh không thừa nhận cũng không phủ nhận .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Bây giờ người nhất định không nói ư ?

Tư Không Trích Tinh lạnh lùng đáp :

- Dù công tử bóp nát tay tiểu đệ cũng chẳng cần vì tiểu đệ đã đổi nghề .

Lục Tiểu Phụng cũng biết lúc gã ới ăn cắp là không nhìn nhận cả lục thân

nhưng tuyệt chẳng bao giờ gã lại đem bán đứng bạn hữu .

Chàng cười nói :

- Thực ra người không nói ta cũng biết rồi .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Công tử biết rồi ư ? Sao công tử không nói cho tiểu đệ nghe thử ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Người ghé tai lại gần đây .

Quả nhiên chàng nói khẽ vào tai Tư Không Trích Tinh danh tự một người .

Tư Không Trích Tinh không cười ra tiếng được nữa .

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên . Chàng nhận ra mình đoán không lầm .

Bây , tám chuyện đứt lúc nói thành những sợi dây vụn vặt . Bây giờ chàng

đã tìm ra được hết chỉ còn thiếu một nút cuối cùng .

Tư Không Trích Tinh thở dài lẩm bầm :

- Cha này bảo ta là khi thành tinh mà thực ra chính hấn ...

Luồng tư tưởng của gã đột nhiên bị cắt đứt vì ân Kiện ân từ dưới mái nhà

vọt lên nói :

- Bạch Vân thành chúa đến rồi .

Dưới ánh trăng quả nhiên xuất hiện bóng người áo trắng , thân hình lơ

lửng như đám bông bay . Khinh công của y chẳng kém gì Tư Không Trích

Tinh .

Tư Không Trích Tinh lại thở dài nói :

- Không ngờ Diệp CÔ Thành khinh công cũng cao minh đến thế .

Lục Tiểu Phụng lộ vẻ rất kỳ dị . Hồi lâu chàng mới thở phào một cái

mỉm

cười đáp :
- Khinh công của y mà không cao thâm thì sao mang nổi cái ngoại

hiệu

Thiên Ngoại Phi Tiên ?

Mặt trăng lên đến giữa trời .

Trước sau nóc điện cơ hồ gần hết chỗ . Ngoại trừ mười ba nhân vật

thần

bí không muốn để lộ chân tướng còn bảy , tám vị mặc sắc phục Ngự

tiền đối

đao thị vệ cũng muốn coi phong độ hai đại kiếm khách đương thời .

Đứng trên song nóc điện từ trên cao ngó xuống tương đối rõ hơn .

Dưới ánh trăng Diệp CÔ Thành sắc mặt quả nhiên không còn chút

huyết

sắc Tây Môn Xuy Tuyết tuy sắc mặt cũng lợt lạt nhưng còn có sinh

khí .

Cả hai người cùng mặc áo trắng như tuyết , không một vết bụi . Nét

mặt

không lộ vẻ gì .

Trong khoảng khắc này , người họ cũng biến thành tương tự như

thanh

kiếm , sắc bén và lạnh lùng , hoàn toàn không còn chút tình cảm nào

nữa .

Hai người ngưng thần nhìn nhau , nhãn quang đều sáng rực .

Quần hùng đứng ngoài theo dõi đều cách khá xa . Tuy hai vị chưa rút

kiếm mà tưởng chừng kiếm khí đã khiến cho người ta phải hãi hùng .

Thứ kiếm khí lợi hại này từ bản thân hai người phát ra .

Cái đáng sợ là ở chính mình hai người chứ không phải ở nơi thanh

kiếm

trong tay họ .

Diệp CÔ Thành đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Chia tay một năm rồi , ông bạn vẫn bình yên chứ ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Cám ơn các hạ . tại hạ nay vẫn bình yên .

Diệp CÔ Thành nói :

- Chuyện cũ bất tất phải nhắc tới . Trong cuộc chiến bữa nay chúng ta

phải xuất toàn lực .

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Phải rồi !

Diệp CÔ Thành nói :

- Hay lắm !

Thanh âm của y đã tỏ ra không đủ trung khí , nói hai câu này dường như

hết hơi .

Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt vẫn thản nhiên tựa hồ không thấy gì . Y

giơ

kiếm trong tay lên lạnh lùng nói :
- Thanh kiếm này là lợi khí trong thiên hạ . Lưỡi kiếm dài ba thước

bảy tấc

trọng lượng bảy cân mười ba lạng .

Diệp CÔ Thành khen :

- Hảo kiếm !

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Quả là hảo kiếm .

Diệp CÔ Thành cũng giơ thanh kiếm trong tay lên nói :

- Thanh kiếm này là Tinh Anh Bàn Kiếm ở hải ngoại . Đầu sợi tóc vào

lưỡi

thôi một cái đứt liền . Lưỡi kiếm dài ba thước ba tấc , nặng sáu cân

bốn lạng .

Tây Môn Xuy Tuyết khen :

- Hảo kiếm .

Diệp CÔ Thành đáp :

- Đúng là hảo kiếm .

Hai người giơ kiếm lên nhưng chưa rút ra khỏi vỏ .

Động tác rút kiếm cùng là một môn không thể thiếu được trong kiếm

pháp . Cả về điểm này hiển nhiên hai người cũng muốn tỷ thí cao

thấp .

Nguy Tử Vân bỗng lên tiếng :

- Hai vị đều là kiếm thuật danh gia đương thời , khắp thiên hạ đều

ngưỡng

vọng Dĩ nhiên trên kiếm không bôi chất độc mà cũng không đặt ám

cơ quan

bí mật phóng âm khí .

Bốn bề yên lặng như tờ , nghe rõ cả từng hơi thở . Ai cũng chờ đợi hần nói

tiếp

Nguy Tử Vân lại nói :

- Cuộc chiến này là cuộc đấu không tiền khoáng hậu truyền lại đời sau .

Không hiểu hai vị đã trao đổi thanh kiếm để điều tra chưa ? Nếu chưa tưởng

nên khám xét cho kỹ để tránh sự hối hận có thể xảy ra .

Diệp CÔ Thành đáp ngay :

- Xin kính cẩn tuân lệnh .

Tây Môn Xuy Tuyết trầm mặt một chút rồi cũng từ từ gật đầu .

Giả tử trước đây một tháng thì nhất định y không chịu vì trước cuộc quyết

chiến sinh tử y quyết chẳng để binh khí rời khỏi tay .

Nhưng hiện nay người y đã biến đổi . Y thủng thẳng nói :

- Thanh kiếm của tại hạ chỉ giao cho một người .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Lục Tiểu Phụng đại hiệp phải không ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Chính thị .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 22

Người này đâu phải Diệp CÔ Thành

Nguy Tử Vân hỏi :

- Còn kiếm của Bạch Vân thành chúa thì sao ?

Diệp CÔ Thành đáp :

- Cùng một việc bất tất phải phiền đến hai chủ . Lục đại hiệp cũng là nhân

vật mà tại hạ rất tin tưởng .

Tư Không Trích Tinh đột nhiên buông tiếng thở dài , miệng lẩm bẩm :

- Thằng lỏi ăn cắp cả tám bánh bao của nhà sư mà vẫn có người tin cậy

mới thật là kỳ .

Gã đã hạ thấp giọng xuống nhưng lúc này bốn bề yên lặng nên ai cũng nghe rõ .

Mộc đạo nhân không nhịn được phải phì cười .

Bốc Cự đột nhiên lớn tiếng :

- Lục đại hiệp nhân nghĩa vô song . Đừng nói một thanh kiếm mà là cái

thủ cắp Bốc mỗ cũng giao cho y .

Nghiêm Nhân Anh nói theo :

- Nghiêm Nhân Anh này tuy là kẻ vô danh tiểu tốt nhưng rất ngưỡng mộ

Lục đại hiệp , hoàn toàn đồng ý với Bốc bang chúa .

Thực ra Nghiêm Nhân Anh chẳng phải vô danh tiểu tốt , Khai Thiên Chưởng Bốc Cự chẳng những tiếng tăm vang dội mà giọng nói lại oang oang

Hai người này phải lên tiếng bên vực Lục Tiểu Phụng vì sợ người khác hiểu

lầm chàng .

Tư Không Trích Tinh đành gượng cười , nhìn Lục Tiểu Phụng nói khẽ :

- Công tử đừng quên là quần hùng đến đây để coi cuộc tỷ đấu giữa Diệp

CỔ Thành và Tây Môn Xuy Tuyết .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Ta biết rõ rồi .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Những bao nhiêu người này bây giờ đều trông vào công tử .

Lục Tiểu Phụng vừa cười vừa rảo bước tiến ra . Chàng đến trước mặt Tây

Môn Xuy Tuyết thulây lấy kiếm của y rồi quay sang lấy kiếm của Diệp CÔ

Thành Chàng cầm hai thanh kiếm ở hai tay vừa tám tấc khen :

- Quả nhiên là hảo kiếm .

Nguy Tử Vân nói :

- Xin Lục đại hiệp xem hai thanh kiếm trao đổi để hai vị nhìn nhận cũng

được

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn tại hạ đưa kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Đúng thế .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Không được

Nguy Tử Vân sửng sốt hỏi :

- Sao lại không được ?

Lục Tiểu Phụng thần nhiên đáp :

- Hai thanh kiếm tốt thế này đã lọt vào tay tại hạ thì khi nào tại hạ lại đưa ra ?

Nguy Tử Vân không khỏi ngẩn người ra .

Quần hùng cũng đều sửng sốt .

Lục Tiểu Phụng kẹp bao kiếm ở dưới nách , xoay tay một cái , hai thanh

kiếm đã rút ra khỏi vỏ .

Kiếm khí ngất trời hào quang lóa mắt . Cả vùng trắng tỏ trên không dường như cũng bị lu mờ .

Quần hùng ai nấy lòng tự hỏi lòng :

- Giả tỷ hai thanh kiếm kia lọt vào tay ta , liệu ta có nỡ bỏ nó mà đưa ra

chẳng ?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Lợi khí là vật thiêng liêng , chỉ người có đức mới được hưởng . Các vị đã

nghe nói tới câu này chưa ?

Không một người nào đáp lại vì chẳng hiểu nên trả lời thế nào cho phải .

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Câu này tại hạ đã được nghe qua . Bây giờ tại hạ coi hai thanh kiếm này

chẳng có gì khác lạ .

Chàng vừa dứt lời hai thanh kiếm đã chuồn vào vỏ .

Đột nhiên chàng giơ tay liệng một thanh kiếm về phía Tây Môn Xuy Tuyết , một thanh về phía Diệp CỒ Thành rồi ung dung cất bước về chỗ cũ .

Quần hùng lại một phen sửng sốt .

Tự Không Trích Tinh không nhịn được hỏi :

- Công tử làm như vậy là có ý gì ?

Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :

- Bất quá ta muốn khiến cho mọi người hiểu rõ để lần sau đừng bảo ta

nhúng vào việc này , chớ một ai tìm đến ta nữa . Ta đã bị phiền lụy nhiều rồi ,
d nhiên không muốn dính vào chuyện vô vị .
Tư Không Trích Tinh hỏi :
- Vụ này đâu phải là việc vô vị ?
Lục Tiểu Phụng hỏi lại :
- Hai người chẳng thù oán gì nhau mà lại hần học muốn đâm một kiếm
xuyên thủng cổ họng đối phương . Như vậy còn bảo là không phải chuyện
vô vị thì việc nào mới là vô vị ?
ý kiến của Lục Tiểu Phụng nói thế là rõ lắm rồi . Chàng hy vọng Tây Môn
Xuy Tuyết và Diệp CÔ Thành đều nhẹ đòn một chút . Tỷ võ để so tài không
nhất định phải giết chết nhau .
ý kiến này d nhiên người khác cũng hiểu cả .
Nguy Tử Vân hầnặng một tiếng rồi nói :
- Giờ Tý qua rồi , sáng mai lại có buổi chiều sớm . Hy vọng cuộc
giữa hai vị hạn định trong nửa giờ tưởng là quá đủ .
Nguy Tử Vân không nhắc tới chuyện trao đổi kiếm thì coi như trận
chiến đã bắt đầu .
Quần hùng nín thở , bình tâm tinh trí , giương mắt trông chờ .
Tây Môn Xuy Tuyết tay trái cầm bao kiếm , tay mặt hạ thấp xuống
đầu gối . Câu chuyện vừa rồi tuyệt nhiên không một chút ảnh hưởng
đối với y
con người y dường như còn lạnh lẽo , sắc bén hơn cả thanh kiếm đã
rút ra
khỏi vỏ
Nét mặt Diệp CÔ Thành lại càng khó coi . Hần xoay tay cài kiếm vào
sau
lưng . Động tác tựa hồ ngờ ngẩn , chậm chạp mà miệng không ngớt
ho sù sù .
Diệp CÔ Thành so với Tây Môn Xuy Tuyết hiển nhiên là hần suy
nhiều hơn . Có người khoe mắt không khỏi lộ ra mối thương tâm và
đồng tình

với hắn . Cuộc chiến này không cần khai diễn cũng hiểu phần thắng về ai rồi .

Tây Môn Xuy Tuyết sắc mặt vẫn bình tĩnh , lạnh lùng , không lộ vẻ gì lại

tựa hồ chẳng thấy chuyện chi . Y vốn là người vô tình . Thanh kiếm của y lại

càng bắt cạm nhân tình .

Sau cùng Diệp CÔ Thành phưỡn ngực ra nhìn chăm chặp vào thanh kiếm

trong tay đối phương . Hắn uể oải lên tiếng :

- Lợi khí vốn là hung khí . Bản thân luyện kiếm từ thuở nhỏ đến nay ít ra

đã ba chục năm . Bất cứ lúc nào cũng có thể chết dưới lưỡi kiếm hung tàn ,

Tây Môn Xuy Tuyết nghe tiếng rồi nhưng vẫn còn đứng yên .

Diệp CÔ Thành lại nổi cơn ho xong , nói tiếp :

- Vì thế cuộc chiến bữa nay chúng ta bắt tất phải nhẹ đòn nương tay

.

Người học kiếm thuật được chết dưới lưỡi kiếm của tay cao thủ thì còn cho

đáng tiếc ? Có đúng thế không ?

Tây Môn Xuy Tuyết hững hờ đáp :

- Đúng thế .

Quần hào nổi tiếng hoan hô trong bụng . Bọn họ đến đây là để coi cuộc

quyết đấu sinh tử giữa hai tay kiếm khách tuyệt đại . Cuộc đấu có phát huy

toàn lực mới phát sinh hứng thú . Nếu hai bên lại dè dặt thì cuộc chiến này có

gì đáng coi nữa .

Diệp CÔ Thành hít một hơi chân khí , hô :

- Mời ông bạn !

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Hãy chờ một chút .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Chờ gì nữa ? Còn phải chờ bao lâu ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Chờ vết thương không ứa máu ra nữa .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- ai bị thương ? Ai đổ máu ?

Tây Môn Xuy Tuyết buông thõng :

- Các hạ .

Diệp CÔ Thành thở phào một cái , người lão đảo cơ hồ muốn té .

Quần hùng cũng nhìn theo mới phát giác ra áo mặc của hắn trắng như

tuyết có một mảng thâm máu đỏ tươi .

Quả nhiên Diệp CÔ Thành bị thương rồi mà vết thương đang chảy máu

không ngớt Nhưng con người kiêu ngạo như hắn vẫn nghiêng răng chịu đựng

để đối phó . Dù hắn biết rõ tất mình cũng không chịu chùn bước .

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói :

- Lưỡi kiếm của tại hạ tuy là hung khí chuyên giết người nhưng trước nay

nó chưa từng giết một người nào có quyết tâm cầu chết .

Diệp CÔ Thành lớn tiếng hỏi :

- Ta quyết tâm cầu chết bao giờ ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Nếu các hạ không quyết tâm cầu chết thì hãy hoãn lại một tháng .

Sau

một tháng tại hạ sẽ tới đây chờ các hạ .

Đoạn y xoay mình lướt trên không rồi bay xuống dưới mái nhà mất hút .

Diệp CÔ Thành muốn rượt theo , lớn tiếng quát :

- Người ...

Hắn vừa nói được một tiếng , miệng đã phun máu tươi , người cũng không

chống nổi nữa .

Hiện giờ Diệp CÔ Thành chẳng những không thể đuổi kịp Tây Môn Xuy

Tuyết mà ngay cả đưa trẻ nít e rằng hắn cũng không theo kịp .

Quần hùng người nọ nhìn người kia , lại một phen ngẩn mặt đường trường

Ai cũng chắc chắn cuộc chiến này như những làn sóng nhô lên hạ xuống

biến hóa khôn lường nhưng nó lại biến một cách quá đột ngột , khác nào màn

kịch diễn trên sân khấu . Tiếng đồng la inh ỏi và tiếng trống khua cả nửa

ngày Bao nhiêu văn võ bá quan đều có mặt chẳng dè kếp chính vừa

mới
xuất hiện đã hồi hạ màn . Chẳng những khán giả chưng hửng mà cả
những
người khua trống gõ đồng la cũng phải thất vọng .
Tư Không Trích Tinh cười đáp :
- Tại hạ cười những kẻ phí mấy vạn bạc ới mua băng đoạn .
Những gã cười hơi sớm quá . Giữa lúc ấy Lục Tiểu Phụng nhảy vọt
tới lớn
tiếng quát :
- Dừng tay !
Tư Không Trích Tinh cười sớm quá mà Lục Tiểu Phụng lại ra tay
chậm
quá
Đường Thiên Tung đã vọt tới sau lưng Diệp CÔ Thành . Gã vung hai
tay
liệng ra nắm độc sa chẳng khác nào đám mây đen bao phủ cả một
vùng .
Diệp CÔ Thành muốn đứng yên còn không đứng vững được nhưng
lúc này
thất kinh nhảy vọt lên không như con diều hâu chuyển mình . Động
tác của
hắn mau lẹ nhẹ nhàng chẳng có gì là người đang bị trọng thương .
Đáng tiếc cử động của hắn đã chậm mất một bước .
Con em họ Đường mà tung ám khí ra thì ít người tránh kịp . Huống
chi
Đường Thiên Tung đã chuẩn bị thủ thế từ trước d nhiên lúc ra tay
nhằm rất
đúng bộ vị khiến người ta khỏi nổi đề phòng cho xiết được .
Một tiếng rú thê thảm vang lên . Diệp CÔ Thành té huych xuống đất
nặng
nề .
Trên vạc áo trắng như tuyết của hắn lại thêm một đám mây đen . Đó
chính là thứ cát độc kêu bằng Truy Hồn Sa , hễ gặp máu là sưng lên
.
Hai bên đứng cách nhau rất gần , uy lực của Truy Hồn Sa còn đáng
sợ hơn
cả Độc Tật Lê .
Mọi người giang hồ đều biết thứ độc sa này chỉ một hạt đánh trúng
vào
mặt là phải khoét cả một bên mặt . Một hạt đánh trúng vào tay là phải

chặt
cánh tay đi .
Diệp CÔ Thành mình trúng phải độc sa không biết bao nhiêu mà kể .
Đột
nhiên hấn lặn mình đến dưới chân Đường Thiên Tung miệng thét :
- Thuốc giải ! Thuốc giải ! Mau lấy thuốc giải cho ta !
Đường Thiên Tung nghiêng răng xẵng giọng :
- Đại ca và Nhị ca ta đều bị thương dưới lưỡi kiếm của người , chẳng chết
cùng thành tàn phế . Giữa người và Đường gia chúng ta đã có mối
thù sâu tựa
bể mà người còn đòi ta lấy thuốc giải cho ư ?
Diệp CÔ Thành ngập ngừng đáp :
- Cái đó cái đó là việc của Diệp CÔ Thành , chẳng liên quan gì đến ta
.
Đường Thiên Tung cười lạt hỏi :
- Chẳng lẽ người không phải là Diệp CÔ Thành ?
Diệp CÔ Thành gắng gượng lắc đầu . Đột nhiên hấn đưa tay lên ráng
sức
vuốt mặt một cái . Tầm mặt nạ bị hấn kéo xuống . Tầm mặt nạ bằng
da người
chế tạo rất tinh xảo .
Bộ mặt thật của hấn óm o khô đét lại cực kỳ xấu xa . Cặp mắt sâu
hoắm
lõm vào . Hiên nhiên hấn là người áo đen thần bí đã từng làm bảo
tiêu cho Đổ
Đồng Hiên .
Lục Tiểu Phụng đã gặp người này hai lần , một lần ở trong nhà tắm
và một
lần ở trên tửu lâu .
Thân pháp người này rất quái dị , ẩn hiện như ma quỷ . Khi ấy , Lục
Tiểu
Phụng đã biết việc hấn đến kinh thành không để làm bảo tiêu cho Đổ
Đồng
Hiên nhưng chàng cũng không ngờ hấn lại làm kẻ thế thân cho Diệp
CÔ
Thành
ánh trắng tuy sáng sủa nhưng chẳng thể sánh bằng ánh đèn . Lục
Tiểu
Phụng còn biết Diệp CÔ Thành mình mang trọng thương tất nhiên

mặt mũi
 phải ồm ồm , chàng không gặp Diệp CÔ Thành nhiều lần nên câu cười
 tiếng nói
 của Diệp CÔ Thành chàng không quen thuộc .
 Diệp CÔ Thành mới vào đất Trung Nguyên chưa bao lâu , bạn hữu
 giang
 hồ chẳng có mấy người thấy mặt hần .
 Nếu không xảy vụ này thì diện mạo người áo đen đeo mặt nạ tinh
 diệu
 đến đây cũng không tránh được bao nhiêu con mắt sắc bén của
 quần hùng .
 Đường Thiên Tung mắt đã đỏ sọng , gã giật mình nhìn kỹ lại đối
 phương
 lớn tiếng quát hỏi :
 - Người là ai ? Diệp CÔ Thành đâu ?
 Người kia hé miệng muốn nói nhưng đầu lưỡi rúm lại không thốt ra
 được
 một tiếng .
 Truy Hồn Độc Sa của Đường môn quả nhiên có thể thu hồn đoạt
 mạng
 người ta trong khoảng khắc .
 Đường Thiên Tung vội lấy trong mình ra một cái hộp gỗ . Gã cúi
 xuống
 đổ cả thuốc giải trong hộp vào miệng người kia .
 Đường Thiên Tung cần điều tra xem Diệp CÔ Thành lạc lõng tới đâu
 nên
 nhất quyết ráng cứu vãn tánh mạng người này .
 Ngoài người này chẳng còn ai biết Diệp CÔ Thành hiện ở đâu . Cũng
 chẳng ai ngờ một nhân vật lừng danh thiên hạ , kiếm pháp vô song
 như Bạch
 Vân thành chúa mà lại dùng kẻ thế thân ứng chiến .
 Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười hỏi :
 - Vụ này ra làm sao ? Lục Tiểu Phụng cũng đâm ra hồ đồ mất rồi .
 Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :
 - Kẻ hồ đồ là người chứ không phải là ta .
 Tư Không Trích Tinh hỏi :
 - Vậy công tử có biết vì lẽ gì Diệp CÔ Thành lại không thân hành tới
 đây ?
 Công tử có biết hiện giờ hần đang ở đâu không ?
 Lục Tiểu Phụng khóe mắt lấp lánh hàn quang , đột nhiên chàng

chuồn đi

kiếm Ngụy Tử Vân hỏi :

- Các hạ có biết một vị lão thái giám họ Vương ở trong Hoàng Cung không ?

Ngụy Tử Vân hỏi :

- Phải chăng là Vương tổng quản ?

Lục Tiểu Phụng lại hỏi :

- Chính là lão ta . Liệu lão có thể lấy cắp được băng đoạn đưa ra ngoài không ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Hồi thái tử chưa lên ngôi , Vương tổng quản vốn là người bầu bạn sách vở ngài trong thư phòng . Sau khi Đại Hành Hoàng đế qua đời , thái tử nối nghiệp , Vương tổng quản trở thành một nhân vật được đức Hoàng

Thượng dương kim coi đặc biệt ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Ngụy tướng công ! Tại hạ chỉ muốn hỏi tướng công một điều là ngoài

bọn các vị , lão có thể lấy cắp được băng đoạn đưa ra ngoài không ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Có thể .

Lục Tiểu Phụng mắt sáng lên . Đột nhiên chàng hỏi tiếp :

- Không hiểu hiện giờ đức Hoàng thượng đã vào tắm điện yên giấc chưa ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Hoàng thượng chăm lo việc trị nước . Buổi chiều sáng sớm chẳng một

ngày nào gián đoạn nên mỗi đêm ngài đều ới ngủ sớm .

Lục Tiểu Phụng hỏi lại :

- Hoàng thượng ngủ ở đâu ?

Ngụy Tử Vân đáp :

- Tuy Hoàng thượng lên ngôi báu đã lâu nhưng hồi ngài còn thái tử , ngài

say sưa đọc sách không biết mỏi . Khi đọc sách xong ngài thường ngủ ngay ở

Nam thư phòng , bây giờ cũng vậy .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Nam thư phòng phía nào ? Xin Ngụy tướng công đưa tại hạ ngay tới đó
được chăng ~
ân Kiện ân bắt tiếng la hoảng cướp lời :
- Lục đại hiệp muốn bọn ta dẫn đến bái kiến Hoàng thượng ư ? Đại hiệp
điên rồi chăng ?
Lục Tiểu Phụng lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không đến đâu , nếu các vị không chỉ dẫn tại hạ ới thì các vị
niên
đến nơi rồi .
ân Kiện ân chau mày nói :
- Cha này quả điên rồi . Chẳng những ăn nói hồ đồ mà còn muốn cho
bọn
tại hạ phải bay đầu nữa .
Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :
- Không phải tại hạ muốn các vị bay đầu mà còn mong giữ đầu cho
các
vị .
Ngụy Tử Vân khước mắt lộ vẻ trầm tư rồi lên tiếng :
- Ta hãy tam tin công tử lần này nữa .
ân Kiện An la thất thanh :
- Ngụy hung dẫn y ới thật ư ?
Ngụy Tử Vân gật đầu đáp :
- Các vị cũng ới theo ta .
Đột nhiên nghe đánh " bộp " một tiếng . Một cái đầu người máu chảy
đầm
đĩa từ trên nóc điện văng xuống .
Tiếp theo là một xác chết cụt đầu rớt xuống . Xác chết này mặc phục
sắc
thị vệ trong đại nội .
Ngụy Tử Vân giật nảy mình quay đầu nhìn lại . Sáu tên thị vệ đã bị
mười
hai người thất băng đoạn mặc áo dạ hành năm giã . Lại có người áo
tía cầm
thanh loan đao sáng loáng . Mũi đao dính máu nhỏ giọt .
Mười ba người này vừa rồi làm như không quen biết nhau chẳng
ngờ bọn
chúng cùng nhau đi một đường .
ân Kiện ân tức giận hỏi :

- Người dám giết người ở đây thì ra người lớn mắt quá ! Người có biết đã

phạm tội chặt đầu không ?

Tử Y nhân lạnh lùng đáp :

- Nhưng đầu không phải của ta thì có chặt thêm mấy cái nữa cũng không

sao .

ân Kiện ân nhảy bổ lên , rút kiếm ra thủ thế .

Tử Y Nhân nói :

- Người mà cử động thì bọn người này lại thiếu một cái đầu .

ân Kiện ân quả nhiên không dám vọng động nhưng ngoác miệng thóa mạ

Cả những câu thô bỉ khó nghe hần cũng tuôn ra . Chẳng ai ngờ một nhân vật

có địa vị như hần mà lại dùng những câu tục tĩu để chửi bới .

Tử Y Nhân tức giận quát :

- Câm miệng ngay !

ân Kiện ân cười lạt hỏi :

- Ta đã không động thủ chẳng lẽ còn không được thóa mạ .

Tử Y Nhân hỏi lại :

- Người thóa mạ ai ?

ân Kiện ân đáp :

- Người chưa nghe ra ta thóa ai thì ta thóa mạ nữa người sẽ biết .

Dứt lời hần càng thóa mạ càng lớn tiếng , càng chửi bới càng khó nghe .

Tử Y Nhân tức quá hai mắt đỏ ngầu . Thanh loan đao lại vung lên .

Bỗng

nghe đánh " sột " một cái . Nửa thanh kiếm từ trước ngực chìa ra , máu tươi

vọt lên như tên bắn .

Bỗng nghe một người ở phía sau lạnh lùng nói :

- Hần mắng người thì ta giết người ...

Nga câu sau của Tử Y Nhân không ai nghe rõ .

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này . Đinh Ngạo đứng đằng sau y đã

rút lưỡi kiếm ra . Bọn ân Kiện ân , Nguy Tử Vân , Lục Tiểu Phụng đã nhảy

vọt lên .

Sau cùng , lại nghe những tiếng xương gãy nát và nhiều người bị bẻ đầu .

Trăng trong như nước mà bóng tuyết trên nóc Thái Hòa điện lại lu mờ
lạnh lẽo
Máu tươi theo khe ngói pha lê rục rở như hoàng kim chảy xuống rất nhiều
rất lẹ .
Mười ba người áo đen thủy chung không chịu lộ chân tướng bây giờ
đã té
xuống hết rồi , chẳng còn ai quan tâm đến lai lịch bọn chúng . Người
ta quan
tâm đến việc khác thần bí hơn , nghiêm trọng hơn .
Tại sao Lục Tiểu Phụng lại nhất định bức bách Ngụy Tử Vân đưa
chàng
đến Nam thư phòng ra mặt Hoàng đế ?
Một nhân vật lão thành thận trọng như Ngụy Tử Vân sao lại chịu dẫn
chàng ới ?
Cuộc chiến này giữa Diệp CÔ Thành và Tây Môn Xuy Tuyết tuy chấn
động võ lâm nhưng chẳng qua là một việc giữa bạn giang hồ , sao lại
kinh
động đến Cửu Trùng Thiên Tử ?
Trong vụ này còn ẩn dấu điều chi bí mật ?
Tư Không Trích Tinh liếc mắt nhìn Tây Môn Xuy Tuyết thấy y đang
ngửa
mặt lên trời . Gã lại ngó nhà sư chất phác thấy lão đang cúi xuống
nhìn mình .
Gã không nhịn được hỏi :
- Hòa thượng ! Hòa thượng có biết cứu cánh vụ này ra làm sao
không ?
Nhà sư chất phác lắc đầu đáp :
- Thí chủ không nên đem vụ này hỏi hòa thượng .
Tư Không Trích Tinh hỏi :
- Vậy tại hạ nên hỏi ai ?
Nhà sư chất phác đáp :
- Diệp CÔ Thành .
Đêm rằm tháng chín càng khuya trăng tròn , càng sáng tỏ như
gương .
Đức Hoàng đế nhỏ tuổi lúc tỉnh giấc nồng , ánh trăng lọt qua khe cửa
sổ
chiếu vào , soi tới bức trường sa màu biếc ở trước giường .
Bức sa trường ánh trăng chiếu vào trông tựa mây mù . Trong mây

mù lại
phảng phất có bóng người .
Đây là cung cấm . Hoàng đế còn nhỏ tuổi ban đêm trước nay không
dùng
người châu chực . Nửa đêm ai còn dám nắp nách dòm ngó trước
giường của
Hoàng đế ?
Hoàng đế vươn mình một cái nhẩy vọt lên . Chẳng những ngài vẫn
bình
tĩnh mà thân thủ hiển nhiên rất mau lẹ .
Hoàng đế hỏi :
- Ai đó ?
Một người đáp :
- NÔ tài là Vương An châu chực dâng trà lên chúa thượng .
Hoàng đế hỏi còn là Đông cung thái tử đã dùng Vương An làm thủ
túc thân tín . Đêm nay tuy Hoàng đế không truyền lệnh lấy trà mà hẳn
dám
đường đột là một điều tội lỗi . Nhưng ngài không nỡ để một lão nhân
vấn đóc
dạ trung trinh phải buồn lòng nên không nặng lời chỉ xua tay phán :
- Bây giờ không cần người châu chực , người hãy lui ra .
Vương An đáp lại bằng một tiếng " Dạ " .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 22

Bóng nguyệt thê lương rọi bóng người

Hoàng đế đã phán ra câu gì đều không để cho bất cứ ai vi lệnh .
Hoàng đế bảo người nào lui ra thì dù người ấy gãy chân rồi cũng
phải bò
xuống mà rút lui .
Lạ thay ! Lần này Vương An nghe lệnh truyền vẫn đứng yên . Sự
thực lão
không nhúc nhích được nữa , cả niệm ý rút lui cũng không nổi .
Hoàng đế chạy mày hỏi :
- Sao người còn chưa đi ?
Vương An đáp :
- NÔ tài có việc tâu lên .

Hoàng đế trực :

- Nói đi !

Vương An đáp :

- NÔ tài muốn xin Hoàng thượng đi gặp một người .

Đã nửa đêm lão còn kinh động thánh giá , lại nài ép đức đương kim ới gặp

một người thì còn chi là thể thống ?

Chẳng lẽ lão đã quên thân phận mình , quên cả đây là điều đại nghịch bất

đạo để rước lấy tội tru di tam tộc ?

Lão tĩn thân từ ngày lên bảy , chín tuổi đã vào cung , trước nay lão là

người rất cẩn thận . Hiện giờ lão đã sống đến năm , sáu chục tuổi , sao lại

dám làm việc tày đình này ?

Hoàng đế tuy nét mặt sa sầm nhưng vẫn trầm tĩnh , hồi lâu mới chậm rãi

hỏi :

- Người đó ở đâu ?

Vương An đáp :

- Hiện ở trong này .

Lão giơ tay lên vẫy . Ngoài trướng đột nhiên hai ngọn đèn sáng lên .

Dưới ánh đèn là một thanh niên lẫm liệt , mình mặc áo hoàng bào , nửa

vạt dưới rẽ ra hai bên để hở ra cái quần bát bảo .

ánh đèn tuy sáng hơn bóng trăng nhưng người phảng phất tựa hồ trong

đám mây mù .

Hoàng đế chưa nhìn rõ , vén rèm bước ra . Đột nhiên ngài biến sắc gương

mặt biến đổi đến độ ai trông thấy cũng phải khiếp sợ .

Thanh niên đứng trước mặt Hoàng đế coi tựa như bóng mình . Thân thể

cùng một cỡ, dong mạo giống hệt nhau . Thậm chí tấm áo mặc trên mình

cũng là áo Hoàng đế .

áo bào màu vàng tươi . Cổ tay áo màu xanh biếc . Trên áo thêu chín con

rồng vàng , bày thành mười hai chương . Có những hình vẽ là tản
vân ngũ sắc

Trước và sau cổ đều có một con rồng . Hai bên và chỗ vạt áo giáp nhau
 cũng đều thêu một con rồng . Cửa tay áo cùng thêu một con rồng , nửa dưới
 vạt áo rẽ đôi là tấm quần bát bảo lập thủy .
 Đây là triều phục của Hoàng đế .
 Hoàng đế là độc tôn có một không ai . Hoàng đế là con trời đứng trên muôn dân vạn vật . Tuyệt không một người nào dám tiếm việt .
 Thanh niên đó là ai ? Sao lại giống hệt đường kim Thiên Tử cả về thân
 hình lẫn dung mạo ? Sao y lại lớn mật như vậy ?
 Vương An nhìn hai nhân vật đứng trước mặt , trên mặt lão phảng phất
 một nụ cười kỳ bí :
 - Chắc Hoàng thượng không thể không biết nhân vật này là ai ?
 Hoàng đế trẻ tuổi lắc đầu . Tuy ngài tức giận đến cực điểm nhưng vẫn
 miễn cưỡng kiềm chế sự phẫn nộ .
 Hoàng đế đã ngấm ngấm cảm giác chuyện gì rồi . Trong nụ cười của Vương An nhất định ẩn dấu chuyện bí mật ghê người .
 Vương An vỗ vai thanh niên cười nói :
 - VI này là đích truyền của Đại Hành Hoàng đế , là thế tử của Nam Vương
 gia mà cũng là đương độ chính thống của Thiên Tử .
 Hoàng đế không nhịn được nữa liếc mắt ngó thanh niên hai lần trầm giọng
 hỏi :
 - Người phụng chiếu hồi kinh chẳng ?
 Nam Vương thế tử cúi đầu xuống đáp :
 - Không phải .
 Hoàng đế hỏi :
 - Đã không vâng chiếu lại dám thiện tiện dời khỏi phong địa là phạm tội gì
 người đã hiểu chưa ?
 Nam Vương thế tử cúi đầu xuống thấp hơn nữa .
 Hoàng đế nói tiếp :
 - Hoàng tử phạm pháp cũng phải tội như thứ dân . Dù trăm có lòng bảo vệ
 e rằng cũng
 Nam Vương thế tử đột nhiên ngừng đầu lên ngắt lời :

- E rằng cũng không tránh khỏi tội mất đầu .

Hoàng đế đáp :

- Đúng thế .

Nam Vương thế tử hỏi :

- Người đã biết phép nước sao còn phạm pháp ?

Hoàng đế phẫn nộ đáp :

- Người ...

Nam Vương thế tử lớn tiếng ngắt lời :

- Trị pháp phạm pháp tội gia thêm một bậc . Dù trăm muốn cứu mạng người khó nổi gia pháp của tổng tông còn để đó .

Hoàng đế cả giận hỏi :

- Người là ai ? Sao dám vô lễ với trăm như vậy ?

Nam Vương thế tử đáp :

- Trăm vâng lệnh trời , vâng chiếu của tiên đế làm đương kim Thiên Tử .

Hoàng đế hai tay nắm lại , toàn thân lạnh như băng .

Bây giờ ngài đã hiểu rõ vụ này là một âm mưu khủng khiếp mà ngài cũng

chưa dám tin .

Nam Vương thế tử hô :

- Vương tổng quản !

Vương An lập tức khom lưng tâu :

- Có nô tài đây .

Nam Vương thế tử nói :

- Người hãy đem người này xuống để sáng mai hành quyết .

Vương An đáp :

- Vâng !

Nam Vương thế tử nói :

- Nghĩ tình cùng huyết mạch của tiên đế cho y chết được toàn thân rồi

đem thi thể y đưa về ngay Vương phủ .

Vương An lại " dạ " một tiếng .

Lão đưa mắt nhìn Hoàng đế , đột nhiên thở dài , miệng lẩm bẩm :

- NÔ tài thật không hiểu tại sao ngày lại không làm chức tiểu vương gia

mà lại đến kinh thành để chịu chết mới thật là kỳ !

Hoàng đế cười nhạt .

Bây giờ âm mưu đã hoàn toàn rõ rồi . Bọn họ muốn dùng mệnh thay

đào ,

lợi dụng thanh niên này mạo xưng nhà vua để lên làm Hoàng đế , lại

còn
muốn giết ngài để bịt miệng . đã dùng danh nghĩa Nam Vương thế tử
để đem
hài cốt về phủ Nam Vương thì dù vụ này có bị khám phá nhưng
người đã chết
rồi , còn tìm đâu ra được đối chứng .
Vương An lại hỏi :
- Hoàng Tử phạm pháp cũng phải tội như thứ dân . Ngài đã biết vậy
thì
còn nói gì được nữa ?
Hoàng đế đáp :
- Trẫm chỉ muốn nói một câu .
Vương An trực :
- Ngài nói ới . NÔ tài nghe đây .
Hoàng đế hỏi :
- việc hoang đường này sao các người nghĩ ra được ?
Vương An chớp mắt rồi không nhin được tiếng cười , đáp :
- NÔ tài không muốn nói nhưng bây giờ không nhin được nữa .
Hoàng đế trực :
- Người nói đi !
- Sự thực thì lần trước lão Vương gia vào kinh phát giác ra Hoàng đế
cùng
Tiểu Vương giống hệt nhau . Việc này đã bắt đầu tiến hành từ lâu .
Hoàng đế hỏi :
- Người bị họ mua rồi phải không ?
Vương An đáp :
- Chẳng những nô tài thích đánh bạc mà còn thích sang trọng nữa .
Lão nói tới đây , gương mặt già nua bỗng sáng lên ngấm ngấm như
nhon
đắc ý nhưng lại giả vờ thờ dài nói tiếp :
- Vì nô tài trước nay thích làm lớn nên phải tìm đường .
Hoàng đế nói :
- Vậy thì gan người không phải là nhỏ .
Vương An đáp :
- Sự thực gan của nô tài không lớn nên việc gì mà không mưòi ăn
chín là
không làm .
Hoàng đế hỏi :
- Việc này đã mưòi phần ăn chín chưa ?
Vương An đáp :

- Bọn nô tài chỉ còn lo tên mặt chuột Ngụy Tử Vân nhưng hiện giờ bọn nô tài đã tìm cách dẫn dụ hắn ới nơi khác rồi .
Hoàng đế " ồ " lên một tiếng hỏi :
- Thế ư ?
Vương An đáp :
- Kể nhện cò mà nghe bên ngoài có hai vị đại quốc phủ đánh cò liêu có ngồi yên trong nhà được chăng
Cây trả lời dĩ nhiên là không được .
Vương An nói tiếp :
- Người học kiếm cũng vậy . Họ biết hai tay đại kiếm khách khét tiếng đương thời đang ở trên nóc điện Thái Hòa phía trước tỷ kiếm thì còn ngồi yên làm sao được ?
Hoàng đế đột nhiên hỏi :
- Hai đại kiếm khách lừng danh đương thời mà người nói đó phải chăng là Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành ?
Vương An hiển nhiên giật mình đánh (sorry nhiều thiếu 2 trang)
liệt vào hạng nhất thiên hạ .
Ngư gia huynh đệ chẳng những kiếm pháp quái dị mà tính tình lại càng kiêu ngạo bất thuần , chẳng ai ngờ chúng lại vào đại nội làm những vệ sĩ kề cận bên mình Hoàng đế .
Kiếm quang lóe lên soi tỏ mặt nhà vua .
Hoàng đế hạ lệnh :
- Chém !
Bảy thanh kiếm vọt ra những bông kiếm hoa , hàn quang chuyển động bao phủ lên người Nam Vương thế tử và Vương An .
Vương An vẫn không thay đổi sắc mặt .
Nam Vương thế tử vẩy tay khế hô :
- Phá !
Tiếng hô vừa dứt , đột nhiên một luồng kiếm quang chênh chếch vọt ra như điện chớp lại giống cầu vồng bắc ngang trời .
Đầy trời kiếm quang ngoằn ngoèo . Những tiếng choang choảng nổi

lên

rùng rợn . Tia lửa bắn lên tung tóe .

Đột nhiên kiếm quang đều mất biến , chỉ còn trông rõ một thanh kiếm

. Thanh kiếm này hình thù khác hẳn và là một cổ kiếm . Dĩ nhiên nó chẳng

phải là kiếm của Ngự gia huynh đệ .

Những kiếm của Ngự gia huynh đệ đều bị chặt gãy . Người Ngự gia

huynh

đệ đều ngã lăn ra . Người cầm cổ kiếm mình mặc áo trắng như tuyết , sắc mặt trắng

xanh cợt
mắt lạnh như băng , ngạo khí kinh người còn ghê gớm hơn cả kiếm

khí .
Nơi đây là Hoàng cung mà cảnh tượng lại diễn ra trước mặt Hoàng

đế .
Nhưng nhân vật này dường như coi cả Hoàng đế cũng không vào

đầu .
Hoàng đế sắc mặt vẫn không thay đổi lạnh lùng hỏi :

- Diệp CÔ Thành phải không ?

Bạch y nhân đáp :

- Kẻ thảo dân ở chốn thôn dã không ngờ cũng lọt vào tai Thiên Tử .

Hoàng đế nói :

(thiếu 2 trang)

- Giữa lúc này và ở nơi đây trong tay tại hạ có kiếm là đủ rồi .

Hoàng đế " ồ " lên một tiếng .

Diệp CÔ Thành lại nói :

- Kiếm trong tay có thể giết người , còn kiếm trong lòng chỉ làm hại

mình .
Hoàng đế cười mà cười rất lớn .

Diệp CÔ Thành thúc trực :

- Hoàng thượng rút kiếm ra !

Hoàng đế đáp :

- Trong tay trẫm không có kiếm .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Hoàng thượng không dám ứng chiến ư ?

Hoàng đế mỉm cười đáp :

- Ta chỉ luyện Thiên Tử kiếm để bình trị thiên hạ , vũ lê thứ . Ngồi

trong
trường vận trù kế hoạch để quyết thắng ra ngoài muôn dặm . Còn

việc lấy

mình làm kiếm , máu sa ngũ bộ thì bậc thiên tử không làm .

Nhà vua ngưng thần nhìn Diệp CÔ Thành , chậm rãi nói tiếp :

- ý tử của trâm chắc khanh hiểu rồi .

Diệp CÔ Thành sắc mặt lợt lạt biến thành ám xanh , tay nắm chắc đốc

kiếm hỏi :

- Phải chăng Hoàng thượng chẳng thà bỏ tay chịu chết chứ không

động

thủ ?

Hoàng đế đáp :

- Trẫm chịu mạng ở Thượng đế , người dám vọng động chẳng ?

Diệp CÔ Thành tay vẫn nắm chặt đốc kiếm , gân xanh nổi lên . Sống

mũi

đã lấm tấm toát mồ hôi lạnh .

Vương An không nhai được lớn tiếng :

- Việc đã đến thế này , đại hiệp không giết y , y cũng giết đại hiệp .

Nam Vương thế tử đỡ lời :

- Nhất định đại hiệp sẽ động thủ . Bạch Vân thành chúa lừng danh

hạ quyết chẳng theo thói nữ nhân .

Diệp CÔ Thành sắc mặt lúc xanh mướt lúc trắng bợt . Sau cùng hấn

tiếng :

- Trước kia tại hạ chưa từng giết ai trong tay

(thiếu 2 trang)

cũng bắt tất phải đến . đáng tiếc cả hai ta hiện giờ đều ở đây .

Diệp CÔ Thành lập lại :

- Đáng tiếc !

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Thật là đáng tiếc .

Diệp CÔ Thành lại thở dài . Thanh kiếm trong tay hấn đột nhiên vọt

ra như

cầu vòng .

Nhất Kiếm Đông Lai , Thiên Ngoại Phi Tiên .

Kiếm quang như cầu vòng không phải đâm Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng nghiêng mình . Kiếm quang đã xuyên ra cửa sổ ra

ngoài .

Người cũng ra theo . Người với kiếm hai hợp vào một .

Tốc độ không những là một thứ kích thích mà lại thứ kích thích rất

khoan

thai .

Hiện giờ đang lúc phong thanh nguyệt bạch , nơi đây lại là kim lâu ngọc

khuyết hấn thi triển thân hình bằng một tốc độ tuyệt vời nhưng không giống

mọi khi ở chỗ trong lòng cực kỳ hỗn loạn .

Hắn đang đào vong , trong lòng lại còn nhiều điều nghĩ không thông .

Phải chăng kế hoạch của hắn có chỗ lầm lộn , chỗ sơ hở ?

Tại sao Lục Tiểu Phụng phát giác ra vụ bí mật này ? Tại sao chàng đến

đây ?

Không ai có thể giải đáp cho Diệp CÔ Thành , tựa hồ chẳng một ai hay .

Lúc này ngọn gió thổi vào mặt hắn từ phương nào đưa tới ?

Bóng nguyệt thể lương phảng phất như lẫn mây mù . Bóng hoàng thành

ám ảnh trước mặt , lại có bóng người lặng lẽ đứng kia . Lại là một người áo

trắng như tuyết .

Diệp CÔ Thành chưa nhìn rõ bóng người mà chỉ thấy trắng hơn bóng mây

mù , trắng hơn cả ánh trăng .

Nhưng dù chưa nhìn rõ mặt , hắn cũng biết người đó là ai rồi . Đột nhiên

hắn cảm thấy làn kiếm khí chẳng thể nào hình dung được

(thiếu 2 trang)

Diệp CÔ Thành trông mắt đột nhiên thu nhỏ lại .

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn thẳng vào mặt hắn nói tiếp :

- Huỳnh đài không đủ " Thành " .

Diệp CÔ Thành trầm mặc hồi lâu rồi hỏi :

- Huỳnh đài học kiếm thế nào ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Việc học không bờ bến , kiếm lại càng không bờ bến .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Huỳnh đài đã học kiếm tất hiểu người học kiếm chữ " Thành " với kiếm

chữ không thành với người ?

Tây Môn Xuy Tuyết không nói nữa . Y đã hết lời .

Lời đã hết thì chỉ còn kiếm . Kiếm ở trong tay chỉ còn việc rút ra .

Giữa lúc ấy kiếm quang vọt lên mà không phải là kiếm của hai người này .
Diệp CÔ Thành quay nhìn lại mới phát giác ra bốn mặt bị bao vây như lọt vào vòng thành bằng người . Mấy chục thanh kiếm lóe ánh hàn quang lấp loáng , tựa hồ một tấm lưới kiếm .
Chẳng những chỉ có lưới kiếm mà còn cả rừng thương , núi đao . ánh kiếm quang pha ánh nguyệt , hàn quang chiếu thiết y . Trong Tử Cầm Thành đầy oai phong và sát khí không ai tưởng tượng được .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Hồi 24 (thiếu 2 trang)

Thực ra kiếm pháp của hắn đã được chân truyền của phái Côn Luân

Diệp CÔ Thành liếc mắt ngó thanh kiếm của Đồ Phương lạnh lùng hỏi :

- Người đã phạm tội gì chưa ?

Đồ Phương không hiểu .

Diệp CÔ Thành nói tiếp :

- Người luyện công lực không thành , học kiếm pháp lại không giỏi mà

dám vô lễ với ta . Vậy người cũng phạm vào tử tội .

Đồ Phương sa sầm nét mặt , rung động kiếm phong lập tức xông tới

Hắn đã xông vào dĩ nhiên người khác chẳng thể ngồi yên . Mọi người cùng động thủ thì dù Diệp CÔ Thành kiếm pháp tuyệt thế vô song cũng chỉ

trong khoảnh khắc là xác bỏ đương trường máu loang ngũ bộ .

Nhưng Đồ Phương không xông tới được vì người cản trở .

Tây Môn Xuy Tuyết bỗng lên tiếng :

- Hãy chờ một chút .

Đồ Phương hỏi :

- Còn chờ gì nữa ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Xin các hạ hãy nghe tại hạ một lời .

Luộc này tuy kiếm tuốt cung dương nhưng Tây Môn Xuy Tuyết đã lên tiếng thì chẳng ai dám không nghe .

Nguy Tử Vân gật đầu ra hiệu cho Đồ Phương đình thủ .

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

- Giả tử tại hạ cùng Bạch Vân thành chúa hai tay liên thủ thì trong thiên hạ

còn ai chống cự nổi không ?

Dĩ nhiên không còn . Đáp án này chẳng ai không hiểu .

Nguy Tử Vân hít một hơi chân khí , sống mũi lại ứa mồ hôi .

Tây Môn Xuy Tuyết nhìn chăm chặp vào mặt hắn hỏi :

- ý kiến của tiểu đệ , các hạ đã hiểu chưa ?

Nguy Tử Vân lắc đầu .

Dĩ nhiên lão hiểu ý Tây Môn Xuy Tuyết

cười quay lại vỗ vai Nguy Tử Vân hỏi :

- Các hạ chưa quyết định thế nào ư ?

Nguy Tử Vân ngập ngừng :

- Tại hạ ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

- Tại hạ mà ở vào chỗ các hạ thì nhất định khuyên hai vị mau mau động

thủ ới .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Vì cuộc chiến này bất luận ai thắng ai bại cũng đều có lợi cho các vị chứ

chẳng hại gì .

Nguy Tử Vân vẫn chưa hết lo nghĩ .

Lục Tiểu Phụng lại nói :

- Tại hạ nói lợi đây tức là " Bạn luật tương tri , ngư ông đắc lợi : " .

Nguy Tử Vân ngừng đầu lên nhìn từ Diệp CÔ Thành đến Tây Môn Xuy

Tuyết rồi lại ngó Lục Tiểu Phụng . Sao lão thở phào một cái đáp :

- Đêm nay tuy là đêm trăng tròn nhưng nơi đây lại chẳng phải Tử Cấm

Chi Điện .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Theo ý các hạ thì để cho họ lên nóc điện Thái Hòa phải không ?

Nguy Tử Vân cười đáp :

- Cuộc chiến đã không tránh được nữa để các vị đường xa ngàn dặm đến

quan chiến uống công một phen thì sao cho tiện ?

Lục Tiểu Phụng cũng cười nói :

- Tiêu Tương Kiếm Khách quả nhiên người đúng với danh hiệu , thật là

ung dung như Khách Tiêu Tương .

Nguy Tử Vân cũng vỗ vai chàng mỉm cười đáp :

- Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng .

Vùng trắng tuy sắp lặn về phương Tây nhưng coi lại càng tròn trĩnh .

Trắng tròn phẳng phát như treo vào mái hiên điện Thái Hòa . Người đã

bay lên nóc điện .

(thiếu 2 trang)

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Vì Diệp huynh không được tỉnh tâm .

Diệp CÔ Thành lẳng lẳng chẳng bảo sao .

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói :

- Con người tâm thần đã loạn thì kiếm pháp cũng loạn . Kiếm pháp mà

loạn là người phải chết không còn sai nữa .

Diệp CÔ Thành cười lạt hỏi :

- Chẳng lẽ Tây Môn huynh nhận ra ta chưa đánh đã thua rồi ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Bây giờ Diệp huynh thua không lỗi ở kém bản lĩnh .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Vì thế mà Tây Môn huynh không muốn động thủ lúc này ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết không phủ hận .

Diệp CÔ Thành lại hỏi :

- Phải chăng Tây Môn huynh không muốn gặp lúc người ta nguy cấp để

thừa cơ ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu thừa nhận .

Diệp CÔ Thành nói :

- Nhưng cuộc chiến này chẳng thể không khai diễn .

Tây Môn Xuy Tuyết đáp :

- Tiểu đệ còn có thể chờ đợi .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Chờ đến lúc ta tỉnh tâm lại hay sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu đáp :

- tiểu đệ tin rằng không phải chờ bao lâu .

Diệp CÔ Thành bỗng ngừng đầu lên nhìn thẳng vào mặt Tây Môn Xuy

Tuyết , khóe mắt dường như lộ vẻ cảm kích , song chỉ thoáng cái liền bị ánh

kiếm trong tay làm tan ới .

Lộ vẻ cảm kích với địch thủ cũng là điều làm lỗi có thể nguy hiểm đến

tính

mạng .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Ta cũng chẳng chịu để Tây Môn huynh phải đợi lâu .

(thiếu 2 trang)

- linh thực mà nói tiểu đệ cũng không hay làm sao mình không nhận

được Có điều tại hạ cảm thấy mấy người không đáng chết mà chết

một cách

bất minh bạch .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Phải chăng huynh đệ muốn nói đến Trương Anh Phong , Công Tôn

Đại

Nương và âu Dương linh ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Còn Quy Tôn Tử đại lão gia nữa .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Huynh đệ không hiểu tại sao có người hạ độc thủ với bọn này ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bây giờ thì tiểu đệ nghĩ ra rồi .

Diệp CÔ Thành trực :

- Huynh đệ thử nói nghe .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Kế hoạch này đã bí mật tiến hành từ lâu . Vương tổng quản cùng

bọn

người ở Nam Vương Phủ vẫn liên lạc với nhau đều đều . Bọn họ

dùng kỹ viện

của âu Dương linh làm nơi hội diện .

Diệp CÔ Thành nói :

- Vì họ cho là không ai nghĩ đến bọn thái giám và sư sãi lần mò vào chòi
kỹ viện .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Nhưng Diệp huynh chưa yên dạ ở chỗ Tôn lão gia và âu Dương
linh

đều không phải người tầm thường . Diệp huynh hoài nghi họ đã phát
giác ra

điều bí mật nên nhất định giết ới để bịt miệng .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Thực ta không nên giết bọn họ ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng là bất tất phải hành động như vậy .

Diệp CÔ Thành nói :

- Nhưng việc này quan hệ rất lớn ta không thể mạo hiểm mà phải cẩn
thận

hết mọi bề .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Chính vì thế mà tiểu đệ phát giác sau bức màn quyết chiến của các
vị ,

nhất định

(thiếu 2 trang)

cũng đã tới đó .

Diệp CÔ Thành hỏi :

- Sau khi huynh đệ hỏi ra vụ đó mới hoài nghi đến ta phải không ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp :

- Thực tình tiểu đệ thủy chung không nghi ngờ Diệp huynh . Tuy
nhiên

tiểu đệ dám chắc chẳng khi nào Diệp huynh bị người ám toán , nhất
là không

thể bị thương vì độc dược cùng ám khí của Đường gia . Dù sao tiểu
đệ vẫn

không hoài nghi Diệp huynh vì . . .

Chàng ngưng thần nhìn Diệp CÔ Thành thủng thẳng nói tiếp :

- Vì Diệp huynh là bạn hữu của tiểu đệ .

Diệp CÔ Thành quay đầu ới , dường như y chẳng còn mặt mũi nào
nhìn

Lục Tiểu Phụng .

Lục Tiểu Phụng nói tiếp :

- Hai vị lợi dụng cuộc đánh cá giữa Lý Yên Bắc và Đỗ Đồng Hiên làm

ngồi lại lợi dụng cuộc quyết chiến này để dẫn dụ . Trước hết Diệp
huynh an
bài một người vào chỗ họ Đỗ để thay thế mình . Khi Diệp huynh xuất
hiện lại
trải đầy hoa thơm ra điều sợ người ta ngửi thấy mùi hôi thối ở vết
thương .
Chuyện giả tạo này là có người phát giác ra trong mình Diệp huynh
chẳng có
mùi thối tha chi hết .
Lục Tiểu Phụng lại ngừng một chút rồi thở dài nói tiếp :
- Bấy nhiêu kế hoạch đầu tuyệt diệu .
Diệp CÔ Thành vẫn chưa quay đầu lại .
Lục Tiểu Phụng nói :
- Tuyệt diệu hơn nữa là vụ băng đoạn .
Diệp CÔ Thành " ủa " lên một tiếng .
Lục Tiểu Phụng nói tiếp :
- Ngụy Tử Vân tưởng dùng băng đoạn để hạn chế hào kiệt giang hồ
vào
cung , không ngờ Vương tổng quản lại đánh cắp cả súc đoạn trong
kho chế
thành băng đoạn giao cho Bạch Vân thành chúa để thành chúa
chuyển đến
tay mọi người . Ngụy Tử Vân có đem hết nhân lực phòng thủ điện
Thái Hòa ,
các vị mới được ung dung tiến hành âm mưu trong nội cung .
Diệp CÔ Thành ngừng mặt lên trời lẳng lặng không nói gì .
Lục Tiểu Phụng lại nói :
- Đáng tiếc người tính không bằng trời định . Diệp huynh tuy đã tính
đúng
Tây Môn Xuy Tuyết quyết chẳng động thủ cùng người bị thương
nhưng lại
quên mất kẻ nhất tâm báo thù cho huynh trưởng là Đường Thiên
Tung .
Diệp CÔ Thành hỏi :
- Đường Thiên Tung ư ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
- Giả tử Đường Thiên Tung không hạ thủ ám toán người thay thế
Diệp
huynh thì tiểu đệ cũng không ngờ đến Diệp huynh .
Diệp CÔ Thành lại " ủa " một tiếng .

Lục Tiểu Phụng nói :

- Tiểu đệ phát giác ra chuyện bí mật của Diệp huynh rồi muốn đến ngay

phủ Nam Vương nhưng lại nghĩ tới Vương tổng quản . Từ lúc đó tiểu đệ mới

hiểu rõ cuộc âm mưu của các vị là một cuộc âm mưu khủng khiếp .

Diệp CÔ Thành đột nhiên cười rộ .

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

- Diệp huynh còn cười ư ?

Diệp CÔ Thành hỏi lại :

- Ta không nên cười hay sao ?

Lục Tiểu Phụng nhìn Diệp CÔ Thành rồi gật đầu đáp :

- Diệp huynh cười là phải . Con người như Diệp huynh nên cười nhiều hơn

nữa .

Cười có nhiều lối có trận cười vui vẻ , có tiếng cười gượng , có nụ cười

nhịn hót , có cơn cười đau khổ .

Cái cười của Diệp CÔ Thành ở vào cỡ nào ?

Bất luận hẩn cười gì , chỉ cần lúc này hẩn còn cười ra tiếng được là đáng

mặt anh hùng , người thường không thể bì kịp .

Đột nhiên hẩn vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói :

- Ta ới thôi .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Diệp huynh không còn chuyện gì nói nữa ư ?

Diệp CÔ Thành trầm ngâm đáp :

- Còn một câu .

Lục Tiểu Phụng trực :

- Diệp huynh nói ới .

Diệp CÔ Thành bây giờ mới quay đầu lại nói :

- Bất luận trường hợp nào huynh đệ cung là bạn ta .

Lục Tiểu Phụng nhìn hẩn rồi bước ới về phía Tây Môn Xuy Tuyết .

Đột

nhien chàng cảm thấy ngọn gió thu rét lạnh khác nào buổi tàn đông .

Tiên Chiến Hậu Chiến

Hồi 25

Hào kiệt mang ơn kẻ giết mình

Chàng không thể trả lời được mà cũng không giải thích được . Thật là những câu hỏi khó tìm đáp án , khó tìm giải thích mà cũng không ai phán đoán được .

Lục Tiểu Phụng không thể giải đáp , không thể quyết đoán . Người di động rất chậm chạp nhưng lưỡi kiếm biến đổi rất mau lẹ . Vì hai người sử dụng kiếm đều có thể theo ý mình .

Người ngoài coi vào cuộc chiến này tựa hồ chẳng có gì kịch liệt cũng chẳng có gì hay ho .

Bọn Ngụy Tử Vân , Đồ Phương , Ân Kiện ân , Đinh Ngạo đều toát mồ hôi lạnh

Bốn nhân vật này đều là kiếm khách hạng nhất đương thời . Bọn chúng

nhìn ra được chỗ biến hóa về kiếm thuật này theo ý muốn thì đúng là môn võ

công đến trình độ tối cao vô thượng .

Tây Môn Xuy Tuyết tựa hồ không phải là đối thủ của Diệp CÔ Thành

Thanh kiếm trong tay Diệp CÔ Thành mỗi khi biến hóa đều là chiêu kiếm

quyết thắng .

Nhưng kiếm và người của hai đối thủ đã hợp một . Đó là tâm kiếm .

Lòng bàn tay Lục Tiểu Phụng đột nhiên toát mồ hôi lạnh . Chàng phát giác thể kiếm biến hóa của Tây Môn Xuy Tuyết tuy bền ngoài coi rất linh hoạt

mà thực sự lại đờ đẫn hay ít ra cũng không linh hoạt bằng Diệp CÔ Thành .

Thế kiếm của Diệp CÔ Thành tựa hồ cơn gió ngoài đám mây trắng .

Kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết dường như bị trói buộc bằng sợi dây vô

hình . Sợi dây vô hình đó là vợ con y , là gia đình y , là tình cảm của y mà

không ai ngó thấy .
Lục Tiểu Phụng đã nhận định và phỏng đoán những thế kiếm biến hóa còn tiếp tục thiêu chỉ hai mươi hiệp nữa là mũi kiếm của Diệp CÔ Thành có thể đâm vào cổ họng Tây Môn Xuy Tuyết .
Diễn biến hai mươi lần phỏng được bao lâu ? Thường khi xảy ra trong nháy mắt .
Đầu ngón tay Lục Tiểu Phụng đã lạnh như băng tuyết .
Hiện giờ bất luận là ai cũng chẳng có cách nào biến cải được vận mệnh .
Lục Tiểu Phụng không thể biến cải được , chính Tây Môn Xuy Tuyết cũng không biến cải được .
Diệp CÔ Thành và Tây Môn Xuy Tuyết hiện giờ chỉ còn cách nhau trong gang tấc .
Cả hai thanh kiếm đều vận toàn lực phóng ra .
Chiêu kiếm tối hậu này là nhất kiếm quyết định kẻ thắng người bại .
Đến bây giờ Tây Môn Xuy Tuyết mới phát giác chiêu kiếm của mình đã
Khí kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đã đâm tới trước ngực Diệp CÔ Thành
thì tác kiếm của Diệp CÔ Thành đã xuyên thủng cổ họng Tây Môn Xuy Tuyết
Vận mệnh tới nơi , Tây Môn Xuy Tuyết chẳng thể không chấp nhận .
Nhưng giữa lúc ấy ,đột nhiên Tây Môn Xuy Tuyết phát giác ra mũi kiếm của Diệp CÔ Thành trệch ới thành thiên lệch . Dù sự thiên lệch chỉ một , hai tấc cũng là sự cách biệt giữa cái sống và cái chết của con người .
Tại sao lại xảy sự sai trật lệch lạc này ?
Phải chăng vì Diệp CÔ Thành đã nhận ra cái sống và cái chết của mình chỉ là một ,chẳng còn sự cách biệt nào nữa ?
Lưỡi kiếm lạnh như băng . Mũi kiếm càng lạnh hơn đâm vào trước ngực
Diệp CÔ Thành .
Tây Môn Xuy Tuyết còn cảm giác được mũi kiếm đã đụng vào trái tim

Diệp CÔ Thành .

Diệp CÔ Thành cảm thấy một nỗi đau đớn kỳ dị . Mỗi đau đớn này khác

nào ngó thấy người tình nhân mới yêu nằm chết trên giường bệnh .

Cái đau đớn này không hẳn là đau đớn mà còn là nỗi hoảng sợ , nỗi hoảng sợ của kẻ tuyệt vọng .

Diệp CÔ Thành lại nhận biết những cái vui vẻ , cái tốt đẹp trong sinh mạng mình chỉ còn nháy mắt là kết thúc .

Sinh mạng của Diệp CÔ Thành sắp kết thúc , kết thúc dưới lưỡi kiếm của

Tây Môn Xuy Tuyết .

Nhưng Diệp CÔ Thành đối với Tây Môn Xuy Tuyết tuyệt không một chút

oán hận .

Cảm giác của Diệp CÔ Thành là sự cảm kích vĩnh viễn không một người

nào hiểu được .

Trong chớp mắt tối hậu này mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết chậm lại

và chuẩn bị thu hồi chiêu sát thủ trí mạng .

Diệp CÔ Thành ngó thấy tác động cũng như tâm thần Tây Môn Xuy Tuyết

Y nhận ra Tây Môn Xuy Tuyết không muốn giết mình mà phải giết mình

vì Tây Môn Xuy Tuyết cũng hiểu Diệp CÔ Thành muốn chết về lưỡi kiếm của

Diệp CÔ Thành chẳng nào cũng chết , d nhiên y muốn chết lưỡi kiếm của

Tây Môn Xuy Tuyết .

Diệp CÔ Thành chết về lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết ít ra cũng vĩnh

dự hơn chết về bất cứ tay ai .

Tây Môn Xuy Tuyết đã hiểu thế nên y thành toàn cho Diệp CÔ Thành .

Diệp CÔ Thành cũng vì thế mà cảm kích Tây Môn Xuy Tuyết .

Sự cảm thông và mối động tình này chỉ phát sinh ra giữa những bậc anh

hùng tuyệt thế .

Tong chớp nhoáng này , hai luồng mục quang của hai người tiếp xúc với

nhau . Diệp CÔ Thành muốn tự đáy lòng thốt ra câu :

- Cảm tạ ông bạn .

Câu này tuy không do miệng Diệp CÔ Thành thốt ra nhưng mục quang y

đã nói lên rồi .

Diệp CÔ Thành còn hiểu Tây Môn Xuy Tuyết đã hiểu mình rồi mới ngã

lăn ra .

Vùng trắng tỏ lặn rồi . Bao nhiêu tinh tú cũng biến hết .

Phượng Đông đã hé ánh bình minh .

Người kiếm khách tuyệt thế vô song té xuống rồi .

Thanh danh của y từ nay có tiêu tan không ?

Một áng mây trắng bên trời bay lại tựa hồ tỏ kinh ý tối hậu với người kiếm khách tuyệt thế .

ánh bình minh tuy đã rạng đông mà vùng trời đất vẫn còn lạnh lẽo tối tăm

Sắc mặt Diệp CÔ Thành lúc này phẳng phát lộ ra một tia bình minh lạnh

lẽo mông lung cả thần bí .

Trên lưỡi kiếm còn giọt máu tối hậu .

Tây Môn Xuy Tuyết khẽ thở cho rớt xuống . Y ngừng đầu nhìn bốn phía :

một vùng thiên địa bao la bát ngát khiến y nảy ra nỗi lòng thê lương tịch

mịch không bút nào tả xiết .

Tây Môn Xuy Tuyết cất kiếm ới , bỗng thi thể Diệp CÔ Thành lên .

Thanh kiếm của y đã lạnh lùng , cái chết của Diệp CÔ Thành càng lạnh hơn

nhưng cũng chưa lạnh bằng trái tim Tây Môn Xuy Tuyết .

Cuộc chiến kinh thiên động địa đã qua .

Kẻ cừu địch đáng tôn kính hơn cả bằng hữu đã chết dưới lưỡi kiếm của y .

Trên cõi đời này còn có thứ gì làm cho trái tim cùng huyết mạch nóng trở

lại được chăng ?

Tây Môn Xuy Tuyết đã quyết tâm vĩnh viễn cất dấu thanh kiếm của mình

cũng như vĩnh viễn cất dấu thi thể của Diệp CÔ Thành .

Bất luận trường hợp nào y cũng không thể để bất ai xâm phạm vào

hai thứ

đó

Đình Ngạo đột nhiên xông ra vùng kiếm cản đường lớn tiếng :

- ông bạn không thể đem người này ới được , bất luận y còn sống

hay đã

chết rồi .

Tây Môn Xuy Tuyết chẳng buồn để mắt ngó đối phương lần nào .

Đình Ngạo lại nói :

- Người này là khâm phạm của triều đình . Người thu thi thể cũng bị

tội

đồng lõa .

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi :

- Tướng quân muốn giữ tại hạ chăng ?

Đình Ngạo cười lạt hỏi lại :

- Chẳng lẽ ta không giữ được ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết trán nổi gân xanh .

Đình Ngạo nói :

- Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp CÔ Thành song kiếm liên thủ hoặc giả

trong thiên hạ không còn ai chống lại được . Nhưng đáng tiếc Diệp

CÔ Thành

chết rồi . Hơn nữa đây còn ba ngàn quân cấm vệ .

Hắn vừa dứt lời bỗng nghe sau lưng có tiếng cười .

Một người cười nói :

- Diệp CÔ Thành chết rồi nhưng Lục Tiểu Phụng còn sống đây .

Đình Ngạo quay phắt lại quát hỏi :

- ông bạn muốn sao bây giờ ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

- Tại hạ chỉ nhắc nhở tướng quân cả Tây Môn Xuy Tuyết lẫn Diệp

CÔ

Thành đều là bạn hữu của tại hạ .

Đình Ngạo hỏi :

- ông bạn o bế cả tên tòng phạm của triều đình hay sao ? ông bạn có

hiểu

như thế là phạm tội gì không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chỉ biết một điểm .

Đình Ngạo hỏi :

- Điểm gì ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Tại hạ chỉ biết việc nào không nên làm là quyết không làm . Còn

việc nào
 nên làm bị bể đầu cũng chẳng sao .
 Đình Ngạo biến sắc .
 Đồ Phương , ân Kiện ân cũng xông tới . Bọn thị vệ giường cung ,
 đao
 kiếm rút khỏi vỏ , chỉ còn chờ lệnh là động thủ .
 Đột nhiên một người nữa lại vọt tới lớn tiếng :
 - Các vị có ba ngàn quân cấm vệ thì Lục Tiểu Phụng ít ra cũng còn
 một
 người bạn mà lại là người bạn không sợ chém đầu .
 Người này chính là Bốc Cự .
 Mộc đạo nhân cũng nói heo :
 - Bàn đạo tuy là người ngoại tộc nhưng cũng có bạn là người ngoài
 phạm
 tộc
 Lão quay lại nhìn nhà sư chất phác hỏi :
 - còn hòa thượng thì sao ?
 Nhà sư chất phác trợn mắt lên đáp :
 - Đạo sĩ có bạn sao hòa thượng lại không có bạn được ?
 Nhà sư giường mắt lên nhìn Tư Không Trích Tinh hỏi :
 - Còn thích chủ ?
 Tư Không Trích Tinh thở dài đáp :
 - Nơi đây các vị thị vệ đại lão gia chẳng những đều là cao thủ mà lại
 là
 quan lớn . Kể tiểu nhân như tại hạ rất sợ quan nên ...
 Mộc đạo nhân hỏi :
 - Nên làm sao ?
 Tư Không Trích Tinh nhăn nhó cười đáp :
 - Tại hạ không muốn thừa nhận Lục Tiểu Phụng là bạn nhưng đáng
 tiếc tại
 hạ chẳng có cách gì lại không thừa nhận .
 Mộc đạo nhân nói :
 - Hay lắm !
 Tư Không Trích Tinh nói :
 - Không hay đâu . Giả tỷ mấy vị muốn giữ Tây Môn Xuy Tuyết chắc
 Lục
 Tiểu Phụng cũng không chịu phải không ?
 Mộc đạo nhân đáp :
 - Phải rồi !
 Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Mặt khác bọn họ muốn đối phó với Lục Tiểu Phụng , phải chăng chúng ta cũng không chịu ?
 Mộc đạo nhân đáp :
 - Đúng thế .
 Tư Không Trích Tinh hỏi :
 - Nếu vậy bọn ta nhất định chống lại hay sao ?
 Mộc đạo nhân mặc nhiên thừa nhận .
 Tư Không Trích Tinh nói :
 - Tại hạ vừa đếm rồi . Nếu chúng ta động thủ với họ thì mỗi người phải đối phó với ba trăm mười bảy tên .
 Gã thở dài nói tiếp :
 - Song chưởng khôn địch bốn tay . Hai tay phải chọi với hơn sáu trăm tay , nhất định không ngon đâu .
 Mộc đạo nhân đột nhiên cười nói :
 - Người đừng quên người đã có ba tay .
 Tư Không Trích Tinh cười một cách hồn nhiên .
 ở dưới chân Thiên Tử ngay trong thành Tử Cấm lại trước mắt rừng thương núi đao , bọn này vẫn cười một cách ung dung .
 Đình Ngạo cùng đồng bọn không khỏi khản trương . Nhất là bọn thị vệ tưởng chừng trước mặt đại địch .
 Cuộc chiến này nếu diễn ra thật sự thì hậu quả khó mà lường được .

Tiền Chiến Hậu Chiến

Đoạn kết

Thế sự hơn nhau một trận cười

Xem chừng cuộc chiến này chẳng khai diễn .
 Ngụy Tử Vân sắc mặt trầm trọng , hai tay nắm lại thũng thẳng nói :
 - Các vị đều là võ lâm gia , tại hạ vẫn đem lòng ngưỡng mộ từ lâu bản ý không dám vô lễ nhưng vì trách nhiệm . . .
 Lục Tiểu Phụng ngắt lời :
 - Bọn tại hạ đã hiểu ý các hạ và cũng mong các hạ hiểu lòng cho .

Nguy Tử Vân nói :

- Xin công tử cho hay .

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Bọn tại hạ có kẻ thích tiền , có người thích gái , lại có người tham sinh ứ

tử nhưng khi kết giao bằng hữu thì lại coi bạn là trọng hơn hết .

Nguy Tử Vân trầm mặc hồi lâu thờ dài nói :

- Tại hạ hiểu rồi . Nhưng còn có một việc công tử cũng nên hiểu cho .

Lục Tiểu Phụng " ủa " lên một tiếng .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Kết quả cuộc chiến này sẽ đi đến chỗ Lưỡng Bại Câu Thương gây nên

hoàn cảnh thê thảm không nở nhìn vào . Trách nhiệm đó do ai gánh vác ?

Lục Tiểu Phụng không đáp . Lòng chàng cũng rất trầm trọng .

Nguy Tử Vân đảo mắt nhìn quanh thờ dài sườn sượt nói :

- Bất luận trách nhiệm do ai gánh vác , xem chừng cuộc chiến này không

tài nào tránh khỏi cũng không ai ngăn cản được rồi .

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm một lúc rồi thủng thẳng đáp :

- Hoặc giả có một nhân vật cản trở được .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nhìn vào chỗ sau trong Hoàng thành , mắt chiếu ra những

tia kỳ quang .

Giữa lúc ấy , dưới đại điện một người lớn tiếng hô :

- Có thánh chỉ .

Một tên nội giám mặc áo bào tay bưng chiếu văn lật đặt ới tới .

Quần hào đứng lên lại quỳ xuống nóc điện để nghe tuyên chiếu .

Huỳnh y nội giám cất tiếng đọc :

" Phụng thiên thừa vận , Thiên Tử chiếu rằng :

Lục Tiểu Phụng lập tức đến Nam thư phòng . Còn ngoài ra mọi hạng người lập tức rút lui ra khỏi hoàng cung " .

Thiên Tử đã ban chiếu quyết không tranh cãi .

Mọi hạng người tức là cả người sống lẫn người chết đều ra khỏi hoàng

thành . Thế là cuộc chiến chưa khai diễn đã kết thúc .

Ngày mười sáu tháng chín vào lúc huỳnh hôn .

Trăng lại mọc lên . Đêm nay trăng tròn hơn cả đêm rằm .

Tư Không Trích Tinh đi trên cầu Kim Ngao bước lui rồi lại bước tới không
biết bao nhiêu lần tưởng chừng gã muốn đếm trên cầu có bao nhiêu
lan can
mà không đếm ra được vì trong lòng gã còn có tâm sự khác .
Gã tự hỏi :
- Sao Lục Tiểu Phụng mãi không trở ra ? Hoàng đế lưu ý lại làm chi ?
Thiên oai không biết đâu mà lường , gần quân thượng như gần cọp .
Lục
Tiểu Phụng vốn là người lẳng mạn không chịu ràng buộc mà chán
chờ ở bên
mình Hoàng đế , nói lỡ một câu làm lỡ một việc là đủ bay đầu . Về
điểm này
chẳng những Tư Không Trích Tinh mà cả bằng hữu của Lục Tiểu
Phụng
chẳng ai không hồi hộp mà bằng hữu của Lục Tiểu Phụng lại không
phải ít .
Nguy Tử Vân đã mấy lần đi qua nghe ngóng nhưng trong Nam Thư
phòng
chẳng thấy động tĩnh gì .
Không có chiếu triệu chẳng ai dám vào thư phòng . Dĩ nhiên Nguy
Tử Vân
cũng vậy .
Mỗi lần thấy hần ở trong đi ra , quần hào lại một phen xao xuyến
trong
lòng .
Nguy Tử Vân đã sáu lần ở bên trong ới ra .
Tư Không Trích Tinh chạy lại hỏi :
- Có tin rồi phải không ?
Nguy Tử Vân gật đầu .
Tư Không Trích Tinh hỏi :
- Gã tiểu tử ra rồi ư ?
Nguy Tử Vân lắc đầu .
Tư Không Trích Tinh hỏi :
- Các hạ nhìn thấy gã rồi chứ ?
Nguy Tử Vân lại lắc đầu .
Tư Không Trích Tinh bực mình la lên :
- Thế thì tin tức có gì ?
Nguy Tử Vân đáp :
- Tuy nguy hiểm chưa thấy mặt y nhưng đã nghe thấy thanh âm .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Thanh âm gì ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Dĩ nhiên là tiếng cười .

Hắn cũng cười hỏi :

- Ngoài tiếng cười ông bạn còn muốn nghe thanh âm gì nữa ?

Tư Không Trích Tinh giương mắt lên hỏi :

- Tiếng cười của gã có lớn không ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Y cười thế nào ông bạn còn hiểu rõ hơn bọn ta .

Tư Không Trích Tinh trợn mắt thật lớn hỏi :

- Ở trước mặt Hoàng đế gã cũng cười như thường sao ?

Nguy Tử Vân hỏi lại :

- Ông bạn thử nghĩ coi còn việc gì y không dám làm nữa ?

Tư Không Trích Tinh thở dài đáp :

- Tại hạ nghĩ không ra .

Nguy Tử Vân nói :

- Nguy mỗ cũng không nghĩ ra .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Tại hạ nghĩ không ra trong Nam thư phòng có chuyện gì vui mà gã lại

cười một mình cách khoan khoái ?

Nguy Tử Vân hạ thấp giọng xuống đáp :

- Nghe nói các vị uống rượu .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Các vị là ai ?

Nguy Tử Vân đáp khẽ hơn :

- Hoàng đế và Lục Tiểu Phụng .

Tư Không Trích Tinh lại trợn mắt lên hỏi :

- Các hạ nghe ai nói vậy ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Lúc Nguy mỗ ới qua thấy một tên tiểu thái giám bưng rượu vào .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Các hạ dặn tiểu thái giám tiện vào đó nghe động tĩnh dùm hay sao ?

Nguy Tử Vân thở dài đáp :

- Nguy mỗ phải nhận lời ở bên ngoài mua đồ cho hắn mới chịu .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Hắn có nghe được tin gì nữa không ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Cho nghe được một câu .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Đi mua đồ cho hần , hần mới nghe được một câu thì ra đắt quá nhỉ ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Không đắt đâu . Câu này đáng tiền lắm .

Nguy Tử Vân là người rất trầm tĩnh , đến bây giờ thì y vẫn chưa chịu nói

câu đó ra .

Tư Không Trích Tinh nóng nảy đến đỏ mồ hôi vội hỏi :

- Câu ấy ai nói mà nói về việc gì ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Câu ấy do kim khẩu của Hoàng đế nói là ngài ưng chịu một việc với Lục

Tiểu Phụng .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Việc gì ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Bất cứ việc gì cũng vậy .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Lục Tiểu Phụng tùy tiện muốn xin việc gì Hoàng đế cũng cho ư ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Thiên Tử vô lý ngôn . Trong thiên hạ không có việc nào là Hoàng đế không làm được .

Tư Không Trích Tinh ngăn người ra .

Chẳng những một mình Tư Không Trích Tinh mà những người ngồi bên

nghe câu này cũng thộn mắt ra hết .

Khắp thiên hạ đâu chẳng là đất của nhà vua , người nào mà chẳng phải

dân của nhà vua . Đấng Thiên Tử nói một lời chẳng khác gì thần

hoá vàng khiến kẻ ti tiện biến thành cao quý mà không phải chuyện thần kỳ ?

Không thiếu thời gian trôi qua đã bao lâu , Tư Không Trích Tinh thở

phào

một cái hỏi :

- Tên tiểu tử đó xin việc gì ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Không hiểu . Tiểu thái giám chỉ nghe một câu .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Sự thực không cần ai nói tại hạ cũng đoán ra gã tiểu tử đó yêu cầu chuyện gì ?

Nguy Tử Vân " ồ " lên một tiếng .

Tư Không Trích Tinh lại nói :

- Trong đại nội ở Hoàng cung nhất định có đủ các thứ mỹ tửu .

Nguy Tử Vân hỏi :

- Ông bạn cho là y xin rượu chẳng ? Lục đại hiệp không đâu .

Một tên tiểu thái giám tiến ra . Nguy Tử Vân bước tới hỏi vài câu rồi trở

lại

Tư Không Trích Tinh hỏi lại :

- Có người nào không muốn sống chẳng ?

Nguy Tử Vân đáp :

- Dù có cũng ít lắm .

Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Rượu là mạng sống của thằng lỏi đó . Gã không đòi rượu thì còn đòi gì ?

Nhà sư chất phác đột nhiên xen vào :

- Biết đâu y không đòi mệnh chẳng .

Mộc đạo nhân cười rộ nói :

- Đó là ý nghĩ của hòa thượng . Bọn bản đạo không thể lấy lòng dạ của

hòa thượng để đo bụng Lục Tiểu Phụng .

Nhà sư chất phác hỏi :

- Vậy đạo sĩ muốn gì ?

Mộc đạo nhân đáp :

- Lục Tiểu Phụng tuy là phường tửu sắc nhưng y không hề đồ , dĩ nhiên y

phải biết có tiền mua tiên cũng được . Huống chi trước nay y vung tiền như

cỏ rác tức là y chỉ thiếu tiền .

Nhà sư chất phác thở dài nói :

- Không trách người ta bảo càng già càng tham lam . Lão đạo sĩ cũng hạm

tài

Bốc Cự không nhịn được lên tiếng :

- Nếu Bốc mỗ mà là Lục Tiểu Phụng thì nhất định xin Hoàng đế phong

làm đại tướng quân , lãnh binh tây chinh , lập oai với bốn phương ,

dương
danh với thiên hạ .
Nguy Tử Vân đồng ý .
Quyền lợi , mỹ nhân đối với nam nhân đều không phải là ảo tưởng .
Ngoài
ra Lục Tiểu Phụng còn yêu cầu chi nữa ?
Tư Không Trích Tinh hỏi :
- Có khi gã còn đòi hơn thế nữa . Thằng lỏi đó lòng dạ thật đen tối .
Nhà sư chất phác đáp :
- Bất luận ra sao thì rút cục gã cũng yêu cầu một trong những điều
mà
chúng ta phỏng đoán .
Trong cửa Vinh Định bỗng có người lên tiếng :
- Không phải đâu .
Một nhân vật rào bước từ phía trong ới ra nét mặt tươi hơn hớn ,
dung
quang rất tuấn tú .
Lục Tiểu Phụng đã xuất hiện .
Quần hào liền đón hỏi :
- Chẳng lẽ bọn ta đoán trật tất ?
Lục Tiểu Phụng gật đầu .
Nhà sư chất phác hỏi :
- Vậy thí chủ yêu cầu điều chi ?
Lục Tiểu Phụng đáp :
- Không nói được , không nói được .
Chàng rẽ đám đông tiến về phía trước . Mọi người chạy theo hỏi
nhưng
chàng không mở miệng , tưởng chừng chàng quyết chí khiến mọi
người tức
chết ới được .
Nhưng bọn người này há chịu bỏ qua một cách dễ dàng . Lục Tiểu
Phụng
đi trước mọi người lẻo đẻo theo hoài .
Nhà sư chất phác nắm tay áo Tư Không Trích Tinh khẽ nói :
- Thí chủ là khắc tinh của y . Nếu trong thiên hạ còn có người bắt y
mở
miệng được thì đó nhất định là thí chủ .
Tư Không Trích Tinh đảo mắt nhìn quanh rồi gật đầu đáp :
- Đúng thế thật .
Gã rào bước đuổi tới nắm tay Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Phải chăng người nhất định không nói ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

- Đúng thế .

Tư Không Trích Tinh nói :

- Hay lắm .

Lục Tiểu Phụng hỏi :

- Hay cái gì ?

Tư Không Trích Tinh úp mở đáp :

- Người mà không nói thì ta ... thì ta ...

Gã ghé tai Lục Tiểu Phụng nói nhỏ mấy câu .

Lục Tiểu Phụng đột nhiên dừng bước dừng ngăn người ra hồi lâu rồi buông tiếng thở dài sườn sượt . Chàng cũng ghé tai vào gã nói nhỏ mấy câu .

Tư Không Trích Tinh sửng sốt một chút rồi thộn mặt ra . Mặt gã lúc này

chẳng khác gì một lúc nuốt ba quả trứng gà , hai quả trứng vịt và bốn cái

bánh bao lớn .

Lục Tiểu Phụng lại cất bước tiến về phía trước .

Tư Không Trích Tinh cũng chạy theo chàng .

Hai người bước lên một bước đã nổi lên tràng cười mà cười thật lớn , cười

đến nỗi cơ hồ rớt nước mắt .

Nhà sư chất phác lại kéo Tư Không Trích Tinh hỏi :

- Y bảo thí chủ điều gì vậy ?

Tư Không Trích Tinh vừa cười vừa lắc đầu đáp :

- Không nói được , không nói được .

Nhà sư chất phác tức mình nói :

- Thí chủ đừng quên vừa rồi ai đã nhắc thí chủ . Nếu thí chủ không nói ra

thì bản hồ a thượng . . .

Nhà sư ghé tai Tư Không Trích Tinh nói nhỏ mấy câu .

Tư Không Trích Tinh lập tức dừng bước đứng ngăn mặt ra hồi lâu rồi lại

ghé tai nhà sư nói nhỏ mấy câu .

Nhà sư chất phác cũng ngăn mặt ra một cái rồi nổi lên tràng cười rộ .

Sau Mộc đạo nhân lại bức bách nhà sư phải nói chuyện đó .

Nguy Tử Vân lai yêu cầu Mộc đạo nhân nói ra . Sau cùng Đinh Ngạo , Đồ

Phương , Ân Kiện ân , Bốc Cự cũng được Nguy Tử Vân nói cho nghe

.
Mọi người nổi lên tràng cười hô hố .
Đêm mười sáu tháng chín . Vầng trăng tỏ mát như nước treo trên trời .
Lục Tiểu Phụng rảo bước dưới ánh trăng tiến về phía trước . Lòng chàng
thoải mái tinh thần phấn khởi . Toàn thân đầy nhựa sống .
Lục Tiểu Phụng không cười như những người theo sau cười ngặt
cười
nghẹo , cười xô về phía trước , cười ngã về phía sau . Họ cười như
một bầy
trẻ nít .
Đoàn người vừa rời chốn Hoàng cung đi ra tiến vào đường phố đèn
lửa
huy hoàng .
Những người ới đường , người đứng trong cửa sổ , người ngồi trong
tiệm
thấy cảnh tượng này đều giật mình không hiểu là chuyện gì .
Chẳng ai ngờ những nhân vật này đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ
lâm
hiện nay ,cũng chẳng ai hiểu họ có chuyện gì mà cười khoan khoái
như thế .
Tuyệt không ai hiểu , vĩnh viễn chẳng một ai hay .
Sau đó mọi người chia tay .
Lục Tiểu Phụng trở lại nhà Tôn Tú Chân để tìm âu Dương linh theo
như
lời đã hẹn .
Hết

Nguồn: Hùng
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA